

တက္ကသိုလ် သံဟဒေသင်

ထိ ဖုံ : ခ် လုံ တ ကို :

တောင်ပေါ်နဂါး

ပထမပိုင်း

BURMESE
CLASSIC
COM

တက္ကသိုလ်သိပ္ပံအောင်

တောင်ပေါ်ခုခါး

ပထမပိုင်း

BURMESE
CLASSIC
COM

တာဝန်

တရုတ်ပြည်ကြီးအား မန်ချူးများ ကျူးကျော်နေသည့် အချိန်ကာလဖြစ်သည်။

စည်းလုံးညီညွတ်မှု ပြိုကွဲကာ သူတလူငါတမင်း ဖြစ်နေသော မြို့စားနယ်စားများနှင့် တပ်ဖွဲ့များကြောင့် နယ်ချဲ့ကျူးကျော်သူတို့အား ဟန့်တားနိုင်ခြင်းမရှိဘဲ တိုက်ပွဲများ အရှုံးကြီးရှုံးကာ တပ်ပျက်ထွက်ပြေးကြရပြီး နယ်မြေဒေသ အများအပြားမှာ နယ်ချဲ့ကျူးကျော်သူများ၏ ခြေဖဝါးအောက်သို့ ကျရောက်ခဲ့ရတော့သည်။

နယ်ချဲ့တို့သည် အင်အား အလုံးအရင်းဖြင့် ရှေ့ဆက် ချီတက်တိုက်ခိုက်နေကြ၏။

နယ်ချဲ့ တို့လက်ချက်ကြောင့် မြို့ရွာများ ပျက်စီးရသည်။

၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များကို အရပ်လေးမျက်နှာ၌ တွေ့မြင်နေရတော့သည်။

နယ်ချဲ့တို့သည် များမကြာမီ နန်းတွင်းအထိ တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ကာ တရုတ်တပြည်လုံးကို ကျွန်ပြုသိမ်းပိုက်နိုင်တော့မည့် အခြေအနေအထိ အောင်မြင်မှုများ ရရှိလာခဲ့ကြတော့သည်။

လူတိုင်းလူတိုင်းသည် သူ့ကျွန်ဘဝရောက်ရတော့မည်ကို တွေးတောပူပန် ထိတ်လန့်လာကြတော့သည်။

ဤတွင်...

တိုင်းတပါးသား ကျူးကျော်သူများကို ခုခံတွန်းလှန်ကာ အမိမြေပေါ်မှ မောင်းထုတ်ရန်၊ အသက်စွန့်ဖို့ ဝန်မလေးသည့် မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်သည်လည်း လူတိုင်းလူတိုင်း၏ရင်ထဲ ဖြစ်ပေါ်ပေါက်ဖွားလာခဲ့ကြလေတော့သည်။

မန်ချူးနန်းတွင်း၌ ဖြစ်သည်။

မန်ချူးသည် အောင်ပွဲသတင်းများကြောင့် ဝမ်းသာနေသည်။

တိုက်ပွဲများ၌ အောင်ပွဲရအောင် တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့ကြသော စစ်သူကြီးများကို ရွှေတော်မှောက်သို့ ဆင့်ခေါ်ကာ ဆုလာဘ်များကိုယ်တိုင်ချီးမြှင့်သည်။ နယ်မြေဒေသများကို အပိုင်စားပေးသည်။

တောင်ပေါ်နဂါး (ပ) ❖ ၇

မန်ချူးဘုရင် အားအထားရဆုံး စစ်သူကြီးမှာ 'ဆားမူထိုင်' ဖြစ်သည်။

ဆားမူထိုင်သည် အလွန်ရဲရင့်ပြီး သူရသတ္တိပြည့်စုံသူဖြစ်သည်။

စစ်ရေးပရိယာယ်လည်း ကြွယ်ဝလှသည်။

တိုက်ပွဲတိုင်း အောင်ပွဲရယူနိုင်ခဲ့သည်။

တရုတ်တို့၏ နာမည်ကျော်ခံတပ်များ၊ တပ်ဖွဲ့များကို စိမ့်ညက်ညက် ချေမှုန်းနိုင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မန်ချူးဘုရင်က 'တိုက်တိုင်းအောင်စစ်သူကြီး' ဘွဲ့ကို ချီးမြှင့်မြှောက်စားခဲ့လေသည်။

ဆားမူထိုင် ဦးစီးတိုက်ခိုက်ခဲ့သော တိုက်ပွဲများတွင် မြောင်ဒေသတိုက်ပွဲများမှာ အထူးပင် ထင်ရှားလှသည်။

တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ရန် ဓက်ခဲလှပါသည်ဆိုသော နယ်မြေဒေသများကို ဆားမူထိုင်က ရအောင် တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အထူးသဖြင့် ဆားမူထိုင် တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ခဲ့သော နယ်မြေဒေသများသည် သယံဇာတအလွန်ပေါကြွယ်ဝလှသော ဒေသများဖြစ်နေသည်။

ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်သံပတ္တမြား၊ သံရိုင်း၊ ဆေးဝါး၊ ကျွဲ၊ နွား၊ မြင်း၊ သိုး၊ ဆိတ် အလျှံပယ်ပေါကြွယ်ဝသည့် ဒေသများဖြစ်ပေတော့သည်။

❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မန်ချူးဘုရင်သည် အရေးပါသော ဒေသများကို တိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့သော ဆားမှုထိုင်အား ဆုလာဘ်အမျိုးမျိုး ချီးမြှင့် မြှောက်စားခဲ့ပြီး ယခုလည်း အလွန်အရေးကြီးသော တာဝန်တစ်ခု ပေးဖို့ ရှေ့မှောက်သို့ စစားရန် ဆင့်ခေါ်လိုက်လေသည်။

ဘုရင့်အမိန့်ကြောင့် ဆားမှုထိုင်လည်း ချက်ချင်းရောက်လာ ပြီး ဦးညွှတ်စစားခဲ့ရလေသည်။

မန်ချူးဘုရင်က ဆားမှုထိုင်ကို ကျေနပ်သော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဆားမှုထိုင်..မင်းဟာ အရေးကြီးတဲ့တာဝန်တွေကို အောင် မြင်အောင် ထမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့တာကြောင့် မင်းကို တာဝန်တစ်ခု ထပ် ပေးချင်တယ်၊ မင်းထမ်းဆောင်နိုင်ပါ့မလားဆိုတာ သိချင်တယ်”

ဆားမှုထိုင်က...

“ဘယ်လိုတာဝန်မျိုးကိုမဆို အောင်မြင်အောင် ထမ်း ဆောင်ပါ့မယ်လို့ ကတိပြုပါတယ် အရှင်”

“ကောင်းတယ်..ကောင်းတယ်”

မန်ချူးဘုရင် ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်လေသည်။
တဖန်...

“ဆားမှုထိုင်..မင်းဟာ အရေးပါတဲ့ နယ်မြေဒေသကြီးတွေ ကို သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် သည်နယ်မြေဒေသကြီးတွေကို ကြာရှည် သိမ်းပိုက်စိုးမိုးထားနိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူးဆိုတာ နားလည်မယ်ထင်တယ်”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ဆားမှုထိုင်က...

“ကျွန်တော်မျိုး သိမ်းပိုက်ထားတဲ့ ဒေသကြီးတွေက မျိုးချစ် သူရဲကောင်းတွေ ထွက်ပေါ်လေ့ရှိခဲ့တာ အထင်အရှား ဖြစ်ပါတယ် အရှင်”

“ဒါပေါ့ သည်ဒေသကြီးတွေကို သိမ်းပိုက်ထားနိုင်တယ် ဆို ပေမယ့် ရေရှည်စိုးမိုးထားနိုင်ဖို့ မလွယ်လှဘူး၊ သည်ပြဿနာကို ဖြေရှင်းဖို့ ကျုပ်နည်းလမ်းတစ်ခု စဉ်းစားမိထားတယ်၊ အဲဒါ မင်းကို တာဝန်ပေးချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အမိန့်ရှိပါ အရှင်”

မန်ချူးဘုရင်က...

“တာလီကို သိမ်းပိုက်တော့ သူတို့ရဲ့နယ်စားနဲ့ ဆွေတော် မျိုးတော်တွေကို တစ်ယောက်မှ အသက်ရှင်လျက် မရခဲ့ဘူးနော်”

ဆားမှုထိုင် ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“တာလီတွေဟာ အသက်စွန့်တိုက်ခိုက်သွားခဲ့ကြပါတယ်၊ တချို့က အညံ့မခံဘဲ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အဆုံးစီရင်သွားကြပါတယ်”

“ကောက်ကျင်းကကော”

“ကောက်ကျင်းနယ်စားကွမ်းထို'နဲ့ သူ့ရဲ့မိသားစုက လက် နက်ချခဲ့လို့ သူတို့ကို ဖမ်းဆီးထိမ်းသိမ်းထားနိုင်ခဲ့ပါတယ်အရှင် တောင်ပေါ်ဒေသကတော့..”

ဆားမှုထိုင်၏စကားမဆုံးမီ မန်ချူးဘုရင် လက်ကာပြလိုက် လေသည်။

၁၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ကောက်ကျင်းနယ်စားကွမ်းထိုအကြောင်းကို အယင်ပြောရအောင်”

“ကောင်းပါပြီ အရှင်”

မန်ချူးဘုရင်၏မျက်နှာတွင် ထူးခြားသော အရိပ်အရောင်များဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

“ငါစုံစမ်းသိရှိထားသလောကတော့ ‘ကွမ်းထို’ဟာ တခြားနယ်စားတွေနဲ့စာယင် အတ္တကြီးပြီး သူရဲဘောကြောင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ”

“မှန်ပါတယ် အရှင်၊ ကောက်ကျင်းတပ်ဖွဲ့တွေရဲ့ အင်အားမသေးပါဘူး၊ တိုက်ရည်ခိုက်ရည်ကောင်းတဲ့ သူရဲကောင်းတွေလည်း အများကြီး ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကောက်ကျင်းနယ်စားကွမ်းထိုကတိုက်ပွဲတစ်ပွဲ နှစ်ပွဲ ရှုံးသွားတာနဲ့ ဆက်မတိုက်ခိုင်းဘဲ လက်နက်ချခိုင်းခဲ့တာပါ၊ ကောက်ကျင်းကို လွယ်လွယ်နဲ့ သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့တာပါ အရှင်”

မန်ချူးဘုရင် ပြုံးလိုက်သည်။

“ကွမ်းထိုလို သူရဲဘောကြောင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ငါတို့အတွက် အင်မတန် အသုံးဝင်နေလိမ့်မယ်ဆိုတာကို မင်းတွေ့မိသလား”

ဆားမူထိုင် ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“တွေ့မိပါတယ် အရှင်”

“ပြောစမ်းပါဦး”

တောင်ပေါ်နဂါး (ပ) ❖ ၁၁

“ကျွန်တော်မျိုးတို့ သိမ်းပိုက်ထားတဲ့ နယ်မြေဒေသတွေ အတော်များနေပြီဆိုတော့ ဒေသတိုင်းကို ကောင်းစွာစီမံအုပ်ချုပ်နိုင်ဖို့ မလွယ်လှပါဘူး၊ အခွင့်သာယာ သာသလို ခုခံကြမယ်၊ ပုန်ကန်ထကြွကြပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အုပ်ချုပ်တာကို လက်မခံနိုင်ကြသူတွေဟာ ကောက်ကျင်းနယ်စားက အုပ်ချုပ်တယ်ဆိုယင် အနည်းနဲ့အများတော့ ငြိမ်သက်သွားနိုင်ပါတယ် အရှင်”

မန်ချူးဘုရင် ကျေနပ်သွားလေသည်။

“မှန်တယ်၊ ကောက်ကျင်းနယ်စားကို ငါတို့ကိုယ်စား အုပ်ချုပ်ခိုင်းလိုက်ယင် မငြိမ်မသက်ဖြစ်လာမယ့် အခြေအနေတွေကို ထိန်းချုပ်ထားနိုင်လိမ့်မယ်၊ တို့ သိမ်းပိုက်ထားတဲ့ နယ်မြေတွေကို ကြာကြာထိန်းထားနိုင်လိမ့်မယ်”

အချိန်ကြာကြာ ထိန်းထားနိုင်လေလေ အသိမ်းပိုက်ခံနယ်မြေများမှ သယံဇာတပစ္စည်းများကို ရယူနိုင်လေလေဖြစ်မည် မဟုတ်ပါလား။

မန်ချူးဘုရင် စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကွမ်းထိုကို နယ်စားရာထူးပြန်ပေးပြီး ကောက်ကျင်းနယ် တခြားရပ်ရွာတွေနဲ့ တောင်ပေါ်ဒေသတွေကို တို့ကိုယ်စား တာဝန်ယူအုပ်ချုပ်ပါစေ၊ မင်းကတော့ တာဝန်မှာအခြေစိုက်ပြီး ကွမ်းထိုကို အနီးကပ်ကြီးကြပ်ရမယ်၊ သည်တာဝန်ဟာ ခက်ခဲနက်နဲပြီး အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ မင်းသဘောပေါက်မယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ သဘောပေါက်ပါတယ် အရှင်”

၁၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ကောင်းပြီ မင်းတာဝန်ထမ်းဆောင်တဲ့အခါမှာ တောင်ပေါ်ဒေသကိုလည်း ဂရုစိုက်ပါ။ တောင်ပေါ်ဒေသမှာ လူနည်းစုနေထိုင်တဲ့ ရွာကလေးတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် သည်ရွာကလေးတွေ စည်းလုံးညီညွတ်ပြီး စုပေါင်းလိုက်မယ်ဆိုယင် လူများစုဖြစ်ကြီး ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ ဒါဆို အန္တရာယ်ရှိလာလိမ့်မယ်”

“စိတ်ချပါ။ ကျွန်တော်မျိုး ဂရုစိုက်ပါ့မယ် အရှင်”

ဆားမူထိုင်က ဦးညွှတ်လိုက်လေသည်။

မန်ချူးဘုရင်က...

“မင်းအောင်မြင်ပါစေလို့ ငါဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် အရှင်”

ဆားမူထိုင်သည် မန်ချူးဘုရင်က ခွင့်ပြုလိုက်သည်နှင့် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် ချက်ချင်း ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

“ဂျိန်း”

အခိုင်အခံ့ သံတံခါးကြီးမှာ ကျယ်လောင်သော မြည်ဟီးသံကြီးနှင့်အတူ ပွင့်သွားလေသည်။

ကောက်ကျင်းနယ်စားကွမ်းထို မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

“မန်ချူးတွေက ဖေဖေကို ကွပ်မျက်ပစ်ဖို့ လာခေါ်ကြပြီ

တောင်ပေါ်နဂါး(ပ) ❖ ၁၃

ထင်တယ်။ သား ကွမ်းဖေးရှိ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

ကောက်ကျင်းနယ်စားကွမ်းထို၏သား သခင်လေးကွမ်းဖေးရှိ ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ဖေဖေ သူတို့ အကျဉ်းသားဖြစ်တာထက် သေရတာက မြတ်ပါသေးတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ဖေဖေ”

ကွမ်းထိုက ဝမ်းနည်းကြေကွဲသောလေသံဖြင့် ပြောလေ၏။

“မဟုတ်သေးဘူး၊ တို့ရဲ့မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ကောက်ကျင်းနယ်ကို အပိုင်စားရပြီး စီမံအုပ်ချုပ်နိုင်ခဲ့ကြတယ်။ ဘာမှ လိုလေသေးမရှိဘဲ ချမ်းချမ်းသာသာ နေနိုင်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ဖေဖေ လက်ထက်ကျတော့ ငါ့သားကို မစောင့်ရှောက်နိုင်ခဲ့ဘူး၊ ဖေဖေကိုယ်တိုင်လည်း သူတစ်ပါးအကျဉ်းသားဘဝနဲ့...”

သူ၏စကား မဆုံးမီ မန်ချူးများ အချုပ်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာကြလေသည်။

ဦးဆောင်လာသူမှာ စစ်သူကြီးဆားမူထိုင် လက်အောက်မှ ‘ကျိုင်းခုံး’ ဆိုသော တပ်မှူးလေးတစ်ဦးဖြစ်သည်။

ကျိုင်းခုံးက ကောက်ကျင်းနယ်စားကွမ်းထိုကို ဦးညွှတ်လိုက်လေသည်။

“နယ်စားကြီးခင်ဗျား စစ်သူကြီးက အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခု တိုင်ပင်ဆွေးနွေးချင်တာကြောင့် ကြွခဲ့ဖို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

၁၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လေးလေးစားစား ပြောလာလေသည်။

ကွမ်းထို အံ့သြသွားလေသည်။

“ကျုပ်ကို ကွပ်မျက်ဖို့ လာခေါ်ကြတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ စစ်သူကြီးက နယ်စားကြီးကို လေးစား
ကြည်ညိုမှုရှိပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ခုလည်း ရင်းရင်းနှီးနှီး တွေ့ဆုံစကား
ပြောချင်လို့ ဖိတ်ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာပါခင်ဗျာ”

ကျိုင်းခုံး၏စကားကို ကွမ်းထို မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေသော်
လည်း အတွေ့အကြုံများသူပီပီ သူ့အတွက် အန္တရာယ်မရှိဟု နား
လည်လိုက်လေသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်လိုက်ခဲ့ပါမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြပါခင်ဗျာ”

ကျိုင်းခုံးတို့က ကွမ်းထိုအား လေးလေးစားစား ခေါ်
ဆောင်သွားကြလေတော့သည်။

ခန်းမဆောင်ကြီးမှာ ကျယ်ဝန်းခန်းနားလှပေသည်။

ခန်းမအလယ်တွင် စားပွဲရှည်ကြီးတစ်လုံး ချထား၏။

စားပွဲပေါ်၌ စားသောက်ဖွယ်ရာများ၊ အကောင်းစားအရက်
များ အလှူပယ်ရှိနေသည်။

ဆားမူထိုင်က မန်ချူးစစ်သူကြီးဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ကာ ခန့်

တောင်ပေါ်နဂါး (ပ) ❖ ၁၅

တည်စွာ ထိုင်နေသည်။

ကွမ်းထို ရောက်လာလျှင်...

“လာပါ မိတ်ဆွေ၊ သည်မှာ လာထိုင်ပါဗျာ”

သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်၌ ချထားသော ထိုင်ခုံကို ညွှန်ပြကာ
ဖိတ်ခေါ်လေသည်။

ရွှေပိန်းချထားသော အဖိုးတန် ကျောက်မျက်ရတနာများ
စံခြယ်ထားသော ထိုင်ခုံကြီးဖြစ်သည်။

ကောက်ကျင်းနယ်စားကြီးမှ ထိုင်ခွင့်ရသော အဆောင်အ
ယောင်ထိုင်ခုံကြီးဖြစ်သည်။

ကွမ်းထို တစ်ချိန်လုံး ထိုင်ခွဲသော ထိုင်ခုံကြီးလည်း ဖြစ်ပေ
တော့သည်။

ကွမ်းထို အံ့သြသွားသည်။

ဆားမူထိုင်က ထိုထိုင်ခုံကြီး၌ သူ့အား ထိုင်ခွင့်ပြုသည်မှာ
ည်သို့သော အဓိပ္ပါယ်ဆောင်နေပါသနည်း။

“ထိုင်ပါ...ထိုင်ပါ”

ဆားမူထိုင်က ထိုင်ခိုင်းနေသဖြင့် ကွမ်းထိုလည်း မဝံ့မရဲဖြင့်
ထိုင်လိုက်လေသည်။

“သုံးဆောင်လိုက်ပါဦးဗျာ”

ဆားမူထိုင်က စားသောက်ဖွယ်ရာများ ကျွေးမွေးလိုက်လေ
သည်။

ကွမ်းထိုတို့အား ဖမ်းဆီးထားစဉ်က ထမင်းကို မသေရုံတ

၁၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မယ် ကျွေးခုံခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုတော့...

အထူးဧည့်သည်တော်တစ်ယောက်ပမာ ဧည့်ခံကျွေးမွေးနေ

ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကွမ်းထို သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကို ခုလို ဧည့်ခံကျွေးမွေးနေတာ အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိမယ်ထင်ပါတယ်”

ဆားမှုထိုင် ပြုံးလိုက်သည်။

“မှန်ပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားကို နယ်စားကြီးတစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး ဧည့်ဝတ်ပြုနေတာပါ”

“ကျုပ်က..”

“ခင်ဗျားနဲ့ ဆွေးနွေးစရာတွေ ရှိပါတယ်၊ ကျုပ်တို့တိုင်ပင် ဆွေးနွေးကြပြီး ခင်ဗျားက သဘောတူမယ်၊ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက် မယ်ဆိုယင် ခင်ဗျားဟာ မန်ချူးဘုရင်တင်မြှောက်တဲ့ ကောက်ကျင်း နယ်စားဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်ဗျာ”

ကွမ်းထို မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။

ဆားမှုထိုင်က..

“ကျုပ်တို့နဲ့ လက်တွဲဖို့ခြင်းခွဲတဲ့ တာလိနယ်စားနဲ့ဆွေတော် မျိုးတော်တွေကတော့ တစ်ယောက်မှ လူ့ပြည်မှာ မရှိကြတော့ပါ ဘူး”

ကွမ်းထို သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

တောင်ပေါ်နဂါး(ပ) ❖ ၁၇

“ကျုပ် သဘောပေါက်ပါတယ်ဗျာ”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ ဆွေးနွေးလိုက်ကြတာပေါ့”

“ကောင်းပြီလေ”

ထို့နောက် ဆားမှုထိုင်က စတင်ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

ကွမ်းထိုသည် အချုပ်ခန်းအတွင်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ ပြီဖြစ်လေသည်။

ဖခင်ကြီးအား ဘေးမသိရန်မခ တွေ့လိုက်ရလျှင် ကွမ်းဖေး ရှိ ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“ဖေဖေ”

ကွမ်းထို၏မျက်နှာ ပြုံးရွှင်နေသည်။

“သာ...ဖေဖေ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဖေဖေအတွက် ဘာမှမပူ ပါနဲ့ကွယ်”

“သူတို့က ဘယ်လိုအကြောင်းကိစ္စနဲ့ ဖေဖေကို ခေါ်တွေ့ကြ တာလဲဟင်”

“သူတို့ကို သစ္စာခံမယ်ဆိုယင် ဖေဖေကို ကောက်ကျင်းနယ် စားရာထူး ပြန်ပေးမယ့်အကြောင်း ခေါ်ပြီး အသိပေးတာလေ”

“ဟင်”

ကွမ်းထိုက...

၁၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“သူတို့က တာလိနယ်စားကိုလည်း ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းခဲ့ကြ
တယ်၊ တာလိနယ်စားက လက်မခံဘဲ ငြင်းလိုက်တော့ တစ်ဆွေလုံး
တစ်မျိုးလုံး ကွပ်မျက်ခံလိုက်ရတယ်လေ”

ယခု ကွမ်းထို ဘာမှမဖြစ်ဘဲ ပြန်လာခဲ့သည်။

ကွမ်းထိုက မန်ချူးသစ္စာခံလိုက်ပြီလော။

ကွမ်းဖေးရှိ သဘောမကျသလို ဖြစ်သွားလေသည်။

ကွမ်းထိုက...

“မန်ချူးတွေဟာ တိုက်ပွဲတိုင်းမှာ အနိုင်ရနေတယ်၊ မကြာ
ခင် တရုတ်တပြည်လုံးကို သိမ်းပိုက်နိုင်တော့မယ်၊ သူတို့ အင်အား
ကြီးမားလှတာကြောင့် ခုခံဖို့ မလွယ်တော့ပါဘူး၊ သူတို့နဲ့ထိပ် တိုက်
ရင်ဆိုင်မယ့်အစား လက်တွဲပူးပေါင်းလိုက်တာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်
လိမ့်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ယင် ကောက်ကျင်းနယ်စားရာထူးကို ပြန်ရဖို့
မပြောနဲ့၊ တို့အားလုံး အသတ်ခံရလိမ့်မယ်”

ကွမ်းဖေးရှိက...

“ဖေဖေရဲ့ သူတပါးကျွန်ဖြစ်နေတာထက်စာယင်..”

“မင်းပါးစပ် ပိတ်ထားလိုက်စမ်း၊ ငါ့အတွက်ပြောနေတာ
မဟုတ်ဘူး၊ မင်းအတွက်ပြောနေတာ”

“ကျွန်တော်က...”

“မင်းဟာ တစ်နေ့နယ်စားတစ်ယောက် ဖြစ်လာရမှာ၊
ဘယ်လို အခြေအနေပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

“ကျွန်တော်”

တောင်ပေါ်နဂါး (ပ) ❖ ၁၉

“မင်းက အကျဉ်းသားဘဝနဲ့ တစ်သက်လုံး နေသွားချင်
သလား၊ မွဲတေဆင်းရဲပြီး စားရမဲ့သောက်ရမဲ့ဘဝနဲ့ နေသွားချင်
သလား၊ မင်းက နယ်စားမျိုးရိုးဖြစ်ရတာ ဂုဏ်ယူတယ်၊ သူဆင်းရဲ
ဘဝကိုရောက်မှာ အင်မတန်ကြောက်တယ်လို့ မကြာခဏ ပြောခဲ့
တာပဲ မဟုတ်လား”

ကွမ်းဖေးရှိ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်လေသည်။

နယ်စားမျိုးရိုးဖြစ်ရသည်မှာ ဂုဏ်ယူစရာကောင်းလှသည်။

ဩဇာမိတ္တမ ကြီးမားသည်။ အခြေအရံ ပြည့်စုံသည်။

လက်ညှိုးညွှန်ရာ ရေဖြစ်သည်။

အစစအရာရာ ပြည့်စုံသောဘဝတွင် နေထိုင်ခဲ့ရပြီးမှ စား
ရမဲ့သောက်ရမဲ့ လူဆင်းရဲဘဝရောက်မည်ကို အလွန်စိုးရိမ်မိလေ
သည်။

မည်သို့သော အခြေအနေမျိုး ရောက်သည်ဖြစ်စေ နယ်စား
ဘဝသည် အစစအရာရာ ပြည့်စုံနေမည်သာ မဟုတ်ပါလား။

ကွမ်းထိုက...

“မင်းဟာ တစ်နေ့နယ်စားကြီး ဖြစ်လာရမှာပေါ့”

ကွမ်းဖေးရှိ ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီဖေဖေ၊ ဖေဖေစကားကို ကျွန်တော် နား
ထောင်ပါ့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့သည်။

၂၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မန်ချူးဘုရင်နှင့် စစ်သူကြီးဆားမူထိုင်တို့၏ အမျှော်အမြင် ကြီးမူကြောင့် မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း အောင်မြင်မှုများ ရရှိခဲ့ လေသည်။

ဆားမူထိုင်က တာလီတွင် အခြေချကာ စီမံအုပ်ချုပ်သည်။ ခုခံတော်လှန်သူများကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်ချေ မှုန်းသည်။

ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်သုတ်သင်ပစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တာလီနယ်တွင် မည်သူမျှ ခေါင်းမထောင်ဝံ့ကြ တော့ပါ။

ကောက်ကျင်းနယ်နှင့် တောင်ပေါ်ဒေသကို ကောက်ကျင်း နယ်စားကြီးကွမ်းထိုက် ပြန်လည်တာဝန်ယူ အုပ်ချုပ်ခဲ့သည်။

ယခင်က ကောက်ကျင်းနယ်သားများနှင့် တောင်ပေါ်သား များသည် နယ်ချဲ့မန်ချူးတို့အား အခွင့်အရေးရလျှင်ရသလို တိုက် ခိုက်ခဲ့ကြသော်လည်း ကွမ်းထိုက် ပြန်လည်အုပ်ချုပ်သောအခါ အား လုံးအေးချမ်းငြိမ်သက် သွားလေသည်။

မန်ချူးတို့သည် ကွမ်းထိုက်ကို အသုံးချကာ ကောက်ကျင်းနယ် နှင့်တောင်ပေါ်ဒေသ အေးချမ်းသာယာအောင် စီမံအုပ်ချုပ်ကာ ဒေသထွက်အဖိုးတန် သယံဇာတမျိုးစုံကို ဝါးမျိုးခဲ့ကြလေတော့သည်။

တောင်ပေါ်နဂါး(ပ) ❖ ၂၁

စစ်သူကြီးဆားမူထိုင်သည် ကွမ်းထိုက်အား ကောက်ကျင်းနယ် စားအဖြစ် ရာထူးပြန်လည်ပေးအပ်ပြီး နောက်ကွယ်မှကြိုးကိုင်ခြယ် လှယ်ခဲ့လေသည်။

မန်ချူးကင်းစခန်းများကို ကောက်ကျင်းနယ်နှင့်တောင် ပေါ်ဒေသတွင် စခန်းပေါင်းသုံးဆယ်အထိ ဖြန့်ကျက်ချထားလိုက် သည်။

အရေးပါသောနေရာများကို ထိန်းချုပ်ထားလိုက်ခြင်း ဖြစ် လေသည်။

ဆားမူထိုင်၏ အစီအမံကြောင့် ဆူပူထကြွမှုများ တဖြည်း ဖြည်းလျော့ပါးသွားကာ အေးချမ်းငြိမ်သက်သွားခဲ့လေတော့သည်။

သို့သော်...

သူတို့သိမ်းပိုက်ထားသည့် အရပ်ဒေသများတွင် မျိုးချစ်စိတ် ဓာတ် ပြင်းထန်သူများရှိနေကြပြီး အခွင့်အရေးရသည်နှင့် ထကြွလာ ကြမည်ဖြစ်ရာ တစ်ချိန်ချိန်၌ ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲကြီးများနှင့် ရင် ဆိုင်ရဦးမည်ဖြစ်ကြောင်း စစ်သူကြီးဆားမူထိုင် အတွေ့ အကြုံအရ ကောင်းစွာ နားလည်ထားလေတော့သည်။

နောင်ကြီးခံ၏အကြံ

ကောက်ကျင်းနယ်စားစံအိမ်..။

ကောက်ကျင်းနယ်စားကြီး၏ စံအိမ်မှာ နန်းတော်ကြီးတစ်ခု
အလား ကြီးကျယ်ခန်းနားလှပေသည်။

ဆားမူထိုင်က ကွမ်းထိုကို နယ်စားကြီးတစ်ဦး၏ အခွင့်အာ
ဏာနှင့် အဆောင်အယောင်အားလုံးကို ပြန်လည်ပေးအပ်ခဲ့လေ
သည်။

ကွမ်းထိုသည် ဩဇာတိက္ကမကြီးမားသော နယ်စားကြီးတစ်
ဦးပြန်ဖြစ်လာခဲ့သည်။

သူ့တွင် ရွှေ၊ ငွေ၊ စည်းစိမ် အပြည့်ရှိသည်။

အခြွေအရံ မောင်းမမိသံများ ရှိသည်။

တောင်ပေါ်နဂါး (၁) ❖ ၂၃

အခိုင်းအစေ၊ အလုပ်အကြွေးပြုစုရသူများရှိသည်။

ထို့အပြင်...

လက်နက်ကိုင် ကောက်ကျင်းတပ်ဖွဲ့ကို ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းထူ
ထောင်နိုင်ခဲ့လေသည်။

ကွမ်းထိုက နယ်စားကြီးတစ်ဦးအတွက် လိုအပ်ချက်ဟု
သမျှရရှိ ခံစားနိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ ကျေနပ်နေပါသည်။

သို့သော်...

သားတော် သခင်လေးဖြစ်သော ကွမ်းဖေးရှိကမူ ပျော်ရွှင်
မှုမရှိဘဲ ဖြစ်နေ၏။

ကွမ်းဖေးရှိသည် မန်ချူးတို့၏ကြိုးဆွဲရာ ကရသည့်ဘဝ
ရောက်နေရသည်ကို မပျော်ပိုက်နိုင်အောင် ရှိနေပါတော့သည်။

ကွမ်းဖေးရှိ မည်သို့ခံစားနေရသည်ကို ကွမ်းထို ကောင်းစွာ
နားလည်ထားလေသည်။

တစ်နေ့...။

ကွမ်းထိုက နေ့လည်ပိုင်းအချိန်၌ သူ့အနားယူရာ ပန်း
ဥယျာဉ်ထဲရှိ အဆောင်ကလေးသို့လာခဲ့ဖို့ အခေါ်လွှတ်လိုက်လေ
သည်။

ပန်းဥယျာဉ်ထဲ၌ ရောင်စုံပန်းများ ငွားငွားစွင့်စွင့် ဖူးပွင့်နေ
လေသည်။

အေးမြသော လေပြည်လေညှင်းလေး ဝေ့ယမ်းတိုက်ခတ်
နေပြီး ပန်းရနံ့များကလည်း မွှေးကြိုင်သင်းပျံ့နေ၏။

၂၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကျေးဇူးကလေးများလည်း ဘာသာဘာဝ တေးသီကြွေးကာ ဟိုသည်ပျံ့နေကြလေသည်။

ကွမ်းဖေးရှိက ပန်းဥယျာဉ်ထဲမှ ကျောက်ပြားခင်းထားသော လမ်းကလေးအတိုင်း ဖခင်ကြီး အနားယူသည့်အဆောင်လေးသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

“ဖေဖေ...ကျွန်တော် ရောက်လာပါပြီ”

အဆောင်ထဲ၌ အနားယူနေသော ဖခင်ကြီးကွမ်းထိုကို ဦးညွတ်လိုက်လေသည်။

ကွမ်းထိုက...

“အေး...ထိုင်လိုက်ဦး။”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

ကွမ်းဖေးရှိက ဖခင်ကြီးညွှန်ပြသည့် ထိုင်ခုံတစ်လုံး၌ ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

ကွမ်းထိုက ကွမ်းဖေးရှိကိုကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“တို့သားအဖ အချုပ်ခန်းထဲမှာ နေရတာနဲ့ အခုနေရတာ ဘာမှမဆိုင်ဘူးနော်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ကွမ်းဖေးရှိ၏ ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေသည်။

ကွမ်းထိုက...

“အချုပ်ခန်းထဲမှာနေပြီး ဘယ်နေ့အသတ်ခံရမလဲလို့ တွေးတောပူပန်ပြီး သောကရောက်နေခဲ့ရတာနဲ့ စားမဝင်အိပ်မပျော်နိုင်

တောင်ပေါ်နဂါး(ပ) ❖ ၂၅

အောင်ဖြစ်ခဲ့ရတယ်၊ ရူးသွားတော့မယ်လို့တောင် ထင်ခဲ့ရတာ၊ သည်လိုဘဝဆိုးက လွတ်မြောက်ပြီး နယ်စားစံအိမ်ကို ပြန်ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ အိပ်မက်တောင် မမက်ဝံ့ဘူး”

ကွမ်းဖေးရှိက...

“ခုလို အခြေအနေပြန်ရောက်လာလို့ ကျွန်တော်လည်း ဆားမူထိုင်ကို ကျေးဇူးတင်မိပါတယ် ဖေဖေ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

တမင် အငေါ်တူးကာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကွမ်းထိုနားလည်ထားလေသည်။

သူ၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်သွားလေသည်။

“အချုပ်ခန်းထဲမှာ နေရတာ ဘာမှမလုပ်နိုင်တော့ဘူး၊ ခုလို နေရတာက ဘာမဆို လုပ်ကိုင်နိုင်တယ်၊ တွေးတောကြံဆနိုင်တယ်၊ ဆုံးဖြတ်ချက်ချနိုင်သေးတာပဲ မဟုတ်လား”

ကွမ်းဖေးရှိ မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

“ဖေဖေ ဆိုလိုတာက...”

ကွမ်းထိုက...

“တို့တတွေ လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေးတောကြံဆနိုင်ကြတယ်လေ၊ ဘာမဆို ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် လုပ်နိုင်ကြတယ် မဟုတ်လား”

ကွမ်းဖေးရှိက ဖခင်ကြီးအား နားမလည်နိုင်သကဲ့သို့ ကြည့်လိုက်လေသည်။

၂၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကွမ်းထိုက်...

“တို့က နောက်ဆုံး မန်ချူးကို တွန်းလှန်မယ့် မျိုးချစ်အင်အားစုတွေနဲ့ ဆက်သွယ်ချင်သေးသလား၊ မန်ချူးတွေမသိအောင် ဆက်သွယ်လို့ရတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဗျာ”

ကွမ်းဖေးရှိ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေသည်။

ကွမ်းထိုက်...

“ဖေဖေက သဘောတရားကို ပြောတာပါ။ ခုအခြေအနေ ကိုယ့်ရဲ့သဘောအတိုင်း ဘာမဆို လုပ်နိုင်ခွင့်ရှိတယ်ဆိုတာ သိစေချင်တာ”

ကွမ်းဖေးရှိမှာ ဖခင်ကြီး၏စကားကို တဖြည်းဖြည်း စိတ်ဝင်စားလာလေတော့သည်။

ကွမ်းထိုက်...

“မန်ချူးတွေက ဖေဖေကို နယ်စားရာထူး ပြန်ပေးလိုက်တာ။ ဆူပူထကြွမှုတွေ လျော့ပါးငြိမ်သက်သွားအောင် လုပ်လိုက်တာ။ မန်ချူးတွေ အုပ်ချုပ်တာထက် ဖေဖေအုပ်ချုပ်နေတယ်ဆိုယင် နယ်သူနယ်သားတွေရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ကိုယ့်အမျိုးသားချင်း အုပ်ချုပ်တာပဲ ဆိုပြီး ဆန့်ကျင်ချင်တဲ့စိတ်တွေ အနည်းနဲ့အများ လျော့ပါးသွား ကြမှာပဲ မဟုတ်လား”

ကွမ်းဖေးရှိ လက်ခံလေသည်။

“ဒါ အမှန်ပါပဲဖေဖေ၊ မန်ချူးတွေကို ဆန့်ကျင်နေတဲ့လူတွေ

တောင်ပေါ်နဂါး (ပ) ❖ ၂၇

ဟာ အယင်ကလောက် ပြင်းထန်ကြတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆန့်ကျင်တဲ့စိတ်တွေ ပိုပြီး မပြင်းထန်လာအောင် တားဆီးကာကွယ်ထားလိုက်တဲ့ သဘောလည်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာ ပေါ်ပေါက်လာယင်တော့ ဖေဖေခေါင်းပေါ်ပုံကျလာမှာ သေချာပါတယ်”

ကွမ်းထိုက် လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ဒါကို မပူနဲ့၊ ဆန့်ကျင်ချင်တဲ့ စိတ်တွေလျော့ပါးလာမှတော့ ပြဿနာကြီးကြီးမားမား ဖြစ်လာနိုင်စရာအကြောင်း မရှိတော့ဘူးပေါ့”

ကွမ်းဖေးရှိ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

ကွမ်းထိုက်...

“မန်ချူးတွေက ဖေဖေကို အသုံးချဖို့ စီစဉ်ခဲ့ကြတယ်၊ ဖေဖေကလည်း ကိုယ့်ရဲ့အကျိုးကို မျှော်ကိုးပြီး လက်ခံခဲ့တာပေါ့”

ကွမ်းဖေးရှိက မေးလိုက်သည်။

“သူတို့နဲ့ပေါင်းသင်းခဲ့တာ ဖေဖေမှာ အကြံတစ်ခုခု ရှိနေလို့လား”

“ဒါပေါ့”

“ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါလား ဖေဖေ”

ကွမ်းဖေးရှိ မအောင့်အညံ့နိုင်ဘဲ ပြောလိုက်လေသည်။

ကွမ်းထိုက် ပြုံးလိုက်သည်။

“ငါ့သားက သူတို့နဲ့ ပူးပေါင်းခဲ့ရလို့ ဘဝင်မကျဖြစ်နေတာ

၂၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဖေဖေ သိတာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ဘာကြောင့်ပူးပေါင်းခဲ့ရသလဲဆိုတာကို ရှင်းပြချင်လို့ ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ”

“ဖေဖေမှာ အကြံအစည် တစ်ခုခုရှိနေတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်မရိပ်မိခဲ့လို့ဆိုတာ ဝန်ခံပါတယ် ဖေဖေ”

“အင်း...ဖေဖေ နားလည်ပါတယ်ကွယ်”

ကွမ်းထိုက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

“ဖေဖေက မန်ချူးတွေနဲ့ ပူးပေါင်းခဲ့တာ ပထမခြေလှမ်းပါပဲ”

မန်ချူးများနှင့် ပူးပေါင်းလိုက်ခြင်းကြောင့် နယ်စားရာထူး အဆောင်အယောင်များ ပြန်လည်ရရှိခဲ့သည်။

မိမိဆန္ဒအတိုင်း လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နိုင်ခွင့်များ ရရှိလာခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ကွမ်းထိုက...

“ဒုတိယခြေလှမ်းကတော့ ကောက်ကျင်းတပ်ဖွဲ့အင်အားကို ပိုပြီးတောင့်တင်းလာအောင် ကြိုးစားထားရမယ်၊ တောင်ပေါ်သားတွေနဲ့လည်း ကြိုတင်ပြီး တိတ်တဆိတ် အဆက်အသွယ်ယူထားရမယ်၊ တစ်ချိန်ချိန်မှာ အရေးအကြောင်းပေါ်ပေါက်လာပြီဆိုတာနဲ့ မန်ချူးတွေလက်ထဲက ရုန်းထွက်နိုင်အောင် စီစဉ်ထားရမယ်”

ကွမ်းဖေးရှိ ရင်ထိတ်သွားသည်။

“ဖေဖေက မန်ချူးတွေကို တွန်းလှန်သွားဖို့ ကြံစည်ထား

တောင်ပေါ်နဂါး(ပ) ❖ ၂၉

တာလားဟင်”

ကွမ်းထို ပြုံးလိုက်သည်။

“ငါ့သားက ဘယ်လိုထင်နေလို့လဲ”

“ကျွန်တော်...”

ကွမ်းဖေးရှိသည် မပြောတတ်၍လော၊ သို့မဟုတ် ပြောမထွက်၍လောမသိ၊ စကားတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်တန့်ထားလိုက်လေသည်။

ကွမ်းထိုက...

“မန်ချူးတွေက သည်လောက်အင်အားကြီးမားနေတာ တို့ကောက်ကျင်းတပ်ဖွဲ့ လက်တစ်ဆုပ်စာလေးနဲ့ သူတို့ကို တွန်းလှန်လို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဖေဖေ”

“ဒါပေါ့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဖြစ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် တောင်ပေါ်ရွာသားတွေ၊ ကောက်ကျင်းနယ်သားတွေ၊ တာလီနယ်သားတွေနဲ့ နန်းတွင်းက တပ်ဖွဲ့တွေ ပေါင်းလိုက်ယင်တော့ ‘ကျင်း’ တွေကို မောင်းထုတ်ခဲ့သလိုပဲ မန်ချူးတွေကိုလည်း မောင်းထုတ်နိုင်မှာ သေချာပါတယ်”

ကွမ်းဖေးရှိ ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားလာလေသည်။

ဖခင်ကြီးက မန်ချူးများကို ခူးထောက်အရှုံးပေးခဲ့ခြင်း၊ မန်ချူးတို့၏သစ္စာကို ခံယူခြင်းများသည် အကြောင်းမဲ့မဟုတ်ဘဲ အဓိပ္ပါယ်ရှိသော ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုခုကြောင့်ဖြစ်ကြောင်းလည်း

ရိပ်မိလာလေသည်။

ကွမ်းထိုက...

“မန်ချူးတွေ မိုးကောင်းနေချိန်မှာ သူတို့နဲ့ပေါင်းထားပြီး ခုခံတွန်းလှန်မယ့်လူတွေက အင်အားကောင်းလာယင် သူတို့နဲ့ပေါင်း ရမယ်၊ ဒါမှ တို့ရဲ့ကောက်ကျင်းနယ်စား မျိုးရိုးဟာ ဘယ်တော့မှ တိမ်ကောပျောက်ကွယ်မသွားတော့ဘဲ ရေရှည်တည်တံ့ခိုင်မြဲနေ တော့မှာပေါ့”

“ဖေဖေက ကျွန်တော်တို့ မျိုးရိုးအတွက် အဓိကထားပြီး လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေတာပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့ တို့မျိုးဆက် မပျက်သုဉ်းဖို့ထက် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ဘာများရှိဦးမှာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

ကွမ်းဖေးရှိက ဘဝင်မကျဖြစ်သွားလေသည်။

ဖခင်ကြီး၏လုပ်ရပ်များသည် ဟုတ်မလိုလိုနှင့် အဖျားရှူး သွားသည် မဟုတ်ပါလား။

ကိုယ်ကျိုးအတ္တကို ရှေ့တန်းတင်ထားခြင်းဖြစ်၍ ဘဝင်မကျ ဖြစ်ရခြင်းပင်။

ကွမ်းထိုက...

“မန်ချူးတွေ အောင်ပွဲခံနိုင်ကြတယ်ဆိုပေမယ့် သည်အရပ် ဒေသကို ထာဝရစိုးမိုးနိုင်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ သူတို့ရဲ့လုပ်ရပ်တွေ မှားယွင်းလာပြီဆိုတာနဲ့ ကျိန်းသေ အခက်ကြုံရ မှာ၊ တောင်ပေါ်ဒေသမှာ နဂါးတွေရှိတယ်၊ နဂါးတွေ ဒေါထွက်အောင်

လုပ်မိတာမဲ့ မန်ချူးတွေလည်း ကျင်းတွေလို ဖြစ်သွားကြမှာ သေ ချာတယ်”

ကွမ်းဖေးရှိက...

“ကျင်းတွေက ဘာလုပ်ခဲ့ကြလို့လဲ ဖေဖေ”

“တစ်ချိန်က သူတို့လည်း တရုတ်ပြည်ကြီးကို ကျူးကျော် ခဲ့ပြီး သည်အရပ်ဒေသတွေကို သိမ်းပိုက်ခဲ့ကြတာပေါ့၊ ဒေသခံတွေကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းပြီး ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပစ်ခဲ့ကြတာပေါ့၊ သည် တော့ တောင်ပေါ်သားတွေ စုစည်းမိသွားပြီး တွန်းလှန်မောင်းထုတ် တာကို ခံလိုက်ကြရတာပေါ့လေ”

တောင်ပေါ်ဒေသသည် အလွန်အေးချမ်းသာယာသော အရပ်ဒေသဖြစ်လေသည်။

တောင်ပေါ်စိမ့်စမ်း အသွယ်သွယ်ဖြင့် သစ်ကြီးဝါးကြီးပေါ သလို သားကောင်များလည်း ပေါများလှပေသည်။

ဒေသခံများသည် တောင်ပေါ်နေရာအနှံ့အပြား၌ ရွာက လေးများတည်ကာ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။

အိမ်ခြေနှစ်ဆယ် သုံးဆယ်မျှသာရှိသော ရွာကလေးပေါင်း ရာထောင်ချီပြီး ရှိနေသည်။

အိမ်ခြေ ရာချီရှိသည့် ကျေးရွာကြီးများကား တစ်ရွာစ နှစ် ရွာစသာ ရှိလေသည်။

ဒေသခံများသည် တောထဲ၌ အမဲလိုက်ခြင်း၊ တောင်ကျ ချောင်းများ၊ စိမ့်စမ်းရေအိုင်များတွင် ငါးဖမ်းခြင်း၊ သီးနှံစိုက်ပျိုးခြင်း

၃၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

စသည့် လုပ်ငန်းများဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုကာ ရိုးသား
အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ကြသူများ ဖြစ်လေသည်။

တောင်ပေါ်ဒေသ၌ အစိုးတန် ကျောက်စိမ်း၊ ပျားရည်နှင့်
ဆေးဘက်ဝင်ဘယဆေးပင် ပေါများလေသည်။

ထို့အပြင်...

ဒေသခံများက မြင်းမွေးမြူရေးလုပ်ငန်းများလည်း လုပ်
ကိုင်ကြရာ အကြမ်းပတမ်းခံသော ဒေသခံမြင်းများကို မန်ချူးတို့က
စစ်ရေးစစ်ရာ၌ အသုံးပြုရန် အလွန်နှစ်သက်ကြလေသည်။

ကွမ်းထိုက်...

“တောင်ပေါ်ဒေသက သူရဲကောင်းတွေ ထွက်ရှိခဲ့တာလည်း
အထင်အရှားပဲ၊ ‘တောင်ပေါ်နဂါးဝမ်းထင်းလုံ’ဆိုယင် ကျင်းတွေ
ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် ကြောက်ခဲ့ရတာပေါ့”

ကွမ်းဖေးရှိက...

“ကျွန်တော်လည်း တောင်ပေါ်နဂါး ဝမ်းထင်းလုံဆိုတဲ့
အမည်ကို ကြားဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သေသေချာချာ မသိပါဘူး၊
ဖေဖေသီယင် ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါလားဟင်”

ဟု တောင်းပန်လိုက်လေသည်။

ကွမ်းထို ပြုံးလိုက်သည်။

“ပြောပြရမှာပေါ့၊ သံသရာတစ်ပတ်လည်လာတာပဲလေ၊
တောင်ပေါ်နဂါးဝမ်းထင်းလုံက ကျင်းတွေကို တိုက်ခိုက်ခဲ့သလိုမျိုး
မကြာခင်မှာ ဖြစ်ပေါ်လာတော့မှာဆိုတော့ အတိတ်က ဖြစ်ရပ်တွေ

တောင်ပေါ်နဂါး(ပ) ❖ ၃၃

ကိုငါ့သား သိထားသင့်တာပေါ့၊ ဒါမှ ဖေဖေ ဘာတွေလုပ်နေတယ်၊
ဘာတွေ စီစဉ်နေတယ်ဆိုတာ သားနားလည် သဘောပေါက်လာမှာ
ပေါ့လေ”

ထို့နောက် ကွမ်းထိုသည် တောင်ပေါ်နဂါးဝမ်းထင်းလုံ
အကြောင်း ပြောပြလိုက်လေတော့သည်။

ခေါင်းငုံ့မခံတဲ့လူ

ကျင်းလူမျိုးတို့သည် တရုတ်ပြည်ကြီးအား ကျူးကျော်တိုက်
ခိုက်ယင်း တောင်ပေါ်ဒေသ၊ ကောက်ကျင်းနယ်၊ တာလီနယ်၊ မြောင်
ကျွန်းတို့ကို သိမ်းပိုက်ခဲ့လေသည်။

တဖန် ကူးစက်ကာ လျှောင်စီးနယ်၊ ဟူပေနယ်၊ ထိုက်စန်း
နယ်များကို တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြလေသည်။

ကျင်းတို့ကား အလွန်ရက်စက်လေသည်။

ရောက်လေရာ အရပ်တိုင်း၌ လူယက်သတ်ဖြတ်ကြသည်။

မြို့ရွာများကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးကြလေသည်။

သို့ဖြင့်...

ကောက်ကျင်းနယ်၊ တာလီနယ်နှင့်တောင်ပေါ်ဒေသတို့
သည်လည်း ကျင်းတို့၏ရက်စက်မှုအောက်တွင် ပြားပြားဝပ်ခဲ့ရလေ
တော့သည်။

တောင်ပေါ်နဂါး (ပ) ❖ ၃၅

တောင်ပေါ်နဂါးရွာ...။

နဂါးရွာသည် နဂါးကြီးတစ်ကောင်၏ ဦးခေါင်းပိုင်းနှင့်
သဏ္ဌာန်တူသော တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်၌ တည်ထားသော ရွာက
လေးဖြစ်လေသည်။

အိမ်ခြေသုံးဆယ်ခန့်ရှိပြီး အမဲလိုက်၊ ငါးဖမ်း၊ သီးနှံစိုက်ပျိုး
ခြင်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုကြလေသည်။

ဝမ်းထင်းလုံသည် တောင်ပေါ်နဂါးရွာလေး၌ မွေးဖွားကြီး
ပြင်းလာခဲ့သူဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းထင်းလုံသည် အလွန်ကျန်းမာသန်စွမ်းပြီး အမဲလိုက်
အလွန်တော်သူဖြစ်သည်။

ကျားဆိုးများ၊ ဝက်ဝံကြီးများကိုပင် ဓားမြှောင်တစ်ချောင်း
ဖြင့် တိုက်ခိုက်အနိုင်ယူနိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ကျင်းတို့ ကျူးကျော်မှုသည် တောင်ပေါ်ဒေသသို့တိုင်
ရောက်ရှိလာသောအခါ ဝမ်းထင်းလုံ မကျေမနပ်ဖြစ်ရလေတော့
သည်။

တစ်နေ့တွင်...

တောင်ပေါ်နဂါးရွာလေးသို့ ကျင်းစစ်သည်တစ်စု ရောက်
ရှိလာကြလေသည်။

ကျင်းတို့သည် ရွာသူကြီးကိုခေါ်ကာ ရွာထဲမှ အစိုးတန်
ခွည်းများ ပေးအပ်ရမည်ဟု အမိန့်ထုတ်လိုက်လေသည်။

တောင်ပေါ်ဒေသ၏ ထူးခြားချက်ကား အရည်အရွေး

၃၆ ❖ ... တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကောင်းမွန်သော ကျောက်စိမ်းများ ထွက်ရှိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရွာသူကြီးလည်း ကျင်းများအား ကြောက်ရွံ့သဖြင့် ရွာသာ
များအား တစ်အိမ်တစ်ယောက် ဆင့်ခေါ်ကာ အဖိုးတန်ပစ္စည်းများ
ယူလာခိုင်းပြီး စုပေါင်းကာ ကျင်းတို့လက်ထဲ ပေးအပ်ခဲ့လေသည်။

သို့တိုင်...

ကျင်းတို့က နည်းသေးသည်ဟူ၍ ရွာသူကြီးအား သေလ
မျောပါးဖြစ်အောင် ရိုက်နှက်ပြီး အိမ်သုံးလေးလုံးကို မီးရှို့ပြီးမှ ထွက်
သွားကြလေသည်။

ကျင်းများ ထွက်သွားပြီး မကြာမီ ဝမ်းထင်းလုံ ရောက်
လာလေသည်။

ကျင်းများ ဝင်မွေ့သွားကြောင်း သိရလျှင် ဝမ်းထင်းလုံ အ
သထွက်သွားလေသည်

“သိကြသေးတာပေါ့”

ဟုကြုံးဝါးပြီး မြင်းတစ်ကောင်ဖြင့် ကျင်းတို့နောက်သို့ လိုက်
သွားလေတော့သည်။

နေစောင်းသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကျင်းတသိုက်က တောင်ခြေတောလမ်းအတိုင်း မြင်းကိုယ်
စီဖြင့် ခရီးနှင်နေကြ၏။

တောင်ပေါ်နဂါး(ပ) ❖ ၃၇

ထိုအချိန်တွင်...

“ဝှစ်”

စူးရှသော လေတိုးသံနှင့်အတူ မြားတံတစ်ချောင်း ပစ်လွှင့်
လာပြီး ရှေ့ဆုံးမှမြင်းစီးသမား၏ရင်ဝကို ထိုးဖောက်စိုက်ဝင်သွား
တော့သည်။

“အား”

ကျင်းခေါင်းဆောင်မှာ အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်ဟစ်ယင်း
မြင်းပေါ်မှ ပြုတ်ကျသွားတော့သည်။

“ရန်သူ”

“ရန်သူ”

ကျင်းများ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြလေသည်။

လက်နက်ကိုယ်စီ ဆွဲထုတ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ရှာဖွေ

ကြည့်လိုက်ကြ၏။

“ဝှစ်..ဝှစ်..ဝှစ်”

လေတိုးသံများ ထပ်မံထွက်ပေါ်လာသည်။

မြားတံများ တဖွဲဖွဲ ပစ်လွှင့်လာသည်။

ကျင်းများ မြားထိကာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မြင်း

ပေါ်မှ ပြုတ်ကျသွားကြတော့သည်။

ကျင်းများ အထိတ်တလန့် ဖြစ်ကုန်သည်။

မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ မြင်းကို အကာအကွယ်ယူပြီး ရန်
သူကို ရှာဖွေလိုက်ကြလေသည်။

၃၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ရှုတ်တရက်...
“ဦး”

လူတစ်ယောက်သည် နွယ်ကြိုးတစ်ချောင်းကို လွှဲကာ ကျင်းများ စုရုံးနေရာသို့ ရောက်ရှိလာပြီး တရကြမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

ထိုလူမှာ တိုက်ခိုက်သတ်ပုတ်ရာတွင် အလွန်ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်နေပါတော့သည်။

“အား”

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

ကျင်းများ စူးရှစွာအော်ဟစ်ယင်း တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲကျသွားကြလေတော့သည်။

တိုက်ပွဲကား ကြာမြင့်လှသည် မဟုတ်ပါချေ။

နေမဝင်မီ တိုက်ပွဲပြီးဆုံးသွား၏။

ကျင်းတို့အား တိုက်ခိုက်လိုက်သူမှာ ဝမ်းထင်းလုံဖြစ်လေသည်။ ဝမ်းထင်းလုံသည် ကျင်းများကိုတစ်ယောက်မကျန် သုတ်သင်ပြီး အလောင်းများကို တောအုပ်ထဲ၌ ဖျောက်ဖျက်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက်...

တောင်ပေါ်နဂါးရွာလေးသို့ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်သွားလေတော့သည်။

တောင်ပေါ်နဂါး (ပ) ❖ ၃၉

နောက်သုံးရက်အကြာတွင် နဂါးကျေးရွာသို့ ကျင်းစစ်သည် အတော်များများ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ရွာသူကြီး အပါအဝင် ရွာသူရွာသားများကို ရိုက်နှက်ဖမ်းဆီးကြသည်။

အိမ်များကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးကြလေသည်။

နဂါးကျေးရွာတစ်ရွာလုံးကို ဖျက်ဆီးပစ်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရွာသူရွာသားများလည်း ဘေးလွတ်ရာ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ကြရလေသည်။

ကျင်းတို့သည် တစ်ရွာလုံးကို စိတ်တိုင်းကျ ဖျက်ဆီးပြီးမှ ထွက်သွားကြလေသည်။ နဂါးကျေးရွာလည်း ပျက်စီးသွားတော့၏။ သို့သော်...

ကျင်းတို့ ထွက်သွားပြီးနောက် ဆယ်ရက်မပြည့်မီ နဂါးကျေးရွာ ပြန်လည်ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။

နဂါးကျေးရွာဟောင်းသည် ကျင်းတို့၏လက်ချက်ဖြင့် ပျက်စီးသွားခဲ့သည်။

ရွာသူကြီးလည်း ကျင်းတို့၏လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးသွားခဲ့လေသည်။

နဂါးကျေးရွာမှလူများသည် ကျင်းများကို အကြီးအကျယ်
စိတ်နာသွားကြလေသည်။

ကျင်းတို့အား တိုက်ခိုက်ခဲ့သည့် တောင်ပေါ်နဂါးဝမ်းထင်းလုံ
ကို မည်သူကမျှ အဖြစ်မတင်ကြပါ။

ဝမ်းထင်းလုံက တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုလျှင်လည်း ကျင်းတို့က
မကြာခဏ လာရောက်နှိပ်စက်ကြမည်။ ထင်တိုင်းကျဲကြမည်။

စိတ်မထင်လျှင် မထင်သလို သတ်ဖြတ်ကြမည်။ မီးရှို့ဖျက်
ဆီးကြမည်သာ မဟုတ်ပါလား။

ရွာသူကြီး သေဆုံးသွားသောအခါ အားလုံးက ဝမ်းထင်းလုံ
ကို ရွာသူကြီးတင်မြှောက်ကြသည်။

သို့သော်...

ဝမ်းထင်းလုံက လက်မခံပါ။

ရွာသူကြီး၏သားကို ရွာသူကြီးအဖြစ် ဆက်လက်တင်
မြှောက်လိုက်လေသည်။

သူကမူ နဂါးရွာသားများနှင့်တောင်ပေါ်သား မိတ်ဆွေ
များကို ဦးဆောင်ကာ ကျင်းများကို တိုက်ခိုက်ရန် တာဝန်ယူလေ
သည်။

ထို့နောက်...

တောင်ပေါ်နဂါးဝမ်းထင်းလုံ၏ တိုက်ပွဲများ စတင်လေ
တော့သည်။

ကင်းလှည့်သော ကျင်းစစ်သည်များ၊ ကျင်းကင်းစခန်းများကို

ဝင်ရောက်စီးနင်းတိုက်ခိုက်တော့သည်။

ဝမ်းထင်းလုံက ရဲရင့်ပြီး တိုက်ခိုက်သတ်ပုတ်မှု ကျွမ်းကျင်
လေသည်။

ပရိယာယ်ကြွယ်ဝသူဖြစ်သည့်အတိုင်း ကျင်းများအား
အလစ်အငိုက်ဖမ်းကာ တိုက်ခိုက်သည်။

တစ်ဘက်ကလည်း တောင်ပေါ်သားများ၊ ကောက်ကျင်း
နယ်သားများနှင့်တာလိနယ်သားများကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းလေ
သည်။

တောင်ပေါ်ဒေသ၌ ကျင်းတို့အား တိုက်ခိုက်လိုသူများ ရှိ
ကြသည်။

ကောက်ကျင်းနယ်နှင့် တာလိနယ်တွင်လည်း ထိုနည်းနှင့်
ဖြစ်လေသည်။

သို့သော်...

ကျင်းတို့အင်အားကြီးမားလှသဖြင့် ရုတ်တရက် မည်သူမျှ
ခေါင်းမထောင်ဝံ့ကြချေ။

တောင်ပေါ်နဂါးဝမ်းထင်းလုံက ကျင်းတို့အား တိုက်ခိုက်
လာလေသောအခါ အားလုံး စိတ်ဝင်စားလာကြလေသည်။

ဆက်သားများလွှတ်ကာ ဝမ်းထင်းလုံနှင့် ဆက်သွယ်ကြ
သည်။

အကြောင်းမသိသူများကလည်း ဝမ်းထင်းလုံအကြောင်း
သိလိုကာစုံစမ်းကြသည်။

ဝမ်းထင်းလုံက...

“နယ်ချဲ့ကျင်းတွေကို တို့မြေပေါ်က မောင်းထုတ်နိုင်ဖို့ဆိုတာ ကျုပ်တို့လူစုနဲ့တင် မရဘူး၊ အားလုံး ဝိုင်းဝန်းလက်တွဲဆောင်ရွက်မှ ဖြစ်မယ်၊ အမျိုးသားအားလုံး စည်းလုံးညီညွတ်မှဖြစ်မယ်”

ဟုပြောကာ သူ၏လူများအား အနယ်နယ်အရပ်ရပ်သို့ လွှတ်ကာ ကျင်းတို့ကို မောင်ထုတ်လိုသည့် မျိုးချစ်အဖွဲ့များနှင့် ဆက်သွယ်စည်းရုံးခဲ့လေသည်။

ဝမ်းထင်းလုံ၏လက်ရုံးဖြစ်သော ကိုယုံသည် တောင်ပေါ်နဂါး၏ အထူးဆက်သားဖြစ်ကြောင်း အားလုံးသိသည်အထိ သတင်းကြီးခဲ့လေသည်။

တစ်နေ့...

ဝမ်းထင်းလုံက ကိုယုံကိုခေါ်ကာ တာဝန်တစ်ခုပေးအပ်ခဲ့လေသည်။

“ကိုယုံ...မင်း ခရီးထွက်ရမယ်၊ မင်းဟာ တာလိနယ်ဘက်ကို သွားရမယ်”

တာလိနယ်ကို သွားရမည်ဆိုခြင်းကြောင့် ကိုယုံ စိတ်လှုပ်ရှားသွားလေသည်။

တာလိနယ်တွင် ကျင်းတို့လက်ချက်ကြောင့် သေဆုံးသွားခဲ့ရသည့် တာလိနယ်စားကြီး၏တူ မင်းသားတစ်ပါးက နောက်လိုက်လူသူစုရုံးကာ ကျင်းများအား တိုက်ခိုက်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ဝမ်းထင်းလုံက....

“မင်းက တာလိမင်းသားနဲ့ သွားတွေ့ရမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တာလိမင်းသားက ငါ့အကြောင်းကို စုံစမ်းနေတယ်၊ ငါနဲ့ ပူးပေါင်းချင်ပေမယ့် ရုတ်တရက် ငါ့ကို မယုံနိုင်ဘဲဖြစ်နေတယ်၊ သစ္စာဖောက်တွေကလည်း နေရာအနှံ့အပြားမှာ ရှိနေတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ တာလိမှာ ဝိုင်းဝန်းပါတယ်၊ ကျင်းတွေက မျိုးချစ်အဖွဲ့တွေကို နည်းလမ်းအမျိုးမျိုးသုံးပြီး ချေမှုန်းဖို့ကြိုးစားနေကြပါတယ်”

ဝမ်းထင်းလုံက...

“တာလိမင်းသားဟာ သိုင်းသမားတစ်ယောက်လည်းဖြစ်လို့ သိုင်းပညာတတ်တဲ့မင်းကို လွှတ်လိုက်ရမှာ၊ မင်းဟာ တာလိမင်းသားကို တွေ့ချင်လို့လာတဲ့လူတစ်ယောက်ဆိုတာကလွဲပြီး တခြားဘာမှ မသိစေနဲ့၊ ပြီးမှ မီးစင်ကြည့်ကရမယ်”

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်ဗျာ”

“တာလိမင်းသားက မင်းကို အမျိုးမျိုးစမ်းသပ်ကြည့်လိမ့်မယ်၊ မင်းစိတ်ရှည်ပါ၊ တာလိမင်းသားနဲ့ ပေါင်းနိုင်ယင် ငါတို့အားလုံးအကျိုးရှိတယ်၊ ကျင်းတွေကို မောင်းထုတ်ဖို့ ငါ့ကိုယ်တိုင် အင်အားပိုပြီးတောင့်တင်းလာလိမ့်မယ်”

ကိုယုံက...

“ကျွန်တော် ကြိုးစားသွားပါမယ်”

ဟု ကတိပေးလိုက်လေသည်။

၄၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထို့နောက် ဝမ်းထင်းလို တာဝန်ပေးသည့်အတိုင်း တာလိမင်းသားနှင့် ဆက်သွယ်ရန် တာလိနယ်လို ထွက်ခွာသွားခဲ့လေတော့သည်။

တာလိမင်းသားကို တာလိတစ်နယ်လုံးမှာ ချစ်ခင်လေးစားကြလေသည်။

တာလိမင်းသားက ကျင်းများအား တွန်းလှန်ရန် ကြိုးစားသောအခါ မျိုးချစ်အင်အားစုများက လာရောက်အမှုထမ်းကြလေသည်။

တာလိမင်းသား၏အင်အားမှာ တစ်နေ့တခြားတိုးတက်များပြားလာလေတော့သည်။

သို့သော်...

တာလိမင်းသားသည် ကျင်းများအား တိုက်ခိုက်ရန် ရုတ်တရက် မစွန့်စားပုံသေးချေ။

ထိုအချိန်တွင် တောင်ပေါ်ဒေသမှ တောင်ပေါ်နဂါးက ကျင်းများအား တိုက်ခိုက်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

တောင်ပေါ်နဂါးထံသို့ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ မျိုးချစ်အင်အားစုများ လာရောက်ပူးပေါင်းကြသဖြင့် အင်အားတောင့်လာသည်။

ကျင်းတို့ အခြေစိုက်ထားသော စခန်းများကိုပင် ချေမှုန်း

တောင်ပေါ်နဂါး(ပ) ❖ ၄၅

နိုင်သည်အထိ အောင်ပွဲခံနိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

တာလိမင်းသားသည် တောင်ပေါ်နဂါး၏သတင်း ကြားသောအခါ အလွန်စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။

တောင်ပေါ်နဂါးနှင့် ဆက်သွယ်ကာ ပူးပေါင်းပြီး လက်တွဲဆောင်ရွက်လိုသည်။

သို့သော်...

ကျင်းတို့၏အန္တရာယ်၊ သစ္စာဖောက်များ၏ အန္တရာယ်ကြောင့် တောင်ပေါ်နဂါးနှင့် မဆက်သွယ်နိုင်ခဲ့ချေ။

ထိုအချိန်တွင်...

“တောင်ပေါ်နဂါးရဲ့ဆက်သား‘ကိုယ့်’ တာလိနယ်ထဲ ရောက်လာတယ်”

ဟူသောသတင်းကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

တာလိမင်းသား ဝမ်းသာသွားသည်။

သူ၏လူများအား ဆက်သားကိုယ့်ကို တွေ့အောင်ရှာရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေတော့သည်။

၄၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

စမ်းသပ်ခြင်း

ကိုယ့်သည် မြင်းကို အရှန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်သွားလေသည်။

မကြာမီ သူသည် လမ်းဆုံလမ်းခွတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ကိုယ့်က မြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်သည်။

မည်သည့်လမ်းကို သွားရမည်ကို အကဲခတ်ကြည့်နေ၏။

သူသည် ဆက်၍ထွက်ခွာသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သောအခါ...

“ဦး”

မြားတစ်စင်းသည် သူ၏မြင်းရှေ့ မြေပြင်ပေါ်သို့ စိုက်ဝင်သွားလေသည်။

တောင်ပေါ်နဂါး (ပ) ❖ ၄၇

ကိုယ့်က မြင်းကို နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

“ဘယ်သူလဲ”

သူ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် လူသုံးယောက်သည် သူထံသို့ပြေးလွှားရောက်ရှိလာပြီး ဝိုင်းရံထားလိုက်လေသည်။

ထိုလူများသည် အနက်ရောင်ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

သူတို့၏လက်ထဲတွင် လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်ထားသည်။

သူတို့မျက်နှာပေါ်တွင် မျက်နှာဖုံးများ တပ်ဆင်ထားကြလေသည်။

ထိုလူသုံးယောက်အနက် ဓားရှည်ကိုင်ဆောင်ထားသော လူတစ်ယောက်က...

“ခင်ဗျားက ကိုယ့် မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကိုယ့်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ကျုပ်တို့ခေါင်းဆောင်က ခင်ဗျားကိုတွေ့ချင်လို့ ခဏလိုက်ခဲ့ပါ”

ကိုယ့်က မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ခင်ဗျားတို့ခေါင်းဆောင်က ဘယ်သူလဲ”

ဓားကိုင်ထားသောသူက...

၄၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“သွားတွေ့ယင် သိရမှာပေါ့”

ကိုယ့် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်မှာ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိလို့ မလိုက်နိုင်တာ ခွင့်သွတ်

ပါဗျာ”

ထိုလူသုံးယောက်အနက် တစ်လံရှည်သောတုတ်ကိုင်ထား

သောသူက...

“ကောင်းကောင်းပြောလို့ မရယင် မြင်းပေါ်ကဆွဲချကွာ”

ကိုယ့်က မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

“ဘာလဲ ခင်ဗျားတို့က ပြန်ပေးဆွဲမလို့လား”

ဓားကိုင်ထားသောသူက...

“စကားမရှည်နဲ့ အေးအေးဆေးဆေးလိုက်ခဲ့ယင် ကောင်း

မယ်”

ကိုယ့်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ် မလိုက်နိုင်ဘူး”

ဓားကိုင်ထားသောသူက ဓားကိုငှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

ကိုယ့်အား တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ကျန်သောလူများကလည်း ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြ

သည်။

ကိုယ့်က ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လိုက်ရာ...

“ခြစ်...ခြစ်...ခြစ်”

ထိုလူသုံးယောက်၏ ဓားများသည် အပိုင်းပိုင်းကျိုးသွား

တောင်ပေါ်နဂါး(ပ) ❖ ၄၉

လေသည်။

ဓားကိုင်ထားသောသူက ပခုံးမှာ ဒဏ်ရာရသွားပြီး သွေး

များ ချင်းချင်းနီရဲသွားလေသည်။

ကိုယ့်သည် မိမိက လက်လွန်သွားသဖြင့် ထိုလူဒဏ်ရာပြင်း

ထန်စွာ ရရှိသွားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလေ

သည်။ ကျန်ရှိသောလူနှစ်ယောက်က ထပ်မံတိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်

လိုက်သည်။ ဒဏ်ရာရရှိသောသူက ဟန့်တားလိုက်သည်။

“နောက်ဆုတ်လိုက်ပါ။ တို့သုံးယောက်ပေါင်းတာတောင်

သူ့ကို ခုခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ကိုယ့်က သူတို့ထံ လျှောက်သွားသည်။

“ကျုပ် လက်လွန်သွားတာကို စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ”

ဒဏ်ရာရရှိသောသူက...

“တိုက်ခိုက်မှုဆိုတာ ဒဏ်ရာရချင်ရမယ်၊ အသက်ဆုံးရှုံးချင်

ဆုံးရှုံးမယ် မဆန်းပါဘူး”

ဟုပြောပြီး ကိုယ့်အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးမှ...

“ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားကို မယှဉ်နိုင်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားလိုရာသွား

နိုင်ပါပြီ”

ကိုယ့်က...

၅၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ကျုပ်ကိုရအောင် ခေါ်မသွားနိုင်တဲ့အတွက် ခင်ဗျားတို့ ခေါင်းဆောင်ကြီးက အပြစ်ပြောဦးမလား”

ဒဏ်ရာရထားသောသူက...

“ဒါက ကျုပ်တို့ကိစ္စပါ၊ ခင်ဗျား စိတ်ပူစရာမလိုပါဘူး”

ကိုယ့်က...

“ကျုပ်ကို ခေါ်မသွားနိုင်တဲ့အတွက် အပြစ်ဒဏ်သင့်မယ်ဆို ယင်တော့ ကျုပ်လိုက်ပါမယ်”

ကျန်ရှိသောလူနှစ်ယောက်က ဒဏ်ရာရထားသောသူကို ပွေ့ထူလိုက်သည်။

“မလိုပါဘူး၊ သူများသနားတာကို ကျုပ်တို့လက်မခံနိုင်ဘူး”

ကိုယ့်သည် ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ ယောက်ျားပီသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကြိတ်၍ချီးကျူးမိလေသည်။

“ဒါနဲ့ မင်းတို့ခေါင်းဆောင်က ဘယ်သူလဲ”

ထိုလူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ပြောမပြနိုင်တာကို ဝမ်းနည်းပါတယ်”

သူတို့သည် ပြောပြီး ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားရန် ခြေလှမ်း လှမ်းလိုက်လေသည်။

“ခဏ”

ကိုယ့်က ဟန့်တားလိုက်သည်။

ထိုလူသုံးယောက်က ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

ကိုယ့်က ပြုံးပြလိုက်သည်။

တောင်ပေါ်နဂါး (ပ) ❖ ၅၁

“ခင်ဗျားတို့ ခေါင်းဆောင်ကြီးကို ကျုပ်ကသွားတွေ့မယ်”
ထိုလူသုံးယောက်စလုံး အံ့အားသင့်သွားကြလေသည်။

“တကယ်ပြောတာလားဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ...ကျုပ်တို့နောက်ကို ကျေးဇူးပြုပြီး လိုက်ခဲ့ပါ”

ကိုယ့်သည် မြင်းကိုဆွဲပြီး ထိုလူသုံးယောက်နောက်သို့ ခြေ လျင်လိုက်သွားလေသည်။

ကိုယ့်နှင့်လူသုံးယောက်တို့သည် အိမ်ခြေကင်းမဲ့သော နေ ရာတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ကိုယ့်က အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ရှေ့တွင် အလွန်ကြီးမားသော အိမ်တစ်လုံးရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုလူသုံးယောက်အနက် တစ်ယောက်က ဒဏ်ရာနှင့်လူကို တွဲ၍ ထိုင်ချလိုက်သည်။

ကျန်ရှိသောလူတစ်ယောက်က တဲအိမ်ရှေ့သို့ ချဉ်းကပ် သွားသည်။

သူသည် လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်၍ တံခါးကို မျက်နှာမူပြီး..

“ကိုယ့်ကို ခေါ်ဆောင်လာပါပြီခင်ဗျာ”

၅၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဟုအော်ပြောလိုက်သည်။

တဲအိမ်ထဲမှ အေးစိမ့်သောအသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။

“အထဲကို ကြွနိုင်းပါ”

ကိုယုံက ကြည့်လိုက်သည်။

တဲအိမ်ထဲ၌ မှောင်မည်းနေသည်။

သူသည် နားမလည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

အဖွဲ့အစည်းခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်က အဘယ်ကြောင့် ယင်းကဲ့သို့ လူသူခေါင်လှသော တဲအိမ်စုတ်ထဲ၌ နေထိုင်ကြရပါသနည်း။

သူက စဉ်းစားနေစဉ် ထိုလူက သူ့အား ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ကဲ ကျေးဇူးပြုပြီး အထဲကိုကြွပါခင်ဗျာ”

ကိုယုံသည် တဲအိမ်ရှိရာသို့ လှမ်းဝင်လိုက်လေသည်။

အခန်းတစ်ခုလုံးမှာ မှောင်မည်းနေ၏။

ကိုယုံသည် ဓားကိုဆုပ်ကိုင်ထားပြီး တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းဝင်လိုက်လေသည်။

အေးစိမ့်သော အသံတစ်သံက သူ့နားထဲသို့ တိုးဝင်လာပြန်လေသည်။

တောင်ပေါ်နဂါး(ပ) ❖ ၅၃

“အခန်းထဲမှာ ဝါးကုလားထိုင်တစ်လုံးရှိပါတယ်၊ ထိုင်ပါ”

ကိုယုံသည် အခန်းထဲရောက်ပြီး အတန်ကြာမှ အခန်းကို ဝှဲတဝါးမြင်တွေ့လေသည်။

တဲအိမ်ထဲ၌ မည်သည့်ပစ္စည်းမျှ မတွေ့ရပါ။

လူသူတစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရပါ။

အခန်းအလယ်မှာ ဝါးကုလားထိုင်တစ်လုံး ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

အေးစိမ့်သောအသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“မိတ်ဆွေကို အခုလိုဖိတ်ခေါ်တာ အန္တရာယ်ပြုဖို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သိချင်တာလေးတွေ ရှိလို့ပါ”

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကို သိချင်တာလဲ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

အသံရှင်က ရယ်မောလိုက်သည်။

ကိုယုံက အသံလာရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

လူသူတစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရပေ။

ရယ်မောသံက ရပ်တန့်သွားသည်။

“ကျုပ်တို့က ခေတ္တခဏပဲ တွေ့ရမှာပါ၊ နာမည်သိထားလို့ ကော ဘာအကြောင်းထူးမှာလဲဗျာ”

ကိုယုံ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုတွေ့ချင်လို့ ဖိတ်တယ်၊ ဘာကြောင့် မျက်နှာမပြတာလဲဗျ”

၅၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အသံရှင်က ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်က ကျေးဇူးခံ ကျေးဇူးစားလည်းမရှိပါဘူး၊
တွေ့ဖို့ ဘာလိုသေးလဲဗျ”

ကိုယ့်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

“ကဲ ခင်ဗျား ဘာမေးချင်လည်းမေးပါ”

“မိတ်ဆွေနဲ့ တောင်ပေါ်နဂါးဟာ အတော်ရင်းနှီးသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ရင်းနှီးပါတယ်”

အသံရှင်က....

“ကျုပ်မေးတဲ့မေးခွန်းကို အမှန်အတိုင်းဖြေပါ။ အမှန်အ
တိုင်း မဖြေရင် ကျုပ်တို့ကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့”

ဟု မသိမသာ ခြိမ်းခြောက်လိုက်သည်။

ကိုယ့် ဒေါသအနည်းငယ် ထွက်သွားရ၏။

“ခင်ဗျားက သူ့အကြောင်းကို သိချင်ယင် ကိုယ်တိုင် သူ့ကို
သွားမေးပါလား”

အသံရှင်က ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကို လေးလေးစားစားနဲ့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်တာပါ။
အမှန်အတိုင်း ပြောပြမယ်ဆိုရင် ကျုပ်က လေးလေးစားစားနဲ့ ပြန်ဖို့
ပါမယ်”

ကိုယ့်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သူ့မျှားအကြောင်းကို နောက်ကွယ် ရာပြောတာ
ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး”

တောင်ပေါ်နဂါး (ပ) ❖ ၅၅

အသံရှင်က...

“ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်တို့ ရန်ငြိုးမရှိပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒုက္ခလည်း
မပေးချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်မေးတာကို မဖြေဘူးဆိုရင် ကျုပ်
လည်းမတတ်နိုင်ပါဘူး”

ကိုယ့်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက အကြမ်းဖက်ချင်တယ်ဆိုရင် ကျုပ်က သာပြီး
မပြောချင်သေးတယ်”

အသံရှင်က ဒေါသထွက်သောလေသံဖြင့်...

“သူ့ကို ဖမ်းထားလိုက်စမ်း”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်၏။

ထိုအခါ...

ဓားကိုင်ထားသော လူနှစ်ယောက်သည် အခန်းထဲပြေးဝင်
လာပြီး ကိုယ့်အား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ကိုယ့်သည် မိမိအား ရန်သူဝိုင်းထားမှန်း သိသည်နှင့်တစ်
ဘက်ရန်သူ ကြောက်ရွံ့သွားမှ မိမိအတွက် လွတ်မြောက်နိုင်မည်ဟု
တွေးမိလေသည်။ထို့ကြောင့် ဓားဖြင့် ဝင်ရောက်လာသူနှစ်ယောက်အား
လျှပ်တပြက် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ခြမ်း”

ဓားတစ်လက် ထက်ဝိုင်းကျိုးသွားသည်။

ကျန်သောလူတစ်ယောက်မှာ ပခုံးကိုအုပ်လျှက် နောက်

၅၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဆုတ်သွားလေသည်။

သူ၏ပခုံးပေါ်တွင် သွေးချင်းချင်းနီရဲသွားလေသည်။

သိုင်းတစ်ကွက်တည်းနှင့် လူနှစ်ယောက်က ရှုံးသွား၍ ပြန်
ပြေးထွက်သွားလေသည်။

ကျန်ရှိသော မျက်နှာဖုံးတပ်ထားသော လူများသည် ရုတ်
တရက် မဝင်ရဲတော့ဘဲ ရပ်တန့်သွားကြလေသည်။

အေးစိမ့်သောအသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“မင်းရဲ့သိုင်းပညာက ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း၊ ဒါကြောင့်လည်း
ဘဝင်ကိုင်နေတာကိုး”

ကိုယ့်က...

“အကောင်းဆုံးကတော့ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ထွက်ခဲ့ပါ။ မဆီ
မဆိုင်တဲ့သူကို ကျုပ်လည်း ဒုက္ခမပေးချင်ဘူး”

အသံရှင်က...

“ကျုပ်က မင်းကို မယှဉ်ဝံ့ဘူးလို့ ပြောနေတာလား”

ကိုယ့်က...

“စကားပြောနေမယ့်အစား လက်တွေ့လာပါလားဗျ”

“မင်းက သည်လောက်စိန်ခေါ်နေမှတော့ ကျုပ်က ထွက်
ခဲ့ပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းနောက်ကို ခြေလှမ်းငါးလှမ်းလောက် ဆုတ်
ပေးပါ”

ကိုယ့်သည် နောက်သို့ခြေလှမ်းငါးလှမ်းခန့် ဆုတ်သွားလေ
သည်။

တောင်ပေါ်နဂါး(ပ) ❖ ၅၇

သူသည် ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သည်နှင့် တံခါးဝတွင် လူတစ်
ယောက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

တံခါးဝ၌ ဓားကိုင်ထားသောလူတစ်ယောက်က ရပ်နေ၏။
ထိုလူ၏ကိုယ်ပေါ်တွင် အဖြူရောင်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထား၏။
ထူးခြားသည်မှာ ထိုလူသည် မျက်နှာမှာ မျက်နှာဖုံးတပ်
ဆင်ထားခြင်းမရှိပါ။

ကိုယ့်က ထိုလူ၏မျက်နှာကို သေချာစွာ အကဲခတ်ကြည့်
လိုက်သည်။

ထိုလူ၏မျက်နှာမှာ လူသေအလောင်း၏မျက်နှာကဲ့သို့ ဟန်
မူရာလုံးဝမရှိဘဲ ဖြစ်နေ၏။

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက...

“ဘာလဲ ကျုပ်ရဲ့မျက်နှာကို မှတ်ထားချင်လို့လား”

ကိုယ့်က ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ် ခေါင်းဆောင်ကြီးကို သိထားချင်လို့ပါ”

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်က မျက်နှာတူ တပ်ထားပါတယ်”

ကိုယ့်က...

“မျက်နှာအတူကို ဘာကြောင့်မခွာလိုက်တာလဲ”

၅၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက...

“ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် မိတ်ဆွေဖြစ်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်မှမရှိဘဲ၊
သိစရာမလိုပါဘူး”

ကိုယ့်က မှဲပြီးပြီးလိုက်လေသည်။

“ရပါတယ်၊ စပြီးယှဉ်ပြိုင်နိုင်ပါတယ်”

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်
သည်။

“အခန်းက ကျင်းပါတယ်၊ အပြင်ကိုကြပါခင်ဗျာ”

သူသည် နောက်သို့လှည့်၍ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ကိုယ့်လည်း အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာလာလေသည်။

တောင်ပေါ်နဂါး (၁) ❖ ၅၉

ယှဉ်ပြိုင်ခြင်း

လေးဘက်လေးတန်တွင် မီးတုတ်များ ထွန်းထားလေ
သည်။

မျက်နှာဖုံးတပ်ဆင်ထားသော လူများသည် မြေကွက်လပ်
၏လေးဘက်လေးတန်တွင် ရပ်နေကြလေသည်။

အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက မြေကွက်လပ်အလယ်တွင် ရပ်
နေ၏။

ကိုယ့်က သူတို့ထံသို့ လျှောက်သွားပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်
လိုက်သည်။

အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက...

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကိုနိုင်ခဲ့ယင် တောင်ပေါ်နဂါးရဲ့အ
ကြောင်းကို အမှန်အတိုင်း ပြောရမယ်”

၆၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကိုယ့်က...

“ခင်ဗျားနိုင်အောင်ပဲ ကြိုးစားပါဦး”

အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက ဓားကို တစ်ချက်ငွေယမ်းလိုက်သည်။

“သတိထားပေတော့”

သူ၏ဓားသည် စက်ဝိုင်းပမာ လမ်းကြောင်းသုံးခုဖြင့် ကိုယ့်ထံသို့ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ကိုယ့်သည် တစ်ဘက်လူ၏ဓား လှုပ်ရှားပုံကိုကြည့်ပြီး ထိပ်တန်းဓားပညာရှင်တစ်ဦးနှင့် ရင်ဆိုင်ရပြီဟု သိရှိလိုက်ရသဖြင့် စိတ်အားထက်သန်လာလေသည်။

သူသည် ခုခံယင်း ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက...

“ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း”

သူတို့သည် ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ကြပြန်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးသည် ဓားပညာ အထူးကျွမ်းကျင်သောသူများ ဖြစ်ကြသည်။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လျင်မြန်စွာ တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။

ကိုယ့်သည် ဓားကွက်ခြောက်ဆယ့်လေးကွက်တိတိ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူကလည်း ဓားကွက်ခြောက်ဆယ့်

တောင်ပေါ်နဂါး(ပ) ❖ ၆၁

လေးကွက်ဖြင့် ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

အဖြူရောင်ဝတ်စုံရှင်က ရယ်မောလိုက်သည်။

“အခုမှပဲ ငါနဲ့လက်ရည်တူ ယှဉ်ပြိုင်မယ့်သူ ရှိတော့တယ်”
သူသည် ဦးဆောင်၍ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ဓားနှင့်လူက ကိုယ့်ထံသို့ ဦးဆောင်၍ တဟုန်ထိုးတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ကိုယ့် မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

သူသည် ဓားကိုဝှေ့ယမ်း၍ ခုခံယင်း နောက်သို့ခြေလှမ်းဆုတ်သွားသည်။

အဖြူရောင်ဝတ်စုံရှင်က ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ယင်း...

“ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် နောက်ကိုဆုတ်သွားရတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကိုယ့်က...

“ကျုပ်က နောက်မဆုတ်သွားယင် ဘယ်လိုအခြေအနေဖြစ်

မယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိပါတယ်နော်”

အဖြူရောင်ဝတ်စုံရှင်က...

“တို့နှစ်ယောက်ထဲမှာ တစ်ယောက်ယောက်က ဒဏ်ရာရသွားမှာ သေချာတယ်”

ကိုယ့်က...

“ကျုပ်က ဒဏ်ရာရသွားမယ်လို့ ခင်ဗျားထင်သလား”

၆၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အဖြူရောင်ဝတ်စုံရှင်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မပြောနိုင်ပါဘူး”

ကိုယ့်က...

“ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ရန်ငြိုးမှမရှိဘဲ၊ ဘာကြောင့် အခုလို သူ
သေကိုယ်သေ တိုက်ခိုက်ချင်တာလဲ”

အဖြူရောင်ဝတ်စုံရှင်က...

“သည်လိုမဖြစ်ချင်ယင် တောင်ပေါ်နဂါးအကြောင်းကို
ပြောပြရမှာပေါ့”

ကိုယ့်က...

“ခင်ဗျားတို့က ဘာကြောင့်သူ့အကြောင်းကို သည်လောက်
တောင်သိချင်တာလဲ”

“အမှန်ပြောရမယ်ဆိုယင် ကျုပ်တို့ အခုလိုစုံစမ်းနေတာ
အန္တရာယ်ပေးဖို့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ကျုပ်ပြောပြီးပြီပဲ၊ ခင်ဗျားတို့သိချင်ယင် ကိုယ်တိုင်သွား
မေးပေါ့”

အဖြူရောင်ဝတ်စုံရှင်က တည်ကြည်သော မျက်နှာထား
ဖြင့်..

“တောင်ပေါ်နဂါးဟာ အလွန်လျှို့ဝှက်တဲ့လူတစ်ယောက်
ပါ”

ဟုပြောလိုက်သည်။

ကိုယ့်က ပြုံးလိုက်သည်။

တောင်ပေါ်နဂါး (ပ) ❖ ၆၃

“ကျုပ်ကလည်း သိပ်ပြီး မသိပါဘူးဗျာ”

အဖြူရောင်ဝတ်စုံရှင်က...

“ကျုပ် မေးပါရစေ”

သူ၏စကားမဆုံးမီ ကိုယ့်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ကျုပ် မပြောနိုင်ပါဘူး”

အဖြူရောင်ဝတ်စုံရှင် ဘာမှမပြောတော့ပါ။

ရုတ်တရက် ကိုယ့်အား တရကြမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်လေ
တော့သည်။

ဤတစ်ကြိမ် သူတို့သည် တစ်ဝောက်နှင့်တစ်ယောက် အ
နိုင်မခံအရှုံးမပေးဘဲ သဲသဲမဲမဲ တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။

ဓားရောင်များသည် ဝင်းလက်သွားသည်။

ဓားဓားချင်းထိခိုက်သော အသံများသည် အဆက်မပြတ်
ထွက်ပေါ်လာသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အနီးကပ်၍ လျင်မြန်စွာ တိုက်ခိုက်
နေသောကြောင့် မည်သူက ကိုယ့်၊ မည်သူက ဝတ်စုံဖြူဖြစ်သည်ကို
ခွဲခြား၍မရနိုင်အောင် ဖြစ်လေတော့သည်။

သူတို့သည် သိုင်းကွက်တစ်ရာကျော်ခန့် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်
သော်လည်း မည်သူကမျှ အသာစီးမရကြပေ။

အဖြူရောင်ဝတ်စုံရှင်၏ ဘယ်ဘက်ပခုံးမှာ သွေးချင်းချင်း
နီရဲသွားသည်။

ကိုယ့်၏ဘယ်ဘက်ခြေထောက်မှာ သွေးများစီးဆင်းနေ၏။

၆၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တိုက်ပွဲ ရပ်တန့်သွားသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဝတ်စုံဖြူက အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဘယ်သူနိုင်သလဲ၊ ဘယ်သူက ရှုံးသလဲ”

ကိုယ့်သည် ထိုသူ၏သတ္တိကောင်းပုံနှင့် ယောက်ျားပီသပုံကိုကြိတ်၍ ချီးကျူးမိသည်။

သူသည် ဓားကို ဓားအိမ်ထဲသို့ ပြန်သွင်းလိုက်သည်။

“နှစ်ယောက်စလုံး ဒဏ်ရာရတဲ့အတွက် နှစ်ယောက်စလုံး ရှုံးပါတယ်”

ဝတ်စုံဖြူက နောက်သို့ဆုတ်၍ လမ်းဖယ်ပေးလိုက်လေသည်။

“မိတ်ဆွေသွားလိုရာ သွားနိုင်ပါတယ်”

ကိုယ့်က သူ့အား ကြည့်လိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေရဲ့မျက်နှာအစစ်ကို မမြင်တွေ့ရပေမယ့် မိတ်ဆွေရဲ့အသံ၊ ဓားပညာနဲ့ ယောက်ျားပီသပုံကို ကျုပ်ဘယ်တော့မှ မမေ့တော့ပါဘူးဗျာ”

ဝတ်စုံဖြူက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ် လမ်းခွဆုံအထိ လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်”

သူသည် အသံကိုမြှင့်လိုက်သည်။

“မြင်းကို ဆွဲခဲ့ဟေ့”

ကိုယ်ခန္ဓာသေးသွယ်သော လူနှစ်ယောက်သည် မြင်းတစ်

တောင်ပေါ်နဂါး(ပ) ❖ ၆၅

ကောင်ဆွဲလာသည်။

သူတို့၏မျက်နှာပေါ်တွင် မျက်နှာဖုံးများ တပ်ဆင်ထားကြလေသည်။

ဝတ်စုံဖြူက...

“ကိုယ့်ကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပါ”

ထိုလူနှစ်ယောက် ပြိုင်တူဦးညွတ်လိုက်သည်။

“လေးဓားပါတယ် ကိုယ့်”

ကိုယ့်က...

“အင်း...လျှို့ဝှက်တဲ့အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ပေါ်လာတာနဲ့တူတယ်”

ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

သူသည် ပြန်လည်ဦးညွတ်လိုက်ပြီး မြင်းပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်သည်။

ဝတ်စုံဖြူကလည်း မြင်းပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်လေသည်။

ကိုယ့်သည် ဝတ်စုံဖြူ၏ပခုံးပေါ်တွင် သွေးများရပ်တန့်ခြင်းမရှိဘဲ စီးဆင်းနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့်...

“မပို့ပါနဲ့တော့ဗျာ၊ ကျုပ်မှာ အရေးတကြီးကိစ္စရှိလို့ သွားတော့မယ်”

သူသည် မြင်းကို ခြေထောက်ဖြင့် တစ်ချက်တော့ လိုက်သည်။

မြင်းသည် လျင်မြန်စွာ ပြေးလွှားသွားလေတော့သည်။

၆၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကိုယ့် ထွက်သွားပြီဖြစ်သည်။

ဝတ်စုံဖြူအနီးသို့ သူ၏လူများ ရောက်ရှိလာကြပြီး ပြုစုလိုက်ကြလေသည်။

ဝတ်စုံဖြူ ပြုံးလိုက်သည်။

“လွှတ်လိုက်တဲ့ ဆက်သားကိုယ့်ကတောင် သည်လောက်စွမ်းနေတယ်ဆိုယင် တောင်ပေါ်နဂါးဝမ်းထင်းလုံဟာ တကယ့်သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ဆိုတာ ထင်ရှားနေပြီပေါ့”

တပည့်တစ်ယောက်က ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ဝမ်းထင်းလုံရဲ့လက်အောက်မှာ သူရဲကောင်းတွေ အများကြီးရှိတဲ့အထဲမှာ ကိုယ့်ဟာ တစ်ယောက်အပါအဝင်ပါပဲ။ ကိုယ့်လိုလူစားမျိုးကတောင် ဝမ်းထင်းလုံကို ကြည်ညိုလေးစားပြီး သူခိုင်းသမျှ တသွေမတ်မိမ်းလုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေတယ်ဆိုတော့ ဝမ်းထင်းလုံဟာ သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ဆိုတာ ထင်ရှားနေပါပြီ။ တခြားလူတွေက သူနဲ့သွားပူးပေါင်းလက်တွဲခဲ့ကြသလို ကျွန်တော်တို့လည်း ဝမ်းထင်းလုံနဲ့ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်သင့်တယ်ထင်ပါတယ်။ မင်းသားလေး”

ဝတ်စုံဖြူကား ကျင်းကျူးကျော်သူများအား တိုက်ခိုက်ရန် လျှို့ဝှက်လက်နက်လူသူ စုဆောင်းနေသည့် တာလိမင်းသားဖြစ်ပါတော့သည်။

ဝမ်းထင်းလုံက သူတို့နှင့် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရန် ဖိတ်ခေါ်ဖို့ ဆက်သားတစ်ယောက် စေလွှတ်လိုက်မည်ဆိုသော သတင်းကို

တောင်ပေါ်နဂါး (ပ) ❖ ၆၇

တာလိမင်းသားတို့ ကြားခဲ့ရ၏။

ထို့ကြောင့်...

ကိုယ့်ကို စောင့်ကြည့်ခဲ့ကြပြီး ကိုယ့်အား လျှို့ဝှက်တွေ့ဆုံကာစမ်းသပ်ကြည့်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကိုယ့်ပင်လျှင် လေးစားစရာကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါလျှင် ဝမ်းထင်းလုံသည် သူရဲကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း တာလိမင်းသားတို့ လက်ခံလိုက်ကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

တာလိမင်းသားက...

“ကောင်းပြီလေ၊ တစ်ယောက်ယောက်က ကိုယ့်နောက်ကိုလိုက်သွားပြီး ပြန်ခေါ်လာခဲ့ပါ။ ကျုပ်တို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးပြီးမှ ဝမ်းထင်းလုံနဲ့တွေ့ကြတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့သည်။

တာလိမင်းသား၏လူများသည် ကိုယ့်နောက်သို့လိုက်သွားကြလေသည်။

ကိုယ့်ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောကာ ပြန်ခေါ်လာကြသလို ကိုယ့်က ဝတ်စုံဖြူ(ဝါ) တာလိမင်းသားနှင့်တွေ့ဆုံခဲ့လေသည်။

တာလိမင်းသားက ဝမ်းထင်းလုံအကြောင်း မေးမြန်းစုံစမ်းခဲ့လေသည်။

၆၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကိုယ့်က အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြပြီး ဝမ်းထင်းလုံနှင့်တွေ့ ဆုံနိုင်ရန် စီစဉ်ပေးလေသည်။

တာလိမင်းသားနှင့် ဝမ်းထင်းလုံတို့ တွေ့ဆုံကြပြီးနောက် ကျင်းကျူးကျော်သူများအား အတူလက်တွဲတိုက်ခိုက်ရန် သဘော တူလိုက်ကြလေသည်။

ဤသို့ဖြင့်...

ဝမ်းထင်းလုံက ဒေသခေါင်းဆောင်များနှင့် မျိုးချစ်အင် အားစုများကို ဆက်လက်စည်းရုံးသိမ်းသွင်းခဲ့လေသည်။

တစ်နှစ်အတွင်း ဝမ်းထင်းလုံသည် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို တွက်ဆပြီး ကျင်းတို့အား အမိမြေပေါ်မှ မောင်းထုတ်ရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်လေတော့သည်။

တောင်ပေါ်နဂါး(ပ) ❖ ၆၉

နှလုံးသားထဲမှ သူရဲကောင်း

ကွမ်းတို့က တောင်ပေါ်နဂါးရာဇဝင်ကို ပြောပြလိုက်သည်။

ကွမ်းဖေးရှိသည် ဖခင်ကြီး၏စကားကို နားထောင်ယင်း တောင်ပေါ်နဂါးဝမ်းထင်းလုံကို ကြည်ညိုလေးစားလာလေတော့ သည်။

“တိုက်ရဲ၊ ခိုက်ရဲ၊ အသက်စွန့်ရဲတဲ့ သူရဲကောင်းတွေ လော ကပေါ်မှာ အများကြီးရှိပေမယ့် အားလုံးသွေးစည်းညီညွတ်လာ အောင် လှုံ့ဆော်စည်းရုံးပြီး ရှေ့ဆောင်လမ်းပြပေးနိုင်တဲ့ ခေါင်း ဆောင်ကောင်းက အင်မတန်ရှားပါတယ်။ တောင်ပေါ်နဂါးဝမ်းထင်း လုံကတော့ တကယ့်ခေါင်းဆောင်ကောင်းပီသတဲ့ သူရဲကောင်းတစ် ယောက်ပါပဲ။ တိုက်ပွဲတိုင်းမှာ သူဟာ ရှေ့ဆုံးက ဦးဆောင်ခဲ့တာ ချည်းပဲ”

၇၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကွမ်းဖေးရှိက...

“တောင်ပေါ်နဂါးတို့က ကျင်းတွေကို မောင်းထုတ်နိုင်ခဲ့တာ ပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့ သူတို့ဟာ ကျင်းတွေကို အောင်ပွဲခံနိုင်ခဲ့ကြတယ်၊ အမိမြေပေါ်က မောင်းထုတ်နိုင်ခဲ့တယ်”

ကွမ်းထို၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်နေသည်။

“လူတိုင်းက ဝမ်းထင်းလုံကို ကြည်ညိုလေးစားခဲ့ကြတယ်၊ ကျင်းတွေကို မောင်းထုတ်ပြီးတဲ့နောက် အားလုံးရဲ့ခေါင်းဆောင် အဖြစ် တင်မြှောက်ခဲ့ကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူက လက်မခံဘဲ တောင်ပေါ်ကိုပြန်သွားတယ်၊ အမဲလိုက်၊ ငါးဖမ်း၊ တောင်ယာလုပ်ပြီး သာမန်လူသားဘဝနဲ့ နေထိုင်သွားခဲ့တာ”

ကွမ်းဖေးရှိက...

“တောင်ပေါ်နဂါးဟာ တကယ်ကြည်ညိုလေးစားစရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ ကျွန်တော် လက်ခံပါတယ် ဖေဖေ”

ကွမ်းထိုက...

“သူတစ်ယောက်ထဲ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့သားနှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ မီးနဂါးဝမ်းဟီးလုံနဲ့ ရေနဂါးဝမ်းစွေလုံတို့ကလည်း သူရဲကောင်းတွေပဲ၊ သူတို့ဟာ ဓားလုံလေးမြွှား ကိုင်ဆောင်ပြီး မြင်းတစ်စီးနဲ့ အရပ်လေးမျက်နှာကို သွားခဲ့ကြတယ်၊ မကောင်းသူပယ်၊ ကောင်းသူကယ်ခဲ့ကြတယ်၊ အခု တောင်ပေါ်ဒေသမှာ သတင်းကြီးလာတဲ့

တောင်ပေါ်နဂါး(၁) ❖ ၇၁

‘ဝမ်းလီ’ဟာ ရေနဂါးဝမ်းစွေလုံရဲ့သားပေါ့၊ ဝမ်းစွေလုံ သေဆုံးသွားတဲ့အခါ ဝမ်းဟီးလုံက ဝမ်းလီကိုခေါ်ပြီး သိုင်းလောကထဲကို ထွက်သွားတာ”

ကွမ်းဖေးရှိက...

“သူတို့ဟာ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် သူရဲကောင်းတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတာကိုး”

ကွမ်းထို ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ငါထင်တယ်၊ သည်က အခြေအနေတွေကို သတင်းကြားယင် ဝမ်းထင်းလုံရဲ့မြေးဖြစ်တဲ့ ဝမ်းလီဟာ တောင်ပေါ်ဒေသကို ပြန်ရောက်လာလိမ့်မယ်”

ကွမ်းဖေးရှိ ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဒါဆို ပွဲကြီးပွဲကောင်းပဲပေါ့”

ဟုပြောလိုက်ရာ ကွမ်းထိုက တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ကွမ်းဖေးရှိက...

“ဝမ်းလီရောက်လာယင် သူ့အဖေနဲ့ အဘိုးလိုဒေသခံတွေကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ သူ့အဘိုးက ‘ကျင်း’တွေကို မောင်းထုတ်ခဲ့သလို ဝမ်းလီကလည်း မန်ချူးတွေကို မောင်းထုတ်လိမ့်မယ်”

ကွမ်းထိုက...

“အေး ဝမ်းလီဟာ သူ့အဖေတွေ၊ အဘိုးတွေလို အစွမ်းအစ

၇၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ရှိပါမလား၊ ဒါကိုတော့ ထည့်တွက်ရလိမ့်မယ်”

“သူက..”

“သူထွက်သွားတာ အတော်ကြာခဲ့ပြီ၊ ဒါကြောင့် သေသေချာချာ မပြောနိုင်ဘူး”

ကွမ်းဖေးရှိက...

“ကျွန်တော်ကတော့ သူဟာ သူရဲကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်နေမိပါတယ်ဖေဖေ”

ကွမ်းထို ပြုံးလိုက်သည်။

“သူရဲကောင်းဖြစ်လာယင်တော့ ကောင်းတာပေါ့၊ သူက အရည်အချင်းမရှိဘူးဆိုယင်တော့ အားလုံးခက်မယ်၊ ဒါကြောင့် အစစအရာရာ စဉ်းစားချင့်ချိန်ပြီး လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်သွားရမယ်၊ ဖေဖေဟာ သားရဲ့ဘဝရှေ့ရေးကို ဦးစားပေးပြီး အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးမယ်ဆိုတာ သားယုံကြည်ရမယ်၊ လက်ခံရလိမ့်မယ်”

ကွမ်းဖေးရှိ ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်ဖေဖေ”

“ကဲ ငါသားသွားပြီး အနားယူလိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

ကွမ်းဖေးရှိ ထွက်သွားသောအခါ အနားယူအပန်းဖြေ အဆောင်လေးထဲ၌ ကွမ်းထိုတစ်ယောက်ထဲ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ကွမ်းထို၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်နေ၏။

“ကွမ်းဖေးရှိက ‘တောင်ပေါ်နဂါး’တို့လူစုကို ယုံကြည်နေ

တောင်ပေါ်နဂါး(ပ) ❖ ၇၃

တာ ကောင်းတဲ့လက္ခဏာမဟုတ်ဘူး၊ ‘မန်ချူး’တွေဟာ ကျင်းတွေ မဟုတ်ဘူး၊ အင်အားပိုပြီး ကြီးမားတယ်၊ တိုက်ပွဲအတွေ့ အကြုံများလှယ်၊ သူတို့ကို မောင်းထုတ်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စဆိုတာ သူမသိသေးပါလား”

ဟု ညည်းတွားလိုက်လေတော့သည်။

အသေခံ

မန်ချူးစစ်သူကြီးဆားမူထိုင်သည် တာလိနယ်တွင် အခြေ
ချလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့်...

တာလိနယ်မှ မျိုးချစ်အင်အားစုများ ခေါင်းမထောင်ပုံ
အောင်ဖြစ်ရတော့သည်။

ဆားမူထိုင်က အာခံမည့်သူများအား ပိုက်စိတ်တိုက်ထုတ်
ဖော်ကာ ဖမ်းဆီးခြင်း၊ သုတ်သင်ခြင်းများဖြင့် ရက်ရက်စက်စက် ဖိနှိပ်
နေသည်မဟုတ်ပါလား။

သို့တိုင်...

မန်ချူးတို့၏ ကျူးကျော်မှုများကို ခုခံတွန်းလှန်လိုသူများ
က ဆားမူထိုင်အား တိုက်ခိုက်ရန် လျှို့ဝှက်ကြံစည်ခဲ့ကြလေသည်။

စားသောက်ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်...။

ထိုဆိုင်လေး၏ ပိုင်ရှင်မှာ နီရှမ်းဆိုသူဖြစ်သည်။

နီရှမ်း၏ဆိုင်၌ ဒုတိယတန်းစား စားသောက်ဖွယ်ရာများ
သာ ရရှိနိုင်သည်။

လာရောက်စားသောက်ကြသူများသည်လည်း ငွေကို ရေ
လိုသုံးနိုင်သူများမဟုတ်ဘဲ လူလတ်တန်းစားများသာ ဖြစ်လေသည်။

နီရှမ်း၏ဆိုင်၌ အစည်ကားဆုံးအချိန်မှာ နံနက်စာစား
သောက်ချိန်ဖြစ်သည်။

ယနေ့တော့ နီရှမ်း၏ဆိုင်မှာ ခါတိုင်းနေ့များနှင့်မတူဘဲ ထူး
ခြားနေသည်ဆိုနိုင်၏။

အကြောင်းမှာ...

နံနက် ဆိုင်ဖွင့်ချိန်မှစပြီး စားသောက်မည့်သူများ ရောက်
ရှိလာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

စားသောက်မည့်သူများသည် နှစ်ယောက်တစ်တွဲ၊ သုံး
ယောက်တစ်တွဲ ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

နံနက်စာ စားချိန်မတိုင်မီ ဆိုင်ထဲ၌ လူစည်ကားသွားလေ
တော့သည်။

သို့သော်...

နီရှမ်းအတွက် အမြတ်အစွန်းများများ ရစရာအကြောင်း
မရှိပါ။

ရောက်လာသူများက စားစရာနှင့် အရက်များကို စိတ်မ

၇၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဝင်စားကြခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

နီရှမ်းကိုယ်တိုင်ကလည်း စားသောက်ဖွယ်ရာများ ရောင်းချဖို့ စိတ်မဝင်စားပါချေ။

ယခုကဲ့သို့ သူ၏ဆိုင်ထဲ၌ လူအများစုရုံးရောက်ရှိလာကြ ခြင်းသည် အရေးကြီးသောကိစ္စတစ်ခုကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြရန် မဟုတ်ပါလား။

နီရှမ်း အပါအဝင် ဆိုင်ထဲ၌ ရောက်ရှိနေကြသူများသည် တာလီမျိုးချစ်သိုင်းသမားများ ဖြစ်နေကြပါသည်။

နီရှမ်းက အားလုံးကို တစ်ချက်စုံကြည့်လိုက်သည်။

အားလုံးက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာဖြင့် သူ့ကို ပြန်ကြည့် နေကြ၏။

နီရှမ်းက စကားစလိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေတို့ ခုလို စုရုံးရောက်ရှိလာတဲ့အတွက် ဝမ်းသာ ဂုဏ်ယူမိပါတယ်ဗျာ၊ မိတ်ဆွေတို့ကို ဖိတ်ခေါ်လိုက်ရတာဟာ ကျုပ်တို့ခေါင်းဆောင်က တာဝန်တစ်ခုပေးအပ်ချင်လို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်”

တာလီမျိုးချစ်ခေါင်းဆောင်မှာ တာလီနယ်စားကြီးနှင့် ဆွေမျိုးတော်စပ်သူ မင်းသားတစ်ပါးဖြစ်သည်။

မင်းသားသည် မန်ချူးများက တာလီနယ်စားနှင့် ဆွေမျိုး တော်စပ်သူများအား သုတ်သင်ရာ၌ ကံကောင်းထောက်မစွာ လွတ် မြောက်ခဲ့ပြီး လျှို့ဝှက်စွာ နေထိုင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

မင်းသားသည် တာလီမျိုးချစ်သိုင်းသမားများကို စုစည်း

တောင်ပေါ်နဂါး(ပ) ❖ ၇၇

ကာ အခွင့်အရေးရသည်နှင့် ဆားမူထိုင်တို့လူစုအား ချေမှုန်းနိုင်ရန် ကြိုးစားနေသူလည်း ဖြစ်လေသည်။

မင်းသားအား သစ္စာခံထားသော တာလီမျိုးချစ်သိုင်းသမား များသည် နေရာအနှံ့အပြားတွင် အသွင်သဏ္ဌာန် အမျိုးမျိုးဖြင့် ရှိနေ ကြပါတော့သည်။

စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် နီရှမ်းသည်ပင်လျှင် မျိုးချစ်သိုင်းသ မားတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

နီရှမ်းက...

“ခေါင်းဆောင်ကြီးက မန်ချူးတွေကို ကြိုကြားကြိုကြား တိုက်ခိုက်နေတာထက် ပိုပြီးထိရောက်အောင် တိုက်ခိုက်ဖို့ ရည်ရွယ် ထားတယ်၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရယင်တော့ မန်ချူးတွေ အထိနာ စေချင်ယင် သူတို့ရဲ့ခေါင်းဆောင်ပိုင်းကို တိုက်ခိုက်နိုင်ဖို့ပါပဲ”

နာခေါင်းကောက်ကောက်၊ မျက်လုံး အလွန်စူးရှတောက် ပသော လူတစ်ယောက်က...

“ရေသောက်မြစ်ကို ခုတ်ဖြတ်လိုက်ယင် တခြားအကိုင် အခက်၊ အလက်အရွက်တွေ အလိုလို ညှိုးရော်သေဆုံးသွားမယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား”

နီရှမ်းက...

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

နာခေါင်းကောက်ကောက်နှင့်လူ၏ ဘေး၌ ထိုင်နေသော အခြားတစ်ယောက်က...

၇၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဒါဆို ဆားမှုထိုင်ကို လုပ်ကြံလိုက်ဖို့ပဲ ရှိတယ်။ သူက ဦးစီးခေါင်းဆောင်ပဲ။ သူမရှိတော့ဘူးဆိုယင် ကျန်တဲ့လူတွေ ဘယ်လောက်တော်တော် ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားမှာပဲ”

ဟု ပြောလေသည်။

နီရှမ်းက...

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ခေါင်းဆောင်ကြီးက ဆားမှုထိုင်ကိုလုပ်ကြံဖို့ ပစ်မှတ်ထားပြီး ဆောင်ရွက်ဖို့ မှာကြားလိုက်ပါတယ်”

နာခေါင်းကောက်ကောက်နှင့်လူက...

“ဟား...ဝမ်းသာစရာကောင်းလိုက်တာ၊ ကျုပ်တို့ကလည်း သည်လိုစွန့်စားရတဲ့ အလုပ်မျိုးမှ လုပ်ချင်ကြတာ”

ထိုလူကား ရဲဝံသော စွန့်တစ်ကောင်ဖြစ်သည်။

တာလီမျိုးချစ်သူရဲကောင်းများတွင် စွန့်သုံးကောင်သည် နာမည်ကြီးသူများ ဖြစ်လေသည်။

သိုင်းပညာ ထက်မြက်ပြီး အသက်စွန့်ရန် ဝန်မလေးသူများ ဖြစ်သည်။

သူတို့သုံးယောက်၏လက်ချက်ဖြင့် ဒုက္ခရောက်သွားရသော မန်ချူးများ မနည်းတော့ပါ။

နီရှမ်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးက အားလုံးတိုင်ပင်ပြီး ဆားမှုထိုင်ကို အသေခံလုပ်ကြံခံတဲ့လူကို ရွေးချယ်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ သည်တော့ ကျန်တဲ့လူတွေရဲ့သဘောထားကိုလည်း ပြောကြပါဦး”

တောင်ပေါ်နဂါး (ပ) ❖ ၇၉

ဤတွင် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆူဆူညံညံ ပြောဆိုသံများထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ဆားမှုထိုင်ကို လုပ်ကြံဖို့ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြခြင်းဖြစ်သည်။

အတန်ကြာ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြပြီးလျှင် အားလုံး သဘောတူညီချက်ဖြင့် စွန့်သုံးကောင်အား ရွေးချယ်လိုက်ကြလေသည်။

စွန့်သုံးကောင်ကလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လက်ခံလိုက်ကြလေသည်။

ထို့နောက်...

တိုင်ပင်ဆွေးနွေးပွဲကို ရုပ်သိမ်းကာ လူချင်းခွဲလိုက်ကြလေတော့သည်။

စွန့်သုံးကောင် အပါအဝင် မျိုးချစ်သိုင်းသမား အတော်များများ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

မျိုးချစ်သိုင်းသမားလေးငါးယောက်ခန့်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

ထိုလူများသည်လည်း တစ်ယောက်ချင်း ထွက်ခွာသွားကြမည်ဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် နံနက်စာစားချိန် နီးကပ်လာပြီဖြစ်ရာ ဆိုင်

၈၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သို့ စားသောက်မည့်သူများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဝင်ရောက် လာကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျန်နေသေးသော မျိုးချစ်သိုင်းသမားများ ရုတ် တရက်မသွားဖြစ်သေးဘဲ အခြေအနေ ကြည့်နေကြခြင်းဖြစ်လေ သည်။

သူတို့ထွက်သွားရန် နောက်ကျသွားခြင်းကြောင့် ကံဆိုး သွားကြလေသည်။

ဆူဆူညံညံ အသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

မန်ချူးသိုင်းသမားများသည် ဆိုင်ထဲသို့ တဟုန်ထိုးပြေးဝင် လာကြပြီး...

“တစ်ယောက်မှ မလှုပ်နဲ့”

“လက်ချက်ချလိုက်စမ်း”

“နူးထောက် အဖမ်းခံလိုက်ကြစမ်း”

အော်ငေါက်ကာ ဆိုင်ထဲ၌ရှိနေသူများအား ဝိုင်းရံထား လိုက်ကြလေသည်။

မျိုးချစ်သိုင်းသမားများ ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

“ကျုပ်တို့ သည်မှာစုရုံးခဲ့ကြတာကို မန်ချူးတွေ သတင်းရ သွားပြီ”

“သည်အတိုင်းတော့ အဖမ်းမခံနိုင်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ သူသေကိုယ်သေ တိုက်ခိုက်ကြတာပေါ့”

ထို့နောက် လက်နက်ကိုယ်စီဆွဲထုတ်ကာ မန်ချူးတို့အား

တောင်ပေါ်နဂါး(ပ) ❖ ၈၁

တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

မန်ချူးတို့သည် မျိုးချစ်သိုင်းသမားများကိုသာမက အပြစ် မရှိသော စားသောက်သူများကိုပါ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

မျိုးချစ်သိုင်းသမားများမှာ သတ္တိကောင်းပြီး ရဲဝံ့သော် လည်း မန်ချူးသိုင်းသမားများ၏ တိုက်ခိုက်မှုကို မခံနိုင်ဘဲ တစ် ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲကျသွားကြတော့သည်။

မျိုးချစ်သိုင်းသမားများနှင့် စားသောက်သူများပါ လဲကျ ကာသွေးအိုင်ထဲ၌ အသက်ပျောက်နေကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

မန်ချူးတို့က ရက်ရက်စက်စက် တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်ပစ် လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဆိုင်ရှင် နီရှမ်းသည်လည်း တစ်ကိုယ်လုံး သွေးသံရဲရဲဖြင့် အဖမ်းခံလိုက်ရပြီ ဖြစ်လေသည်။

မန်ချူးခေါင်းဆောင်က...

“ကျန်တဲ့ မျိုးချစ်သိုင်းသမားတွေ ဘယ်မှာလဲ ပြောစမ်း”

“ကျုပ် မသိဘူး”

“မင်း သေချင်ပြီထင်တယ်”

“ကျုပ်ကို သတ်ပစ်လိုက်စမ်းပါ၊ ကျုပ်က ကြောက်နေမယ့်

၈၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တောင်ပေါ်နဂါး (၁) ❖ ၈၃

မထင်နဲ့”

နီရှမ်းသည် ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားသည့်ကြားမှ အတင်း
ရုန်းထွက်ကာ မန်ချူးခေါင်းဆောင်ကို တိုက်ခိုက်ရန် ကြိုးစားလိုက်
လေသည်။

မန်ချူးခေါင်းဆောင် ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

“ကဲ...သည်လောက်တောင် ဖြစ်လှတာ၊ သေလိုက်စမ်း”

အော်ငေါက်ပြီး ဓားဖြင့် ခုတ်ချလိုက်လေသည်။

ပြင်းထန်သော ဓားချက်ကြောင့်...

“အား”

နီရှမ်း ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲကျကာ အသက်ပျောက်သွားလေ
တော့သည်။

မန်ချူးခေါင်းဆောင်က...

“မျိုးချစ်သိုင်းသမားတွေ ဝေးဝေးရောက်နိုင်ဦးမှာ မဟုတ်
ဘူး၊ လိုက်ရှာကြ”

ဟု အမိန့်ပေးကာ ကိုယ်တိုင်ဦးဆောင်ပြီး ဆိုင်အပြင်ဘက်
ပြေးထွက်သွားလေသည်။

သူ၏တပည့်များလည်း လိုက်သွားကြ၏။

နီရှမ်းနှင့် မျိုးချစ်သိုင်းသမားများကား အတုန်းအရုန်းလဲ
ကျသေဆုံးလျက် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

အပြောင်းအလဲ

ဆားမူထိုင်သည် နီရှမ်းစားသောက်ဆိုင်၌ မျိုးချစ်သိုင်းသ
မားများ စုရုံးခဲ့ကြောင်း သိရှိလိုက်ရလျှင် ခံပြင်းသွားလေသည်။

ကျိုင်းခုံးကို ခေါ်ပြီး အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ကျိုင်းခုံး...လက်ရွေးစင်သိုင်းသမားတွေကိုခေါ်ပြီး တာလီ
နယ်ထဲက မျိုးချစ်သိုင်းသမားတွေကို ဖော်ထုတ်ပေတော့”

ဟု တာဝန်ပေးလိုက်လေသည်။

ကျိုင်းခုံးက...

“စိတ်ချပါခင်ဗျာ မျိုးချစ်သိုင်းသမား တစ်ယောက်မကျန်
အောင် ဖော်ထုတ်ဆုံးမပစ်ပျံ့မယ် ခင်ဗျာ”

ထို့နောက် လက်ရွေးစင်သိုင်းသမားများကိုခေါ်ကာ တာလီ
နယ်ထဲ၌ မြွေနှောက်လေတော့သည်။

၈၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မျိုးချစ်သိုင်းသမားများသာမက မျိုးချစ်သိုင်းသမားများနှင့် ပတ်သက်နေသူများကိုပါ ဖော်ထုတ်ကာ ရက်ရက်စက်စက် သုတ်သင်ပစ်တော့သည်။

ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ကျိုင်းခုံးနှင့်လက်ရွေးစင် သိုင်းသမားများ၏လက်ချက်ကြောင့် လူပေါင်းတစ်ရာကျော် သေဆုံးခဲ့ရလေသည်။

ကျိုင်းခုံး၏ ရက်စက်မှုကို ဆားမှုထိုင်ပင် အထိတ်တလန့် ဖြစ်ရလေတော့သည်။

ကျိုင်းခုံးအား ချက်ချင်း ရပ်တန့်ဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်ရသည်။

“ကျိုင်းခုံး...မင်းက မျိုးချစ်သိုင်းသမားတွေကို ဖော်ထုတ်တာထက် မြေလှန်မျိုးဖြုတ်သလို ဖြစ်နေပြီ၊ မင်းရဲ့လုပ်ရပ်တွေကြောင့် အားလုံးမခံမရပ်နိုင် ဖြစ်လာပြီး အုံကြွလာယင် ငါတို့ဘယ်လောက်အလုပ်ရှုပ်သွားမလဲဆိုတာလည်း ခဉ်းစားဦး”

ကျိုင်းခုံးက...

“မျိုးချစ်သိုင်းသမားတွေဟာ နေရာအနှံ့အပြားမှာ ရှိနေကြပါတယ်၊ သူတို့က အခွင့်မသာလို့ ငြိမ်နေကြတာပါ။ အခွင့်အရေးရတာနဲ့ ခေါင်းဆောင်လာကြမှာပါ။ ဒါကြောင့် သူတို့ကို ကြိုတင်ဆုံးမနှိမ်နင်းထားတာ အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ် ထင်ပါတယ်”

ဆားမှုထိုင်က...

“ဒါဆို ငါတို့ဟာ နေ့စဉ် တိုက်ပွဲတွေနဲ့ရင်ဆိုင်နေရတော့မှာပေါ့၊ ငါလိုချင်တာက ငါတို့ရဲ့အုပ်ချုပ်မှုအောက်မှာ အေးချမ်းငြိမ်သက်

တောင်ပေါ်နဂါး(ပ) ❖ ၈၅

နေတာမျိုးပဲ၊ အဓိကထားလုပ်ရမှာက မျိုးချစ်ခေါင်းဆောင်ကို မိအောင်ဖမ်းဖို့ပဲ”

ကျိုင်းခုံး ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါပြီ၊ စစ်သူကြီးခင်ဗျာ”

“ကောင်းတယ်...မျိုးချစ်တွေကို ရှာဖွေဖော်ထုတ် သုတ်သင်နေတာတွေ၊ အိမ်တွေကို မီးရှို့ပြီးမြေလှန်နေတာတွေကို ရပ်လိုက်တော့၊ ဒေသခံတွေနဲ့တည့်အောင်ပေါင်း၊ ရွှေငွေရိက္ခာ ဘာလိုသလဲ ပေးကမ်းပြီးပေါင်း၊ သတင်းရအောင်ယူ၊ ငါပြောတာ ရှင်းတယ်ဆိုယင် ခုချက်ချင်း မင်းသွားပြီး စီစဉ်ဆောင်ရွက်လိုက်ပေတော့”

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ”

ကျိုင်းခုံးက ဦးညွှတ်ကာ ထွက်သွားလေသည်။

ဆားမှုထိုင် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျိုင်းခုံးဟာ လူတော်လူကောင်းတစ်ယောက်ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူက တိုက်ခိုက်ဖို့လောက်ပဲ တွေးနေတတ်တာဟာ အားနည်းချက်တစ်ခုလို ဖြစ်နေတာပဲ”

ထို့နောက် တာလီမျိုးချစ်ခေါင်းဆောင်များသည် ကောက်ကျင်းနယ်မှ မျိုးချစ်သိုင်းသမားများနှင့် ဆက်သွယ်မှုရှိနိုင်သည်ဟု တွေးလိုက်သည်။

အသိမ်းပိုက်ခံ နယ်မြေဒေသတိုင်း၌ သူ့ကျွန်မခံလိုသော မျိုးချစ်သိုင်းသမားများ ရှိတတ်သည်မှာ သဘာဝပင်ဖြစ်လေသည်။

ဆားမှုထိုင်က ထိုသဘာဝကို နားလည်ထားပြီး အထူးသဖြင့်

၈၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထားခဲ့လေသည်။

“ကွမ်းထိုနဲ့ဆက်သွယ်ရဦးမယ်၊ ကောက်ကျင်းနယ်ကို သူ့ကိုလွှဲပေးထားတယ်ဆိုတော့ မျက်ခြည်ပြတ်ခံလို့ မဖြစ်ဘူး”

ကောက်ကျင်းနယ်စားကွမ်းထိုသည် အခြားသူများနှင့်မတူ မန်ချူးတို့၏သစ္စာခံခဲ့သည်။

မန်ချူးများနှင့် ပူးပေါင်းခဲ့သည်။ ထို့အတူ...

“သူ့ရဲ့သား ကွမ်းဖေးရှိဟာလည်း သတ္တိမရှိ ပျော့ညံ့တဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ”

ကွမ်းဖေးရှိကိုလည်း အထင်မကြီးပါ။

အကြောင်းပေါ်ပေါက်လာ၍ ဒေသခံများနှင့် တိုက်ပွဲဆင်နွှဲရမည်ဆိုလျှင် ကောက်ကျင်းနယ်စားကွမ်းထိုနှင့် သူ၏တပ်ဖွဲ့ကို ရှေ့ဆုံးမှ တိုက်ပွဲဝင်ခိုင်းရန် စီစဉ်ထားသည်။

အိမ်ကြက်ချင်း အိုးမဲသုတ်ကာ ခွပ်ခိုင်းမည့်အကြံဖြစ်လေသည်။

ကွမ်းထိုက သူ၏နယ်စားရာထူးအတွက် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားကာကွယ်လိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

“ကောက်ကျင်းနယ်က သိပ်တော့ မစိုးရိမ်ရပါဘူး၊ ဒါဖြင့် တောင်ပေါ်ဒေသကော”

ဆားမှုထိုင် တွေးတောနေစဉ်မှာပင် တောင်ပေါ်ဒေသ၌ ပြောင်းလဲမှုများ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လေတော့သည်။

တောင်ပေါ်နဂါး (ပ) ❖ ၈၇

နဂါးလေး

လေငွေယမ်း တိုက်ခတ်လာသည်။

ရော်ရွက်ဝါများ တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေဆင်းသွားသည်။

တောင်ကုန်းပေါ်တွင် ပေါက်ရောက်နေသော သစ်ပင်ကြီး

ငယ်မဟူ စိမ်းလန်းခြင်း မရှိကြပါ။

တောင်ပေါ်ဒေသ၌ အပူချိန်က နှိပ်စက်ထား၍ပင်။

ရိုးတံကျကျ သစ်ပင်များအနီးဝယ် မြေပုံမှတ်တိုင်များလည်း ထိုးထိုးထောင်ထောင်ဖြင့် ရှိနေသည်။

ဤနေရာတောင်ကုန်းကား သုဿန်မြေပင် ဖြစ်နေပေသည်။

၈၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

နေခြစ်ခြစ်တောက် ပူပြင်းနေ၏။

လေပူများကလည်း ဝေယမ်းတိုက်ဆတ်နေသည်။

မြင်းတံခါးသည် သုဿန်ရှိရာ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ခပ်မှန်မှန်လှမ်းတက်လာ၏။

မြင်း၏ကျောပေါ်တွင် အညိုရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ်တစ်ယောက် လိုက်ပါလာသည်။

လူရွယ်၏ ရုပ်သွင်သည် တည်ကြည်ခန့်ညားပြီးယောက်ျားပီသ၏။

အရပ်အမောင်းကောင်းကာ သန်မာကြံ့ခိုင်သူလည်း ဖြစ်သည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည်ကား ရီဝေထိုင်းနှိုင်းနေပေသည်။

အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာကြောင့် စိတ်ထိခိုက်နေပုံမျိုးပင်။

လူရွယ်သည် တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင် မြင်းကိုရပ်တန့်လိုက်သည်။

မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ သစ်ပင်ခြေရင်းတွင် မြင်းကိုချည်နှောင်ထားခဲ့သည်။

ထို့နောက် သုဿန်မြေအတွင်း လှမ်းဝင်သွားတော့သည်။

တောင်ပေါ်နဂါး(ပ) ❖ ၈၉

ဝမ်းစွေ့လုံ...။

မြေပုံမှတ်တိုင်မှာ စုတ်ပြတ်နေပြီး အသက်ရေးထားသော စာပင်မရှိတော့ပါ။

လူရွယ်သည် ဝမ်းစွေ့လုံ မြေပုံရှေ့တွင် ခူးထောက်လိုက်သည်။

သူ၏မျက်နှာပေါ်ဝယ် ဝမ်းနည်းကြေကွဲဟန် အထင်းသားပေါ်လွင်နေ၏။

လူရွယ်သည် မြေပုံအား ခူးထောက်ရှိခိုးလိုက်သည်။

တဖန် မြေပုံအား ရီဝေသောမျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်ကာ

“ဖေဖေ...သား ဝမ်းလီ ပြန်ရောက်လာပါပြီ၊ သားဟာ ဖေဖေနည်းတူ ကျင့်ကြံနေထိုင်သွားပါ့မယ်လို့ ကတိပြုပါတယ်၊ ဖေဖေစိတ်အေးချမ်းသာ အနားယူပါတော့”

လူရွယ်၏အမည်မှာ ဝမ်းလီဖြစ်သည်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက စွန့်ခွာသွားခဲ့သော ဇာတိရပ်ရွာသို့ ပြန်လာခဲ့ခြင်းပင်။

ဝမ်းလီ၏လေသံမှာ ဝမ်းနည်းမှုကြောင့် တုန်ခါနေသလို မျက်ရည်စများ ဝေ့သီနေ၏။

“သား သွားတော့မယ် ဖေဖေ”

ဝမ်းလီသည် တိုင်တည်နှုတ်ဆက်ယင်း ထရပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

မြေပုံအား နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ကြည့်ပြီးနောက် ချာခနဲ

၉၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လှည့်ကာ ထွက်ခွာလာခဲ့တော့သည်။

နဂါးကျေးရွာ...။

သူရဲကောင်းဝမ်းမျိုးနွယ်ဝင်များအား ဂုဏ်ပြုမှည့်ခေါ်ထားသော ကျေးရွာလေးဖြစ်သည်။

ဝမ်းလီသည် နဂါးကျေးရွာအတွင်း ဝင်ရောက်လာသည်။

ရွာထဲရှိလူများ ရယ်မောပျော်ရွှင်နေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။

ရွာ၏ထုံးစံအရ မင်္ဂလာပွဲအား တစ်ရွာလုံးမှ ပျော်ရွှင်စွာ အားပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဝမ်းလီ၏စိတ်ထဲတွင်လည်း ကြည်ကြည်နူးနူးဖြစ်လာမိသည်။

သူက မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပရာသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ရွာထဲရှိ အမဲလိုက်မုဆိုးကြီးဝူး၏သား ဝူးမင်၏ မင်္ဂလာပွဲဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

ဝမ်းလီ မြင်းပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။

ဝူးမင်သည် ငယ်စဉ်က သူနှင့်ကစားဖက်ပင် မဟုတ်ပါလား။

သူဝင်လာလျှင် အားလုံးက သူ့အား လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ငယ်ရုပ်အနည်းငယ် ပြောင်းလဲသွားသောကြောင့် အချို့က

တောင်ပေါ်နဂါး (ပ) ❖ ၉၁

မှတ်မိသလို ရှိသော်လည်း အချို့က ဇေဝဇေဝဖြစ်နေကြသည်။

ဝမ်းလီသည် မိန်းကလေးအဖွဲ့များထဲမှ ကျစ်ဆံမြီးနှစ်ဖက် ကျစ်ထားသော မိန်းကလေးတစ်ဦးအား သတိပြုမိသွားသည်။

မိန်းကလေးသည် အသားဖြူကာ မျက်လုံးဝိုင်းသည်။

အလွန်အေးချမ်းပြီး ကျက်သရေရှိသော အလှအား ပိုင်ဆိုင်ထားလေသည်။

ဝမ်းလီသည် မိန်းကလေးအား ငေးကြည့်နေမိသည်။

ထိုမိန်းကလေး၏ ငယ်စဉ်ကပုံရိပ်အား ယခုထက်တိုင် ပျောက်ဖျက်မရသေးပါ။

ငယ်စဉ်ကတည်းက သူ့အား ဂရုတစိုက်အားပေးဖော်ဖြစ်ခဲ့သော ထိုမိန်းကလေးသည် သူ၏နှလုံးသားတွင် တစ်သက်လုံး စွဲထင်ပေတော့သည်။

ထိုမိန်းကလေး၏ဖခင်မှာ သိုင်းဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး မိမိဖခင်၏ မိတ်ဆွေလည်းဖြစ်သည်။

မိန်းကလေး၏အမည်မှာ 'မားကျိုဝါး' ဖြစ်လေသည်။

မားကျိုဝါးသည် ဝမ်းလီက ငေးစိုက်ကြည့်နေသောကြောင့် အံ့သြသွားသည်။

သူမက ဝမ်းလီအား ရုတ်တရက် မမှတ်မိပါချေ။

ကြည့်ယင်းကြည့်ယင်းမှ ဝမ်းလီ၏အကြည့်သည် ငယ်စဉ်ကတည်းက တိတ်တခိုးတွယ်တာခဲ့ရသော လူငယ်လေးတစ်ဦး၏ အကြည့်နှင့် တပုံစံတည်းဖြစ်ကြောင်း ဆင်ခြင်လာမိသည်။

၉၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သူမ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ဝမ်းလီက ပြုံးပြလာသည်။
 ထိုအပြုံးသည်လည်း သူမနှင့် ရင်းနှီးခဲ့ဖူးခြင်းကြောင့် စိတ်ထဲ
 လှုပ်ရှားလာမိသည်။
 သူမက ပြန်လည်ငေးစိုက်ကြည့်နေစဉ် ဝမ်းလီက သူမထဲ
 ဦးတည်လျှောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။
 ရုတ်တရက်...
 လူတစ်ယောက်သည် ဝမ်းလီအား လမ်းပိတ်ရပ်လာသည်။
 ထိုလူသည် ဝမ်းလီထက် ခေါင်းတစ်လုံး ပိုမြင့်ကာ အလွန်
 ထွားကြိုင်းသန်မာသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။
 ထိုလူသည် ဗလကြီးဟု အမည်တွင်သော မားကျိုဝါး၏
 အစ်ကို မားဟူပင်ဖြစ်ကြောင်း ဝမ်းလီ မှတ်မိလိုက်လေသည်။
 ဗလကြီးမားဟူက လမ်းပိတ်ကာ ဝမ်းလီအားစေ့စေ့ကြည့်
 ယင်း...
 “မင်းက နဂါးလား၊ ကျားလား”
 ဟုပြောယင်း မျက်နှာအား လက်သီးဖြင့် ထိုးလိုက်သည်။
 ဝမ်းလီက မရှောင်တိမ်းပါ။
 ထို့ကြောင့် လက်သီးထိမှန်သွားသည်။
 “ခွပ်”
 အသံတစ်ချက်နှင့်အတူ ဝမ်းလီ ယိုင်ထွက်သွားသည်။
 ဝမ်းလီ ခန္ဓာကိုယ် ပြန်ထိန်းကာ နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ သွေးစ
 များအား လက်ခုံဖြင့် သုတ်လိုက်သည်။

တောင်ပေါ်နဂါး(၁) ❖ ၉၃

တဖန်...
 မားဟူအား ပြုံးပြယင်း...
 “ကျုပ်က နဂါးလေးပါဗျာ”
 ပြောယင်း လက်သီးဖြင့် ထိုးချလိုက်သည်။
 “ခွပ်”
 မားဟူ ယိုင်ထွက်သွားသည်။
 သူက မေးစေ့အား လက်ဖြင့်ပွတ်ယင်း ဝမ်းလီအား တအံ့
 တသြဖြင့် ကြည့်နေသည်။
 ပြီးမှ တအံ့တသြဖြင့်...
 “ဝမ်းလီ”
 ဝမ်းသာအားရခေါ်ကာ ပြေး၍ပွေ့ဖက်လိုက်သည်။
 ဝမ်းလီကလည်း ဆီးကြိုပွေ့ဖက်လိုက်သည်။
 သူတို့နှစ်ဦးသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက သတ်ပုတ်ကစား
 သည်ကို ဝါသနာထုံခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။
 သူတို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အတန်ကြာအောင် ပွေ့ဖက်ထား
 ပြီးမှ လူချင်းခွာကာ...
 “ဝမ်းလီ..မင်းဟာ ငယ်ငယ်ကထက်တောင် လက်သံပို
 ပြောင်လာပါလား”
 ဟု ပြောလိုက်၏။
 ဝမ်းလီက ပြုံးယင်း...
 “မင်းလည်း လက်ရည်လျော့မသွားပါဘူး”

၉၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မားကျိုဝါးသည် သူတို့အား ပြုံး၍ကြည့်နေသည်။
သူမသည် ဝမ်းလီအား ကောင်းစွာ မှတ်မိသွားပေပြီ။
ဝမ်းလီ ပြန်ရောက်လာခြင်းကြောင့် ဝမ်းသာလှိုက်လှိုက်ကာ
ရင်ထဲ ဖော်မပြနိုင်သော ခံစားချက်များ ဖြစ်ပေါ်နေမိတော့သည်။

နဂါးကျေးရွာ...။
နဂါးကျေးရွာသို့ နဂါးလေးဝမ်းလီ ပြန်ရောက်လာသော
သတင်းသည် လျင်မြန်စွာ ပျံ့နှံ့သွားလေသည်။
ဂူမင်၏မင်္ဂလာပွဲနှင့် ဝမ်းလီအား ကြိုဆိုသော ပျော်ပွဲခွင်
ပွဲပါ တဆက်တည်း ပြုလုပ်လိုက်ကြ၏။
ဝမ်းလီသည် ခွဲခွာခဲ့ရသော ဇာတိရပ်ရွာသို့ ရောက်လာခဲ့
ရပြီဖြစ်သည့်အပြင် မားကျိုဝါးနှင့်လည်း တွေ့ဆုံရသည့်အတွက်
အလွန်ပင်ဝမ်းသာနေပါသည်။
မားဟူနှင့်ဂူမင်တို့မှာ ငယ်သူငယ်ချင်းဝမ်းလီ ပြန်ရောက်
လာ၍ပျော်ရွှင်နေကြသည်။
ဝမ်းလီက မားကျိုဝါးအနီး ချဉ်းကပ်သွားသည်။
“မားကျိုဝါး”
ဟုလည်း ခေါ်လိုက်မိသည်
မားကျိုဝါးက...

တောင်ပေါ်နဂါး (ပ) ❖ ၉၅

“အစ်ကိုဝမ်းလီ”
ဟု ပြန်ခေါ်လိုက်သည်။
သူမ၏လေသံသည် ဝမ်းသာမှုကြောင့် တုန်ခါနေသည်။
ဝမ်းလီ အသာပြုံးကာ...
“ညီမက ကျုပ်ကို မှတ်မိတယ် ဟုတ်လား”
ဟုမေးလိုက်သည်။
မားကျိုဝါးက ပြန်လည်ပြုံးပြယ်...
“အစကတော့ မမှတ်မိပါဘူး၊ အစ်ကိုက အကြာကြီးကြည့်
နေတော့ ကျွန်မ မှတ်မိသလို ဖြစ်လာတာပါ”
သူတို့ စကားကောင်းနေစဉ်...
“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”
မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။
မြင်းစီးသမားတစ်စုသည် ရုတ်ခြည်း ရောက်ရှိလာသည်။
မန်ချူးအဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားကြသော မန်ချူး
သိုင်းသမားတစ်စု ဖြစ်သည်။
မင်္ဂလာပွဲကျင်းပနေသူများ မျက်နှာပျက်သွားသည်။
ဤဒေသ၌ အခြေစိုက်ထားသော မန်ချူးခေါင်းဆောင်ငယ်
ဇူးရစ်၏အဖွဲ့ဝင်များပင် မဟုတ်ပါလား။
မန်ချူးခေါင်းဆောင်ငယ် ဇူးရစ်သည် ဤဒေသကလေး၌
ဘုရင်တစ်ဆူပမာ ကျင့်ကြံနေထိုင်ပေသည်။
သူ့ထံတွင် ညာလက်ရုံးပွားကျူနှင့် ဘယ်လက်ရုံးချိုဖင်း

တို့ရှိသည်။

ဇူးရစ်သည် ထိုလက်ရုံးနှစ်ဆူနှင့်ပင် မျက်နှာလွှဲထားကာ ကိုယ်တိုင်မူ အခြေစိုက်စခန်းတွင်သာ စည်းစိမ်ခံစားတတ်ပေသည်။

ဟွားကျီသည် ခြာပွေပြီး ချိုဖင်းသည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ် သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

ဒေသခံအချို့သည် ဇူးရစ်ထက် လက်ရုံးနှစ်ဆူအား ပို၍ ကြောက်ကြရသည်။

လက်ရုံးနှစ်ဆူသည် ဒေသခံများနှင့် အထိအတွေ့များလှပြီး အစစအရာရာ သူတို့၏စီမံမှုအောက်တွင် ရှိနေကြရသည် မဟုတ်ပါ လား။

ယခု...

မန်ချူးသိုင်းသမားများအား လက်ရုံးနှစ်ဆူကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်လာခြင်းဖြစ်သောကြောင့် အခြေအနေထူးခြားနေမှန်း အား လုံးရိပ်စားမိလိုက်သည်။

ဟွားကျီနှင့်ချိုဖင်းတို့သည် မြင်းပေါ်မှခုန်ဆင်းကာ ဂူမင်း တို့ မင်္ဂလာမောင်နှံထံ ဦးတည်လျှောက်လှမ်းလာ၏။

ဂူမင်း ရင်ထိတ်သွားသည်။

သို့သော် ချက်ချင်း ပြုံးပြလိုက်ပြီး...

“ဆရာတို့ ကျွန်တော့်ရဲ့မင်္ဂလာပွဲကို လာကြတာလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ချိုဖင်းက ဘာမှမဖြေဘဲ လက်ပြန်ရိုက်ချလိုက်၏။

“ဖြန်း”

ဂူမင်း၏ခန္ဓာကိုယ် ယိုင်ထွက်သွားသည်။

မန်ချူးများက ချက်ချင်း ဖမ်းချုပ်လိုက်သည်။

မင်္ဂလာပွဲမှာ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားကြ၏။

ချိုဖင်းက ဂူမင်းအား စိုက်ကြည့်ကာ...

“မင်းက အသက်ရှည်ရှည် မနေချင်လို့ အခုလို မင်္ဂလာပွဲ

ကျင်းပတာ ဟုတ်လား၊ သတို့သမီးဟာ ငါတို့ဆရာသဘော ကျတဲ့

မိန်းကလေးမှန်းသိရက်နဲ့ လက်ထပ်ယူရတာ အာခံတာပဲပေါ့”

ပြောယင်း လက်သီးဖြင့် လေးငါးချက်ထိုးလိုက်၏။

ဂူမင်း၏နှာခေါင်း ပါးစပ်မှ သွေးများပင် ထွက်လာသည်။

ဂူမင်း အံကြိတ်ထားသည်။

ဇူးရစ်သည် သူ၏ချစ်သူအား သဘောကျပြီး နောက်ယှက် ရန်ကြံစည်သည်။

ဤသည်ကို ရိပ်စားမိသောဂူမင်းက ပြဿနာရှင်းအောင် လက်ထပ်ပွဲ ကျင်းပလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဤသည်ကိုပင် ဇူးရစ်က လက်မလျှော့ချေတကား။

ချိုဖင်းက သွားကြားထဲမှလေသံဖြင့်...

“မင်း အသက်ရှင်ချင်သေးယင် မင်္ဂလာပွဲ ဖျက်လိုက်ပါ၊ သ သတို့သမီးဟာ ငါတို့ဆရာအတွက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ပြောယင်း မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်။ မန်ချူးနှစ်ယောက်သည် သတို့သမီးအား ဖမ်းချုပ်လိုက်ကြသည်။

၉၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဂူးမင် ဒေါသထွက်သွားသည်။

“လွှတ်စမ်း”

အော်ငေါက်ကာ ရုန်းကန်လိုက်သည်။

မန်ချူးတစ်ယောက်က ဇက်ပိုးအား လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ခုတ်ချလိုက်သည်။

“အင့်”

ဂူးမင် မသဲမကွဲသည်။ ညည်းညာလင်း သတိလစ်မေ့မြောသွားလေသည်။

ကျန်လူများက သတိသမီးအား ဆွဲခေါ်သွားကြသည်။

ဝမ်းလီမှာ တွေ့ရသောမြင်ကွင်းကြောင့် ဒေါသဖြောင်ခြောင်းထွက်နေသည်။

မားဟူကလည်း အံတကြိတ်ကြိတ် ဖြစ်နေသည်။

သို့ရာတွင် သူတို့ ဘာများတတ်နိုင်မည်နည်း။

အင်အားကြီးသော မန်ချူးများရှိနေသရွေ့ မတရားမှုများ တွေ့မြင်နေရဦးမည်သာ။

မန်ချူးများနှင့် ထိပ်တိုက်မတွေ့ကြသည်က မန်ချူးများ အဖို့ ပို၍ဆိုးမိုက်၍ကောင်းလေပင် ဖြစ်သည်။

ဝမ်းလီ မျက်နှာလွှဲထားလိုက်သည်။

ညာလက်ရုံးဟွားကျီသည် မြင်းဆီလှမ်းသွားယင်းမှ မားကျီဝါးထံ အကြည့်ရောက်လာသည်။

သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် တပ်မက်သော အရိပ်အယောင်များ

တောင်ပေါ်နဂါး (ပ) ❖ ၉၉

ပေါ်ထွက်လာသည်။

မြာပွေသူဝီဝီ လှပ၍ ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစားကျသော မားကျီဝါးအား သဘောကျသွားပေသည်။

သူက ပြုံးပြလိုက်လျှင် မားကျီဝါးက တစ်ဘက်သို့ မျက်နှာလွှဲသွားသည်။

ဟွားကျီ မချင့်မရဲဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် သူ့ထံတွင် တာဝန်အချို့ရှိနေသေးပေသည်။

“တစ်နေ့နေ့ တွေ့ဦးမှာပေါ့”

စိတ်ထဲကြိုးဝါးယင်း မြင်းပေါ်ခုန်တက်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

သတိသမီးအား ခေါ်ဆောင်ကာ မန်ချူးအဖွဲ့သည် ဒုန်းစိုင်းထွက်ခွာသွားတော့သည်။

မင်္ဂလာပွဲကား ပျက်စီးကာ ရုတ်ရုတ်သံသံဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရလေတော့သည်။

ရွာစွန်ခြံဝင်း...။

ထိုခြံဝင်းသည် ဝမ်းလီ၏ခြံဝင်းဖြစ်သည်။

သူသည် ပျက်စီးယိုယွင်းနေသောအိမ်အား ပြန်လည်ပြုပြင်လိုက်သည်။

၁၀၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ခြံဝင်းကိုလည်း ရှင်းလင်းလိုက်သည်။
မကြာမီ ခြံဝင်းမှာ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းဖြစ်သွားလေသည်။
ဝမ်းလီသည် ကွပ်ပျစ်ပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ကာ အနား

ယူလိုက်၏။

သူ၏မျက်လုံးထဲဝယ် ဂူးမင်၏မျက်နှာအား မြင်ယောင်
လာ၏။

ဂူးမင်သည် ချစ်သူအား ဆုံးရှုံးလိုက်ရ၍ စိတ်ဓာတ်ကျကာ
အရက်သမားဖြစ်ခဲ့သည်။

နောက်ပိုင်းတွင် မန်ချူးများအား မုန်းတီးသူတစ်ဦးဖြစ်လာ
ခဲ့သည်။

ယခု ဂူးမင်သည် အချိန်ရှိတိုင်း မြားပစ်လေ့ကျင့်နေလေ
တော့သည်။

သူ၏စိတ်ထဲတွင် တစ်နေ့တစ်ချိန်ချိန်တွင် မန်ချူးအား
ချေမှုန်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားပုံရလေသည်။

ဝမ်းလီ၏အတွေးသည် မားကျို့ဝါးထံသို့ ရောက်ရှိသွား၏။

သူ၏ရင်ထဲ သာယာငြိမ့်ညောင်းသွားသည်။

သူက ဖခင်ပိုင်ဆိုင်သော ခြံဝင်းကလေးနှင့် တောင်ယာခုတ်
လုပ်ငန်းအား ပြန်လည်လုပ်ကိုင်မည် ဖြစ်သည်။

တစ်ဘက်မှလည်း မားကျို့ဝါး၏ မေတ္တာအားရယူကာ
အေးချမ်းသောဘဝလေးတစ်ခု ထူထောင်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား
သည်။

တောင်ပေါ်နဂါး(ပ) ❖ ၁၀၁

ထို့ကြောင့် မန်ချူးများနှင့် အတတ်နိုင်ဆုံး ကင်းကင်းရှင်း
ရှင်းနေထိုင်ရမည်ဟု ဆင်ခြင်မိတော့သည်။

တစ်လ...။

တစ်လဟူသောအချိန် ကုန်ဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။

တစ်လအတွင်း အခြေအနေအရပ်ရပ်သည် ပုံမှန်အတိုင်းပင်
ဖြစ်ခဲ့သည်။

သို့သော် ဝမ်းလီအဖြစ်ကတော့ ပြောင်းလဲသွားချေပြီ။

သူသည် မားကျို့ဝါးနှင့် မေတ္တာမျှကာ ချစ်သူများဖြစ်ခဲ့
ကြသည်။

တောင်ယာလုပ်ငန်းများကို ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ခဲ့သော
ကြောင့်စီးပွား ဖြစ်ထွန်းလာသည်။

မားကျို့ဝါး၏ဖခင် ကျောက်လက်ဝါးမားချိန်သည် တစ်ချိန်
က ဝမ်းလီ၏ဖခင်ဝမ်းစွေ့လုံနှင့် သွေးသောက်မိတ်ဆွေများဖြစ်ခဲ့
သလို ကျူးကျော်သူများအား လျှို့ဝှက်စွာ ချေမှုန်းခဲ့ကြသူများဖြစ်
ခဲ့ကြသည်။

ယခု...

ဝမ်းလီသည် မန်ချူးအရေးကို အလေးမထား စည်းရုံး၍
လည်းမရဘဲ မိမိဘာသာ သီးခြားလုပ်ကိုင်နေထိုင်သောကြောင့်

၁၀၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မကျေမနပ်ဖြစ်နေမိလေသည်။

အမှန်တကယ်တွင် သူရဲကောင်းမျိုးဆက်ဖြစ်သော ဝမ်းလီသည် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်သင့်သည် မဟုတ်ပါလား။

သူက ဝမ်းလီနှင့် မျက်နှာကြောမတည့်တော့ဘဲ ခပ်ခွာခွာ နေခဲ့တော့သည်။

ဝမ်းလီသည်လည်း ဘဝရှေ့ရေးသာယာဖို့အတွက်၊ မားကျိုဝါး စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားနိုင်ရေးအတွက်၊ အေးအေးချမ်းချမ်းနေနိုင်ရေးအတွက်သာ တွေးတောနေခဲ့သောကြောင့် ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်း ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

တစ်နေ့...။

တစ်နေ့တွင် ဝမ်းလီအတွက်သာမက နဂါးကျေးရွာတစ်ခုလုံးအတွက်ပါ အပြောင်းအလဲကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ရလေသည်။
ထိုအခါ...

ငြိမ်သက်နေသော နဂါးတစ်ကောင်သည်...

တောင်ပေါ်နဂါး (၁) ❖ ၁၀၃

ပြဿနာ

ဈေးပွဲတော်...။

တောင်ပေါ်ဒေသရှိ နဂါးကျေးရွာမှာ တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် ကျင်းပလေ့ရှိသော ပွဲတော်တစ်ခုဖြစ်သည်။

အနီးအနား ကျေးရွာများမှ လူအများသည် မိမိတို့ပစ္စည်းများ လာရောက်ဝင်းကျင်း၍ ရောင်းချသဖြင့် စည်ကားလှပေသည်။

ဈေးပွဲတော်၌...

ကိုယ်တိုင် စိုက်ပျိုးထားသော အသီးအနှံများ၊ မွေးမြူရေးတိရစ္ဆာန်များ၊ မုဆိုးများကိုယ်တိုင် ပစ်ခတ်ရရှိထားသော တောကောင်ကြီးငယ်များ အစရှိသဖြင့် စုံလင်လှပေသည်။

ဈေးပွဲတော် ကျင်းပရာအနီး တာဝန်ယူစောင့်ကြပ်ရန် မန်ချူးအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ စေလွှတ်ထားသည်။

ခေါင်းဆောင်မှာ ဟွားကျိုဖြစ်သည်။

• ဈေးပွဲတော်အကြောင်းပြု၍ လူသူစုရုံး ဆူပူကြမည် စိုးရိမ်သောကြောင့် ဇူးရစ်က ကင်းလှည့်စောင့်ကြပ်ရန် တာဝန်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

ဟွားကျိုသည် ရွက်ဖျင်တဲရှေ့၌ အရက်သောက်ကာ လှမ်းမကမ်း ဈေးပွဲတော်အတွင်း ဝင်ထွက်သွားလာသူ ရောင်းသူများအား ကြည့်နေ၏။

ရက်တရက် သူ၏မျက်လုံးများ ဝင်းလက်သွားသည်။

သူသဘောကျသော မိန်းကလေးအား တွေ့လိုက်ခြင်းကြောင့်ပင်။

သူက မြာပေသူပီပီ ထိုမိန်းကလေးအား မည်သို့သိမ်းပိုက်မည်ကို အကြံထုတ်နေလေတော့သည်။

မားကျိုဝါး...။

မားကျိုဝါးသည် အဖြူရောင်ဝတ်စုံရှည် ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ဆံပင်များစုစည်းကာ အနောက်ဘက်တွင် ချထားသည်။ သူမ၏အလှသည် အားလုံးထဲ၌ ထင်ရှားစွာပေါ်လွင်နေ၏။ သူမသည် ခြံထွက်သီးနှံအချို့ ရောင်းချနေသည်။

ထိုစဉ်...

ဝမ်းလီသည် မယောင်မလည်နှင့် ရောက်ရှိလာသည်။

မားကျိုဝါး၏မျက်နှာ ရွှင်လန်းသွားသည်။

သူမတို့နှစ်ယောက်သည် မတွေ့ရလျှင် မနေနိုင်လောက်သည့် ချစ်သူများဖြစ်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဝမ်းလီက အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာယင်...

“ညီမ...ညနေကျယ်င် တွေ့ကြရအောင်”

ဟုတီးတိုးပြောလိုက်သည်။

မားကျိုဝါးက...

“ဖေဖေက ရိပ်မိထားတယ်၊ လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ကျုပ်က ညီမကိုတွေ့ချင်တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထွက်လာခဲ့ပါလား”

မားကျိုဝါး တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်သည်။

ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်ကာ...

“ကျွန်မလည်း အစ်ကိုနဲ့တွေ့ချင်တာပါပဲ၊ ကျွန်မ လှည့်ပတ်ပြောဆိုပြီး ရအောင်ထွက်လာခဲ့ပါ့မယ်”

ထိုစကားကြောင့် ဝမ်းလီ ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“ဒါဖြင့် ရွာအနောက်ဘက် ခိုးမပင်ကြီးအောက်မှာ အစ်ကိုစောင့်နေမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဝမ်းလီက နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားသည်။

၁၀၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မားကျိုဝါးက ဆိုင်ထိုင်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားသည်။

ဈေးပွဲတော်မှာ လူကွဲစပြုလာပြီ ဖြစ်သည်။

ရပ်နီးကျေးရွာမှလူများ ပြန်သွားကြသလို နဂါးကျေးရွာမှ လူများလည်း လူစုကွဲသွားကြ၏။

မားကျိုဝါးကလည်း သိမ်းနေပြီဖြစ်သည်။

အခွင့်အရေးချောင်းနေသော ဟွားကျိုသည် ချက်ချင်းပင် တပည့်နှစ်ယောက်အား တီးတိုးမှာကြားလိုက်သည်။

ထို့နောက် စခန်းချရာနှင့် မလှမ်းမကမ်း တောင်ကုန်းအနီး သို့ထွက်ခွာသွားသည်။

မားကျိုဝါးသည် ကျန်ခဲ့သော အသီးအနှံအချို့အား တောင်းတစ်လုံး၌ထည့်ကာ ထွက်လာခဲ့သည်။

ထိုအခါ...

လမ်းပိတ်ထားပြီး ဂြိုဟ်တီမျက်နှာထားဖြင့် ရှိနေသော မန်ချူးနှစ်ယောက်အား တွေ့လိုက်ရသည်။

တစ်ယောက်က...

“ညီမလေး သိမ်းပြီလား”

စပ်ဖြူဖြူ မေးလာသလို ကျန်တစ်ယောက်ကလည်း..

တောင်ပေါ်နဂါး (ပ) ❖ ၁၀၇

“အစ်ကိုတို့ လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

ပြောသင်း တောင်းအား လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

မားကျိုဝါးသည် မန်ချူးများအား မျက်မှန်းကျိုးနေသူဖြစ်သည်။

မန်ချူးများနှင့်တိုးလျှင် ပြဿနာအဖြစ်မခံဘဲ တိမ်းရှောင်သွားရန် ဖခင်က ခဏခဏမှာခွဲဖူးသည်။

သူတို့နှင့်ယှဉ်လျှင် ကိုယ်ကသာ အရှုံးချည်းဟု ဆုံးမခံဖူးသည်။

သူမက ကမန်းကတန်း နောက်ဆုတ်ကာ...

“ရပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မအိမ်က ဒီနားလေးတင်ပါ”

ပြောသင်း လှည့်ထွက်လာသည်။

သူမသည် မန်ချူးကင်းစခန်းရှေ့မှ မဖြတ်ချင်တော့ပါ။

တောင်ကုန်းလေးဘက်မှ ကွေ့ပတ်သွားမည်ဟုတွေးကာ

လှမ်းထွက်သွားသည်။

မန်ချူးနှစ်ယောက် လိုက်မလာပါ။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြုံးစေဖြင့် ကြည့်နေကြလေ

သည်။

မားကျိုဝါးသည် တောင်ကုန်းလေးအနီးမှ ကွေ့ပတ်လာ လျှောက်လှမ်းလာစဉ် ချုံဖုတ်တစ်ခုထဲမှ လူတစ်ယောက် ရုတ်ခြည်း ခုန်ထွက်လာလေသည်။

ထိုလူကား ဟွားကျိုပင်ဖြစ်သည်။

၁၀၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မားကျိုဝါး မျက်နှာပျက်သွားသည်။
 သူမက ကွေ့ပတ်သွားသော်လည်း ဟွားကျိုက လိုက်လာ
 ဝိတ်ဆိုထားသည်။
 သူက ပြုံးဖြိုးဖြိုးဖြင့်...
 “ညီမလေး...မင်း ဘာကြောင့် ရှောင်သွားချင်တာလဲ”
 ဟု မေးလိုက်သည်။
 မားကျိုဝါးက ဒေါသစိတ်ကို ထိန်းချုပ်ယင်း...
 “ကျွန်မ အိမ်ပြန်နောက်ကျနေပြီ”
 ဟွားကျိုက...
 “အစ်ကိုကြီးက မင်းကို မြင်မြင်ချင်း သဘောကျမိတယ်”
 “ရှင်”
 မားကျိုဝါး မျက်လုံးဝိုင်းသွားသည်။
 ဟွားကျိုက...
 “ညီမသာ လက်ခံယင် အစ်ကိုကြီးက အကူအညီအများကြီး
 ပေးနိုင်ပါတယ်ကွယ်”
 “ကျွန်...ကျွန်မ သွားပါရစေ”
 “ဖြည်းဖြည်းပေါ့၊ ဆွေးနွေးကြရအောင်”
 ပြောယင်း တောင်းအား ဖမ်းဆွဲကာ လွှင့်ပစ်လိုက်၏။
 တဆက်တည်းပင်...
 မားကျိုဝါး၏လက်အား ဆွဲကိုင်ကာ ဖမ်းချုပ်လာသည်။
 မားကျိုဝါးကား သိုင်းတတ်သူ မဟုတ်ပါ။

တောင်ပေါ်နဂါး(ပ) ❖ ၁၀၉

“လွတ်...လွတ်”
 သူမက ရုန်းကန်လိုက်၏။
 ဟွားကျိုက နီမြန်းသော မျက်နှာကြီးဖြင့်...
 “ညီမလေးက လိမ္မာပါတယ်”
 ပြောယင်း တွန်းလှဲချုပ်ကိုင်လိုက်၏။
 “လွတ်...လူယုတ်မာ၊ လွတ်”
 မားကျိုဝါး ရုန်းကန်ယင်း ဟွားကျို၏မျက်နှာအား ကုတ်
 ဆွဲလိုက်သည်။
 “အား”
 ဟွားကျို အော်လိုက်သည်။
 မားကျိုဝါး၏လက်သည်းများကြောင့် နီရဲသော အစင်း
 ကြောင်းများနှင့်အတူ သွေးများဖြာကျလာသည်။
 ဟွားကျို ဒေါသထွက်သွားသည်။
 “ခွေးမ”
 “ဖြန်း”
 “အမေ့”
 မားကျိုဝါးအား လက်ပြန်ရိုက်ချလိုက်၏။
 မားကျိုဝါး၏နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ သွေးများထွက်လာသည်။
 ဟွားကျိုက စူးရဲသော မျက်လုံးအစုံဖြင့်ကြည့်ကာ...
 “မင်က ငါ့အကြောင်း မသိသေးဘူးထင်တယ်၊ ငါက စိတ်
 သိပ်ရှည်တာ မဟုတ်ဘူး”

၁၁၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သူက မားကျိုဝါး၏ပန်းအား ဆုပ်ကိုင်လာသည်။
ထိုစဉ်မှာပင်...
“ဟူး”

အဝတ်အစားလေတိုးသံနှင့်အတူ လူရိပ်တစ်ခု ရုတ်ခြည်
ရောက်ရှိလာသည်။

ထိုလူရိပ်မှာ ဝမ်းလိပ်ငြိမ်သည်
ဝမ်းလိပ်သည် ဟွားကျို၏အကျီစကို ဆုပ်ကိုင်ကာ လွင့်ပစ်
လိုက်သည်။

ဟွားကျိုမှာ မမျှော်လင့်သောအဖြစ်ကြောင့် မရှောင်တိမ်း
နိုင်ဘဲ ကိုင်ပေါက်ခြင်းခံလိုက်ရ၏။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် မြေကြီးနှင့် ဆောင့်ချစ်သွားသည်။
ဝမ်းလိပ်က ပြေးသွားကာ မထနိုင်အောင် ကန်ကျောက်ပစ်
လိုက်သည်။

“အား”

ဟွားကျို မချီမဆန်ညည်းညူသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။
အော်သံကြောင့် မန်ချူးများ ရောက်လာ၏။
ဟွားကျို လဲကျနေသည်ကိုမြင်လျှင်...

“ရန်သူ..ရန်သူ”

“အလွတ်မပေးနဲ့”

“ဝိုင်းထား”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အော်ဟစ်ယင်း ပြေးလာကြ၏။

တောင်ပေါ်နဂါး (ပ) ❖ ၁၁၁

သို့သော်...

ဝမ်းလိပ်က ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်လိုက်လျှင်...

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများနှင့်အတူ ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်
သွားကြလေသည်။

ဝမ်းလိပ်က မားကျိုဝါး၏လက်ကိုဆွဲကာ ပြေးထွက်လာခဲ့
သည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ရောက်လျှင် မြင်းတစ်ကောင်တွေ့ရ၍မား
ကျိုဝါးအား တင်ပေးလိုက်ပြီး..

“ရွာအနောက်ဘက် မိုးမခပင်အောက်မှာ အစ်ကို့ကိုစောင့်
နေပါ”

ပြောယင်း မြင်း၏တင်ပါးအား လက်ဝါးဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်
ရိုက်ချလိုက်သည်။

“ဟီး...ဟီး...ဟီး”

နာကျင်မှုကြောင့် မြင်းမှာ ရှည်လျားစွာတစ်ချက်ဟီယင်း
ခုန်းစိုင်းထွက်သွားလေသည်။

မန်ချူးအချို့ ပြေးလိုက်သွားရာ ဝမ်းလိပ်က ပိတ်ဆို့တိုက်
ခိုက်လိုက်သည်။

တဖန်...

၁၁၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မားကျိုဝါး လွတ်မြောက်သွားစေရန် တစ်ဘက်သို့ မျှားခေါ်
သွားလေသည်။

မန်ချူးများသည် ဝမ်းလီနောက် ပြေးလိုက်သွားကြ၏။

ဝမ်းလီက အချိန်ခွဲကာ တိုက်ခိုက်ပြီးနောက် ခြေရာ
ဖျောက်ကာ ထွက်ပြေးလာခဲ့လေတော့သည်။

တောင်ပေါ်နဂါး(ပ) ❖ ၁၁၃

ဝမ်းလီ လွတ်မြောက်သွားသော်လည်း မားကျိုဝါးကား
ကံဆိုးသွားခဲ့ရသည်။

သူမသည် မြင်းကိုနှင့်နေစဉ် ရွက်ဖျင်တဲထဲမှ မန်ချူးတစ်
ယောက် ထွက်လာပြီး မြှားဖြင့်ပစ်ခတ်လိုက်၏။

မြှားသည် မြင်းအား ထိမှန်သွားသည်။

“ဝုန်း”

မြင်းမှာ ရှည်လျားစွာ ဟီယင်း လဲကျသွားသည်။

မားကျိုဝါးမှာ မြေကြီးနှင့်ကိုင်ရိုက်သလို ဖြစ်သွားကာ
တော်တော်နှင့်မထနိုင်ချေ။

ထိုအချိန်မှာပင် မန်ချူးများ ရောက်ရှိလာပြီး သူမအား ဖမ်း
ခေါ်သွားလေတော့သည်။

၁၁၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဝမ်းလီသည် သစ်ပင်များကြားမှ ကွေ့ပတ်ကွာ တဟုန်ထိုး
ပြေးလွှားနေ၏။

မကြာမီ...

ရွာအနောက်ဘက် မိုးမခပင်အောက် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

သူ့ထက်အယဉ်သွားသော မားကျိုဝါး၏ အရိပ်အယောင်

ကိုပင် မတွေ့ရသောကြောင့် အံ့သြသွားသည်။

ဝန်းကျင်တဝိုက် ဝေ့ကြည့်ယင်း...

“ညီမ...ညီမ”

တကြော်ကြော် ခေါ်လိုက်၏။

သို့သော်...

တုန်ပြန်သံ မကြားရချေ။

“ညီမ မားကျိုဝါး အစ်ကိုရောက်လာပြီ”

ဝမ်းလီ အသံပြုယင်း ပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက် လိုက်လံရှာဖွေ

လိုက်သည်။

သို့သော် မားကျိုဝါး၏ အစအနပင် ရှာမရချေ။

ဝမ်းလီ ခေါင်းနုပန်းကြီးသွားသည်။

“ဒုက္ခပဲ မန်ချူးတွေလက်ထဲပဲ ရောက်သွားပြီလား၊ ဒါမှမ

ဟုတ် လွတ်မြောက်အောင် တစ်နေရာမှာများ ပုန်းအောင်းနေတာ
လား”

အတွေးများဖြင့် ယောက်ယက်ခတ်သွားတော့သည်။

သူက မိုးမခပင်အောက်၌ စောင့်နေမိသည်။

တောင်ပေါ်နဂါး (ပ) ❖ ၁၁၅

အချိန်ကြာသွားသော်လည်း မားကျိုဝါးမှာ ရောက်မလာပါ

ချေ။

ဝမ်းလီမှာ တဖြည်းဖြည်း စိုးရိမ်ပူပန်လာမိသည်။

နောက်ဆုံး မားကျိုဝါး အဖမ်းခံရပြီဟု နားလည်လိုက်မိ

သည်။

သူသည် မားကျိုဝါးအား ဖြစ်သည့်နည်းနှင့် ကယ်တင်ရ

မည်ဖြစ်သည်။

မန်ချူးများနှင့် ခပ်ကင်းကင်းနေခဲ့ရာမှ မမျှော်လင့်ဘဲ

ပြဿနာတက်ကာ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် တွေ့ဆုံခဲ့ရချေပြီ။

သူက နောက်ဆုတ်သွားနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။

မားကျိုဝါးအား ကယ်တင်နိုင်မည့် နည်းလမ်းများအား

အပြင်းအထန် စဉ်းစားလိုက်လေတော့သည်။

၁၁၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဒဏ်

နဂါးရွာတစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားရသည်။
 မားကျိုဝါးနှင့်ဝမ်းလီသည် မန်ချူးများအား ပုန်ကန်တိုက်
 ခိုက်ခဲ့သောသတင်းသည် တမုဟုတ်ချင်း ယုံနှံ့သွားသည်။
 ဟွားကျိုသည် ခံရသည်ကို လုံးဝမကျေမနပ်ပါ။
 ဝမ်းလီအား နမူနာယူ၍ အခြားသူများလည်း ပုန်ကန်လာ
 နိုင်ပေသည်။
 ထို့ကြောင့်...
 မန်ချူးအင်အားသုံးဆယ်ခန့် ထပ်မံဖြည့်စွက်လိုက်သည်။
 ရွာအလယ် သစ်လုံးစခန်းတွင် နေရာယူကာ တစ်ရွာလုံးကို
 ထိန်းချုပ်ထားလိုက်၏။

တောင်ပေါ်နဂါး(ပ) ❖ ၁၁၇

ရွာသူရွာသားများကား မကျေနပ်ကြပါ။
 သို့သော်...
 အင်အားများသော မန်ချူးများအား မယှဉ်နိုင်သည်ကတ
 ကြောင်း၊ ဦးဆောင်မှုပေးမည့် ခေါင်းဆောင်ကလည်း မရှိသည်ကတ
 ကြောင်းမို့ ခေါင်းငုံ့၍သာ နေကြရလေတော့သည်။

သစ်လုံးစခန်းရှေ့ရှိ မြေကွက်လပ်၌ တိုင်တစ်တိုင်စိုက်ထူ
 ထားသည်။
 တိုင်နှင့်ကပ်၍ မားကျိုဝါးအား ကြိုးနှင့်တုပ်နှောင်ထား
 သည်။
 ရွာသူရွာသားများသည် အလွန်ပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေ
 ကြသည်။
 မိသားစုမှာလည်း အားမတန်၍မာန်လျှော့နေကြရသည်။
 ဝမ်းလီကိုလည်း တမ်းတနေမိသည်။
 ဝမ်းလီသည် ငြိမ်သက်နေသော နဂါးကျေးရွာတွင် ပထမ
 ဆုံးအကြိမ် မန်ချူးအား အန်တုတိုက်ခိုက်လာပြီ မဟုတ်ပါလား။
 တစ်ဘက်မှလည်း မားကျိုဝါးအတွက် ဖြေမဆည်နိုင်
 အောင် ဖြစ်နေမိသည်။
 ဟွားကျိုသည် ရွာသူရွာသားများအား ဝေခံကြည့်ယင်း...

၁၁၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဒီရွာက လူနှစ်ယောက်ဟာ ကျုပ်ကို ဒဏ်ရာရအောင် လုပ်ပြီး အဖွဲ့သားတွေကိုပါ တိုက်ခိုက်တယ်။ ဒါဟာ မန်ချူးတွေကို အာခံတာပဲ။ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး လုံးဝ မလိုလားဘူး၊ ပြင်းပြင်းထန်ထန် အပြစ်ပေးပြီး နောက်လူတွေ မလုပ်ရဲအောင် နမူနာပေးရမှာပဲ”

စကားဆုံးလျှင် ဓားဆွဲထုတ်ကာ မားကျိုဝါး၏လည်မျို အား ထောက်ထားပြီး...

“ဝမ်းလီ ..မင်းထွက်ခွဲစမ်း”

ကျယ်လောင်စွာ အော်ပြောလိုက်၏။

မည်သည့်ထူးခြားချက်မျှ ဖြစ်မလာပါ။

ဟွားကျို၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ရက်စက်ကြမ်း ကြုတ်သော အရိပ်အယောင်များ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“ကောင်းပြီ...မင်းရဲ့အပြစ်ဒဏ်အတွက် ကြီးစွာပေးဆပ်ရ လိမ့်မယ်”

စကားဆုံးလျှင် လက်ထဲမှဓားဖြင့် မားကျိုဝါး၏လည်မျို အား ဆွဲချလိုက်တော့သည်။

မားကျိုဝါး၏ ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားကာ ခေါင်း ငိုက်စိုက်ကျသွား၏။

သွေးများသည် လည်ပင်းမှတဆင့် တစ်ကိုယ်လုံးသို့ ပျံ့နှံ့ စွာစီးကျသွားတော့သည်။

သူမ၏လက်ထဲ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားသော အရာမှာလည်း ပြေလျော့သွားသည်။

တောင်ပေါ်နဂါး (ပ) ❖ ၁၁၉

ထိုအရာမှာ ပဝါလေးတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

ရွာသူရွာသားများမှာ ခံပြင်းခြင်း၊ ဒေါသဖြစ်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲခြင်းစသော ခံစားချက်များ အသီးသီးဖြစ်ပေါ်နေကြ၏။

မိသားစုမှာလည်း အကြီးအကျယ် စိတ်ထိခိုက်နေ၏။

အားလုံးပင် အတတ်နိုင်ဆုံး ဝိုင်း၍ဖျောင်းဖျပေးနေကြ၏။

အားမတန်၍ မာန်လျှော့ထားရသော်လည်း မန်ချူးများ အား လူတိုင်းကိုယ်စီ အမှုန့်ချေပစ်ချင်နေကြ၏။ -

ဟွားကျိုက သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မောကာ...

“မန်ချူးတွေကို အနှောက်အယှက်ပေးယင် သေလမ်းသွား ရမယ်ဆိုတာ မှတ်ထားကြ၊ ဟား ဟား ဟား”

ရယ်မောယင်း သစ်လုံးစခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။

မန်ချူးနှစ်ယောက်က ကြိုးများဖြည်ကာ မားကျိုဝါး၏ အလောင်းအား ရွာသူရွာသားများရှေ့တွင် သွားရောက်ချထားလိုက် သည်။

ထို့နောက်...

လှည့်ထွက် သွားကြလေတော့သည်။

၁၂၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သစ်လုံးစခန်းသည် ကုန်းမြင့်တစ်ခုပေါ် တည်ဆောက်ထား
၍ရွာပတ်ဝန်းကျင်အား တွေ့မြင်နိုင်ပေသည်။

ဟွားကျိုသည် ကင်းစခန်းမျှော်စင်မှ ပတ်ဝန်းကျင်အား
အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

အတော်လေးကြာသည်အထိ ထူးခြားမှုမတွေ့၍ စိတ်ပျက်
သွား၏။

“ဒီကောင် ဘာလို့မလာတာပါလိမ့်၊ တစ်နေရာရာများ
ထွက်ပြေးသွားသလား၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ လာကိုလာမှာပါ”

စိတ်ထဲ မေးခွန်းနှင့်အပြိုင် အဖြေထုတ်နေမိသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ဆရာ...ဝမ်းလီ၊ မြင်းတစ်စီးနဲ့ ရွာလယ်လမ်းမအတိုင်း
ရောက်လာပြီ”

မန်ချူးတစ်ယောက်က သတင်းပို့လာသည်။

ဟွားကျို၏မျက်နှာ ပြုံးရွှင်သွားသည်။

သူက ဝမ်းလီအားဖမ်းရန် ရွာထဲ၌ ကင်းပုန်းများချထားပြီး
ဖြစ်သည်။

ဝမ်းလီ မလွတ်မြောက်နိုင်တော့ဟု အခိုင်အမာ ယုံကြည်
ထားနေပေတော့သည်။

တောင်ပေါ်နဂါး(ပ) ❖ ၁၂၁

ဝမ်းလီသည် ရွာလယ်လမ်းမအတိုင်း မြင်းကိုနှင်လာ၏။
အိမ်တိုင်းလိုလို တံခါးပိတ်ထားပြီး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ
သည်။

ဝမ်းလီ၏မျက်လုံများ ရီဝေနေ၏။

မျက်နှာမှာလည်း အေးစက်တင်းမာနေပေသည်။

သူ အရောက်နောက်ကျခဲ့ရ၍ ချစ်ရသော မားကျိုဝါး သေ
ဆုံးသွားခဲ့ရသည်။

သူ့ကိုယ်သူ ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် မန်ချူးတွန်းလှန်ရေးစိတ်ဓာတ်က
ပြင်းပြစွာ ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

သူသည် သူရဲကောင်းမျိုးနွယ်ဝင်ဖြစ်သည်။

နဂါးမျိုးဆက်လည်း ဖြစ်သည်။

နဂါးမျိုးဆက်ဟူသည် မတရားမှုကို တွန်းလှန်ကာ မဟုတ်
မခံသော စိတ်ဓာတ်ရှိသည်။

ဝမ်းလီ၏ တစ်ကိုယ်လုံး နဂါးမျိုးဆက်သွေးများက အဟုန်
ပြင်းစွာ စီးဆင်းလှည့်ပတ်နေပြီဖြစ်သည်။

နဂါးမျိုးနွယ် စွမ်းအား၊ စိတ်ဓာတ်များလည်း ပေါက်ဖွား
လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ဝမ်းလီသည် အကြောက်အရွံ့ ကင်းမဲ့စွာဖြင့် ရန်သူစခန်းသို့
ချဉ်းကပ်လာသည်။

မန်ချူးလေးယောက်သည် ရှေ့မှပိတ်ထားလေသည်။

၁၂၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဝမ်းလီက လက်နက်မပါကြောင်း သိစေရန် လက်ကိုခေါင်း
ပေါ်တင်ထားလိုက်၏။

မန်ချူးလေးယောက် ချဉ်းကပ်လာသည်။

အိမ်တိုင်းလိုလို တံခါးပိတ်ထားသော်လည်း အဖြစ်အပျက်
များကိုချောင်းကြည့်နေကြသည်။

မားကျိုဝါး၏မိခင်မှာ ငိုကြွေးနေ၏။

သမီးဖြစ်သူ၏အလောင်းအား တင်းကြပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထား
သည်။

မားချိန်မှာ လက်သီးကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကာ တွေ့တွေ
ကြီးဖြစ်နေ၏။

မားချိန်က အပြင်ဘက်မှ အဖြစ်အပျက်အား အကဲခတ်နေ
၏။

သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် အလွန်တရာ စိတ်လှုပ်ရှားသော
အမူအရာများ ဖြစ်ပေါ်နေ၏။

“သူရဲကောင်းမျိုးဆက် ပြန်လည်ထွက်ပေါ်လာပြီပဲ”

တီးတိုးရေရွတ်ယင်း နံဘေးတွင်ချထားသော အမဲလိုက်
သည့်လှံအား ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

မားဟူ ဖျတ်ခနဲကြည့်လာသည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံလည်း ဝင်းလက်တောက်ပလာသည်။

သေဆုံးနေသော ညီမဖြစ်သူအား တစ်ချက်ကြည့်ယင်း..

“နဂါးစာစ်ကောင် ထွက်ပေါ်လာပြီပဲ”

တောင်ပေါ်နဂါး (ပ) ❖ ၁၂၃

ရေရွတ်ကာ နံဘေးမှ ပုဆိန်အား ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေတော့
သည်။

မန်ချူးလေးယောက် မြင်းအနီးရောက်ရှိလာသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အိပ်ကျသည့်အသံ ကြားရလောက်
အောင်ပင် တိတ်ဆိတ်နေ၏။

မန်ချူးတစ်ယောက်က မြင်းဇက်ကြီးအား ဆွဲကိုင်လိုက်၏။
နှစ်ယောက်က ဝမ်းလီ၏ဘယ်ညာနှစ်ဘက်သို့ ရောက်ရှိ
လာသည်။

ဝမ်းလီ၏မျက်လုံးများ အရောင် တဖိတ်ဖိတ်တောက်ပလာ
သည်။

ရုတ်တရက် သူ၏ခြေထောက်နှစ်ဘက်သည် ဘယ်ညာတန်
ထွက်သွား၏။

ဝဲယာတစ်ဘက်တစ်ချက် ရောက်နေသူနှစ်ယောက်စလုံး
လည်မျိုအား ထိမှန်သွားသည်။

“ဝုန်း...ဝုန်း”

အသံပင် မထွက်နိုင်ဘဲ ဖွဲအိတ်များပမာ တအိအိလဲပြီကျ
သွား၏။

ကျန်နှစ်ယောက် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

၁၂၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ယင်းအချိန်မှာပင် ဝမ်းလီက မြင်းပေါ်မှကျွမ်းပစ်ကာ ခုန်ထွက်လာ၏။

ဝမ်းလီ အနီးသို့ ရောက်လာမှ သတိဝင်လာကြသော်လည်း နောက်ကျသွားချေပြီ။

ဝမ်းလီ၏လက်ဝါးနှစ်ဘက်က အရှိန်ပြင်းစွာကျရောက်သွားချေပြီ။

“ဝုန်း”

“အား”

မန်ချူးနှစ်ယောက် အဝေးသို့လွင့်စဉ်သွားသည်။

ထိုစဉ် ကင်းပုန်းအဖွဲ့ဝင်များ ထွက်ပေါ်လာကြ၏။

“ဝမ်းလီ ခုခံနေပြီ”

“အရှင်မထားနဲ့ သတ်ပစ်”

အော်ဟစ်ယင်း ပြေးလာသည်။

ဝမ်းလီက ဝါးချွန်ချောင်းကလေးများထုတ်ယူ ပစ်ခတ်လိုက်

လျှင်...

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

စူးရှစွာ အော်ဟစ်ယင်း တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲကျသွားကြသည်။

ဝမ်းလီက မြေပေါ်ကျနေသော ဓားအား ခြေဖြင့်ကော်တင်

တောင်ပေါ်နဂါး(ပ) ❖ ၁၂၅

၍ ဖမ်းယူကာ မန်ချူးအဖွဲ့အတွင်း ပြေးဝင်သွား၏။

ဖွေးလက်သော ဓားရောင်များ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“အား”

“အွန်”

ညည်းညူသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မန်ချူးအဖွဲ့မှာ ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်သွားရ၏။

ထိုစဉ်...

“ဒေါင်..ဒေါင်”

ကင်းစခန်းမှ အချက်ပေးသံများ ခေါက်သံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မန်ချူးများသည် အလျှိုအလျှို ထွက်လာကာ တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားရာသို့ ပြေးလွှားလာကြသည်။

ဝမ်းလီ အံကြိတ်ထားသည်။

အများနှင့်တစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း မကြောက်မရွံ့ရင်ဆိုင်သွားမည်သာ ဖြစ်သည်။ ဤတွင်...

မမျှော်လင့်သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ရုတ်ခြည်း ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။

ရွာသားများသည် ရရာလက်နက်ဆွဲကာ အလျှိုအလျှို ထွက်ပေါ်လာပြီး မန်ချူးများအား ကြားဖြတ်တိုက်ခိုက်လာလေတော့သည်။

မျိုးချစ်စိတ်နှင့်တန်ပြန်ခြင်း

မားချိန်သည် အခြေအနေကို မမှိတ်မသုန် အကဲခတ်ကြည့်
နေသည်။

ဝမ်းလီသည် မန်ချူးများအား မကြောက်မရွံ့နှိမ်နင်းနေ
သည်ကိုမြင်လျှင် သွေးများဆူဝေလာသည်။

ထိုအချိန်ဝယ် အချက်ပေးသံချောင်းခေါက်သံကြောင့် မန်
ချူးများ စုရုံးပြေးလွှားလာချေပြီ။

မားချိန် တို့ဆိုင်းမနေတော့ပါ။

“ယား”

အိမ်တံခါးအား တွန်းဖွင့်ယင်း အပြင်သို့ ခုန်ထွက်ကာ မန်
ချူးများအား တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

တောင်ပေါ်နဂါး (ပ) ❖ ၁၂၇

မားဟူကလည်း ပြေးထွက်လာကာ...

“နဂါးကျေးရွာရဲ့သတ္တိ မြင်ရစေမယ်ဟေ့”

ကြွေးကြော်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်နေသော ရွာသားများမှာ ဇာတိမာန်တက်

ကြွလာခဲ့ကြသည်။

ညာသံကိုယ်စီပေးကာ အသီးသီးထွက်လာကာ တရကြမ်း
တိုက်ခိုက်လိုက်ကြတော့သည်။

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

စူးရှသောအော်ဟစ်သံများ တစ်နက်ထွက်ပေါ်လာ၏။

အငိုက်မိသွားသော မန်ချူးအဖွဲ့မှာ ကစဉ့်ကလျားဖြစ်သွား
ကြလေတော့သည်။

“ဟာ”

ပြောင်းလဲသွားသော အခြေအနေကြောင့် ဟွားကျို ပါးစပ်
အဟောင်းသားဖြစ်သွားသည်။

မျက်လုံးလည်း ပြူးကျယ်သွားသည်။

ရွာသားများ စည်းစည်းလုံးလုံးဖြင့် မကြောက်မရွံ့ တိုက်
ခိုက်လာမည်ဟု သူ ထင်မထားခဲ့ပါ။

ယခု သူ၏အဖွဲ့သားများ ကစဉ့်ကလျားဖြစ်နေရချေပြီ။

ဟွားကျို ခံပြင်းသွားသည်။

“လေးသည်တော်တွေ မြားနဲ့ပစ်စမ်း”

လေးသမားများအား ချက်ချင်း အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

လေးသမားငါးယောက် ရှေ့ထွက်ကာ မြားများပစ်လွှတ်
လိုက်ကြ၏။

မြားတံများ တဝီဝီမြည်ကာ ကျရောက်လာသည်။

“အား”

“အွန်”

ရွာသားအချို့ မြားထိမှန်ကာ လဲကျသွားသည်။

ထိုစဉ် လူတစ်ယောက် သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ် တက်သွား၏။

ထိုလူမှာ ဂူးမင် ဖြစ်သည်။

ဂူးမင်သည် လေးမြားထုတ်ယူကာ သစ်ပင်ပေါ်မှ ပစ်ခတ်
လိုက်သည်။

သူက မပြတ်တမ်းလေ့ကျင့်ထား၍ ပစ်မှတ်အား တိကျစွာ

ပစ်ခတ်နိုင်ခဲ့ချေပြီ။

ဂူးမင် မြားငါးစင်း ပစ်လွှင့်ပြီးနောက်...

“အား”

“အမယ်လေး”

မန်ချူးလေးသမားငါးယောက်မှာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်
ယောက် မျှော်စင်ပေါ်မှ ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

မြားတံများ ကျရောက်လာခြင်းမရှိတော့၍ ရွာသားများက
သစ်လုံးစခန်းသို့ ပြေးလာကြ၏။

ဟွားကျို ထိတ်လန့်လာသည်။

သူ၏လူများ ချေမှုန်းခံလိုက်ရချေပြီ။

မိမိလည်း ကိုယ်လွှတ်ရုန်းတော့မှ ဖြစ်မည်ဟု နားလည်
ကာ မျှော်စင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

မျှော်စင်အောက်တွင် ရှိနေသော မြင်းပေါ်ခုန်တက်လိုက်
စဉ်မှာပင် လူရိပ်တစ်ခု လျင်မြန်စွာ ရောက်ရှိလာပြီး တိုက်ခိုက်လာ
သည်။

“ဂန်း”

“အား”

ဟွားကျိုမှာ ကိုးရိုးကားယားဖြင့် မြေပေါ်ပြုတ်ကျသွားလေ
သည်။ သူက ကယုကယာလူးလဲ ထလိုက်သည်။

တိုက်ခိုက်လာသူအားမြင်လျှင် ဟွားကျို ထိတ်လန့်သွား
ကာ...

၁၃၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဝမ်းလီ”

အထိတ်တလန့် ခေါ်လိုက်၏။

မှန်ပေသည်။

ဝမ်းလီ ရောက်ရှိလာချေပြီ။

ဝမ်းလီ၏မျက်နှာ အေးစက်တင်းမာနေ၏။

ဟွားကျိုမှာ ကြည့်ယင်း ကြောက်ရွံ့လာ၏။

ထိုစဉ်...

ဝမ်းလီက ရှေ့တိုးလာပြီး ခြေတစ်ဘက် ဆန့်ထုတ်လိုက်

လျှင်...

“ဝုန်း”

ဟွားကျိုမှာ မြေပေါ်လိမ့်ထွက်သွားသည်။

ဟွားကျို လူးလဲထကာ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်း ဆွဲထုတ်၍ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ဝမ်းလီက ရှောင်တိမ်းခြင်းမပြုဘဲ တိုးဝင်လာသော ဓားမြှောင်ကိုထားသော လက်အား ဖမ်းလှည့်လိုက်၏။

တဆက်တည်း လိမ်ချိုးလိုက်လျှင်...

“ဖျောက်”

“အား”

အရိုးကျိုးသံနှင့်အတူ ဟွားကျို၏နာကျင်စွာ အော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ရွာသူရွာသားများသည် တိုက်ပွဲအား ကြည့်နေကြသည်။

တောင်ပေါ်နဂါး (ပ) ❖ ၁၃၁

သူတို့သည် ဟွားကျို၏အဖွဲ့အား ချေမှုန်းခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

မားဟူနှင့်မားချိန်က ရှေ့ဆုံးမှ အကဲခတ်ကြည့်နေ၏။

မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ စကားမပြောကြချေ။

ဝမ်းလီ၏မျက်နှာပေါ်၌ အေးစက်တင်းမာမှုများက

ပျောက်ကွယ်မသွားချေ။

ဟွားကျို ထိတ်လန့်ကာ ကြောက်ရွံ့နေသည်။

“ကျုပ်..ကျုပ်ကို ချမ်းသာပေးပါ”

တောင်းပန် တိုးလျှိုးလိုက်သည်။

ဝမ်းလီ၏မျက်လုံးများ စူးရဲလာသည်။

သူက စကားမပြောပါ။

ဟွားကျို၏ကျန်လက်တစ်ဘက်အား ဖမ်းယူလိမ်ချိုးလိုက် ပြန်သည်။

ယခု...

ဟွားကျို၏လက်နှစ်ဘက်စလုံး သွင်သွင်ကျိုးသွားချေပြီ။

ဝမ်းလီက မြေကွက်လပ်ဆီသို့ ဟွားကျိုအား ဆွဲခေါ်သွားသည်။

တိုင်တွင် ဖိကပ်ထားလိုက်လျှင် ဟွားကျို၏မျက်နှာ ဖြူဖပ် ဖြူရော်ဖြစ်သွားသည်။

ရွာသားများက တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် ကြည့်နေကြ၏။

သူတို့၏မျက်နှာများတွင်မူ ကျေနပ်အားရသော အရိပ်အရောင်များ ထင်ဟပ်နေကြ၏။

၁၃၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဝမ်းလီသည် ဟွားကျီအား စိုက်ကြည့်ကာ သွားကြားထဲ
လေသံဖြင့်...

“အတုံအလှည့်ဆိုတာ အခြေအနေအလိုက် ပြောင်းလဲတည့်
ရှိနေတတ်တယ်။ နဂါးတွေကို လှုပ်နှိုးလိုက်တဲ့အဖြစ်မှာ ခင်ဗျားဟာ
ပထမဆုံးသင်ခန်းစာပါပဲ”

စကားဆုံးလျှင် လက်ထဲမှမားမြောင်ဖြင့် ဟွားကျီ၏လည်
ပင်းအား ကန့်လန့်ဆွဲဖြတ်လိုက်လေသည်။

“အ...အ”

ဟွားကျီထံမှ ဗလုံးဗထွေးအသံ တစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာပြီး
ငြိမ်ကျသွား၏။

ဝမ်းလီက ဆုပ်ကိုင်ထားသောလက်အား လွှတ်လိုက်လျှင်

“ဝုန်း”

ဟွားကျီမှာ အရပ်ကြိုးပြတ်လဲကျသွားတော့သည်။

“ဟေး”

ရွာသားများ၏ တစ်နက်အော်ဟစ်လိုက်သံများ ရုတ်ခြည်း
ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

ဝမ်းလီက မြေပေါ်ကျနေသော ပဝါစလေးအား ကောက်
ယူလိုက်၏။

မားကျီဝါး လက်ထဲမှလွှတ်ချခဲ့သော ပဝါလေးပင် ဖြစ်
သည်။

ပဝါ၌ သွေးများစွန်းနေသည်။

တောင်ပေါ်နဂါး(ပ) ❖ ၁၃၃

ပဝါပေါ်တွင် တောင်တန်းဒေသ၏ သာယာသော ရှုမျှော်
ခင်းပုံရေးဆွဲထား၏။

ပဝါထောင့်ဝယ် လူနှစ်ယောက် လက်ချင်းချိတ်ပုံပါရှိသည်။
ဤပဝါအား သူက မားကျီဝါးအား ချစ်သူအထိမ်းအမှတ်
အဖြစ် ပေးခဲ့ခြင်းပင်။

မားကျီဝါးအဖို့ ပဝါအား မသိမ်းဆည်းနိုင်တော့ပါ။

ဝမ်းလီ၏မျက်လုံးများ ရီဝေလာ၏။

ပဝါပေါ်မှ သွေးစက်အချို့အားကြည့်ယင်း အံတင်းတင်း
ကြိတ်လိုက်သည်။

ဤပဝါသည် ယခုအခါတွင် သတ္တိသွေးဟူသော အဓိပ္ပါယ်
ကို ဖော်ဆောင်လာခဲ့သည်။

ပဝါမှချစ်ရသူ၏သွေးနှင့်အတူ မိမိ၏သတ္တိသွေးအား
မန်ချူးများအား ပြမည်ဟု ခိုင်ကျည်စွာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချမိလိုက်တော့
သည်။

၁၃၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

နဂါးရွာ ခန်းမဆောင်...။

နဂါးကျေးရွာရှိလူများ အစည်းအဝေးကျင်းပရာတွင် အသုံးပြုလေ့ရှိသော ခန်းမဆောင်တစ်ခုဖြစ်သည်။

မားကျိုဝါး၏ ဈာပနအခမ်းအနား ကျင်းပပြီးနောက် ခမ်းမဆောင်ထဲ လူတစ်စုရောက်ရှိနေသည်။

ထိုလူစုကား ဝမ်းလီ၊ မားချိန်၊ မားဟူ၊ ဂူးမင်နှင့်ကျေးရွာခေါင်းဆောင်အချို့ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် နောက်ထပ်ကြိုရမည့်အန္တရာယ်အတွက် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်နေကြခြင်းပင်။

မားချိန်က...

“မန်ချူးတွေက ဒီသတင်းကြားသိသွားယားယင် ငြိမ်နေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ချေမှုန်းဖို့ ရောက်လာကြမှာပဲ”

ဟု စတင်ပြောကြားလာသည်။

ကျေးရွာခေါင်းဆောင်ပိုင်း တစ်ဦးက ထောက်ခံလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အနှေးနဲ့အမြန် ရောက်လာမှာပဲ၊ ချို့ဖင်းဟာ ဟွားကျိုထက် ကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ သူဟာ နဂါးကျေးရွာကို ချေမှုန်းဖို့ရောက်လာလိမ့်မယ်”

ဝမ်းလီက တည်ကြည်လေးနက်သော အမူအရာဖြင့်...

“ကျွန်တော့်ကို ငယ်စဉ်ကတည်းက ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ဖို့ခေါ်သွားတဲ့ ဦးလေးဝမ်းဟီးလုံဟာ အတွေ့အကြုံဗဟုသုတမျိုးစုံလက်တွေ့သင်ကြားပြသပေးခဲ့တယ်၊ အရာရာတိုင်းမှာ စိတ်ဓာတ်

တောင်ပေါ်နဂါး (ပ) ❖ ၁၃၅

တည်ငြိမ်ရမယ်၊ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးယင် တစိုက်မတ်မတ် လုပ်ဆောင်ဖို့လည်း တိုက်တွန်းခဲ့တယ်”

သူက အားလုံးကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်ကာ ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“အင်အားကြီးတဲ့ ရန်သူနဲ့တွေ့ယင် အခြေအနေပေါ်မူတည်ပြီး အနိုင်ရအောင် သုံးသပ်တတ်ရမယ်၊ ရက်စက်တဲ့လူကို တန်ပြန်ပရိယာယ်ဆင်ပြီး ရက်စက်ပြရတယ်၊ ထောင်ချောက်နဲ့ ပရိယာယ် နားလည်ပြီး အခြေအနေကြည့်လုပ်ဆောင်တတ်ရမယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ သူတို့ကို ရင်ဆိုင်ဖို့ နည်းပရိယာယ်များစွာရှိတယ်”

ထိုစကားကြောင့် အားလုံး စိတ်ဝင်စားလာကြ၏။

“ဘယ်လို နည်းပရိယာယ်လဲ”

မားချိန်က စူးစမ်းဟန်ဖြင့် မေးလာသည်။

ဝမ်းလီက လေးနက်စွာဖြင့်...

“ထောင်ချောက်ပဲ”

“ထောင်ချောက် ဟုတ်လား”

အားလုံးလိုလို ရေရွတ်လိုက်၏။

ဝမ်းလီက ရဲဝံ့သော အမူအရာဖြင့်...

“ကျုပ်တို့ဟာ အခုအချိန်ကစပြီးတော့ မုဆိုးတွေဖြစ်သွား

ပြီ ကျုပ်တို့ရွာကိုလာယ့် မန်ချူးတွေဟာ သားကောင်တွေ ဖြစ်သွားပြီ၊ ကျုပ်တို့ သားကောင်ကို မလွတ်အောင် အမဲလိုက်ကြရမယ်”

ဝမ်းလီ၏စကားကို မားဟူနှင့်ဂူးမင်တို့ သဘောကျသွား

၁၃၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လေသည်။ မားချိန်က...

“သားကောင်ကို ဘယ်လိုထောင်ချောက်ဆင်မလဲ”

ဝမ်းလီက ရင်ဆိုင်ရေး နည်းပရိယာယ်အား အကွက်ကျကျ ရှင်းပြလိုက်၏။

အားလုံးပင် သဘောကျသွားသည်။

မားချိန်မှာလည်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်နေမိသည်။

ဝမ်းလီသည် အစွမ်းအစရှိသလို ယုံကြည်စိတ်ရှိပြီး ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြုနိုင်သည့် အရည်အချင်းရှိကြောင်း သဘောပေါက်သွား၏။

သမီးဖြစ်သူ၏ချစ်သူဖြစ်နေသည်ကို ရိပ်မိထား၍လည်း သမီးဖြစ်သူကိုယ်စား ဂုဏ်ယူမိတော့သည်။

သူတို့ ဆွေးနွေးပွဲပြီးချိန်မှာပင်...

“ဧည့်သည် ရောက်လာတယ်”

ရွာသားတစ်ဦးက သတင်းပို့လာသည်။

ဝမ်းလီ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

မကြာမီ..

လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာသည်။

ထိုလူအား တွေ့လျှင် ဝမ်းလီ မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

ထိုလူသည် တစ်ဘက်ရွာမှ ချောင်လူအင်းဖြစ်ကြောင်း သူကသိရှိထားမေသည်။

ချောင်လူအင်းက ဂါရဝပြုယင်း...

တောင်ပေါ်နဂါး(ပ) ❖ ၁၃၇

“မိတ်ဆွေလေးဝမ်းလီက ဟွားကျိုနဲ့အဖွဲ့ကို ချေမှုန်းပစ်လိုက်တယ်လို့ သတင်းကြားမိတယ်၊ ဝမ်းသာဂုဏ်ယူပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ် ချောင်လူအင်းအဖွဲ့ကလည်း မိတ်ဆွေလေးတို့နဲ့ လက်တွဲပြီး မန်ချူးတွေကို တိုက်ချင်ပါတယ်”

ဟုပြောလာသည်။

မားဟူက...

“ချောင်လူအင်း...မင်းဘာလာရှုပ်တာလဲ၊ ဒီမှာ ငါတို့လုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ ကိုယ့်ကျေးရွာကိုယ် ကာကွယ်ဖို့ အရေးကြီးတာ မင်းနားမလည်ဘူးလား”

ဟုငေါက်လိုက်၏။

ဝမ်းလီက ချောင်လူအင်းအား စိုက်ကြည့်ယင်း...

“မင်းက ဘာကြောင့် ငါတို့နဲ့ပူးပေါင်းချင်ရတာလဲ၊ မင်းတို့ကျေးရွာလုံခြုံရေး ထိခိုက်သွားလိမ့်မယ်”

ချောင်လူအင်းက ခံပြင်းသောလေသံဖြင့်...

“ချိုဖင်းအဖွဲ့ဟာ မနေ့က ရွာကိုမီးရှို့ဖျက်ဆီးသွားတယ်၊ အခု ကျုပ်တို့ရွာသားတွေ နေစရာမရှိတော့ဘူး၊ မန်ချူးကိုတိုက်ဖို့ လူစုနေတုန်း နဂါးကျေးရွာက ဟွားကျိုအဖွဲ့ကို ချေမှုန်းလိုက်တယ်ကြားလို့ အားတက်ပြီး လာပူးပေါင်းတာပါ”

ဝမ်းလီ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်၏။

“မင်းရဲ့အဖွဲ့မှာ အင်အားဘယ်လောက်ပါလားလဲ”

ချောင်လူအင်းက...

၁၃၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ငါးဆယ်”

ဝမ်းလီ သဘောကျသွားသည်။

“တို့တွေ စည်းစည်းလုံးလုံးဖြစ်နေယင် ဘယ်သူကများ ကျူးကျော်ရဲမှာလဲ၊ ပူးပေါင်းမှုကို ကျုပ်လက်ခံပါတယ်”

ထိုစကားကြားလျှင် ချောင်လူအင်း ဝမ်းသာသွားသည်။

“ကျုပ်အဖွဲ့ကို ဦးဆောင်မှုပေးပါ”

သူက ဝမ်းလီ၏လက်အား ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

ဝမ်းလီကလည်း ပြန်လည်သိုင်းဖက်လိုက်၏။

မားချိန်က ပြုံး၍ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်နေမိတော့သည်။

တောင်ပေါ်နဂါး (ပ) ❖ ၁၃၉

မန်ချူးစစ်သည်များအား ဦးဆောင်ကာ ချီဖင်း ချီတက်လာခဲ့သည်။

မကြာခင်ကမှ ချောင်လူအင်းအဖွဲ့ ကျေးရွာအား ဖျက်ဆီးခဲ့ပြီး ယခုတဖန် နဂါးကျေးရွာအား ချေမှုန်းသုတ်သင်ရမည် ဖြစ်သည်။

ဟွားကျိုနှင့်အဖွဲ့ ကျဆုံးသွား၍ ဇူးရစ် မကျေနပ်ပါ။

အင်အားအလုံးအရင်းဖြင့် ချေမှုန်းရန် ချီဖင်းအား တာဝန်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ချီဖင်းသည် မြင်းစီးသမားသုံးဆယ်၊ လေးသမားနှစ်ဆယ်နှင့် ဓားသမားငါးဆယ်တို့အား ဦးဆောင်လာခဲ့၏။

နဂါးကျေးရွာသည် မြင်းစီးသမားသုံးဆယ်၏ နင်းချေဖျက်ဆီးခြင်းခံရမည်ဟု သူက တွေးထားမိသည်။

မကြာမီ...

နဂါးကျေးရွာအနီးသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

နဂါးကျေးရွာတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ချီဖင်း ခဲ့ပြီးပြီးလိုက်သည်။

“မြင်းသည်တော်တွေ အသင့်ပြင်”

မြင်းစီးသမားသုံးဆယ် ရှေ့သို့ထွက်သွား၏။

ချီဖင်းက...

“အရပ်လေးမျက်နှာခွဲပြီး ဗာစ်ရွာလုံးကို နင်းချေကြပေ

တော့”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

၁၄၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မြင်းစီးသမားများ အရပ်လေးမျက်နှာခွဲကာ ဒုန်းစိုင်းသွားကြသည်။

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများသည် မြေကြီးတုန်ဟီးမတတ် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ချိုဖင်းက ပြုံး၍ကြည့်နေ၏။

ရုတ်တရက် ရွာထဲမှ မီးခိုးများ အနံ့အပြားထွက်ပေါ်လာလျှင် အံ့သြသွားမိသည်။

“မီးလောင်နေတာလား”

ဇေဝေဝေါ ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် ရုတ်ခြည်းပင် မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။

အကြောင်းမှာ...

လေးဘက်လေးတန်မှ မီးရှို့ထားသော ကောက်ရိုးလုံးများ ထွက်ပေါ်လာခြင်းကြောင့်ပင်။

မီးများတွေ့၍ မြင်းများ လန့်ဖျပ်ကာ ထွက်ပြေးကြသည်။

မြင်းစီးတပ်မှာ ထိန်းသိမ်းမရဘဲ ပရမ်းပတာဖြစ်သွားကြလေသည်။

အချို့မှာ မြင်းများ ကဆုန်ပေါက်ပြေးလွှားနေ၍ မြင်းပေါ်မှပြုတ်ကျသွားကုန်သည်။

မြင်းစီးသမားများ ပရမ်းပတာဖြစ်သွားချိန်ဝယ် လေးဘက်

တောင်ပေါ်နဂါး(ပ) ❖ ၁၄၁

လေးတန်မှ မြှားမိုးကြီး ရွာချလာတော့၏။

“အား”

“အွန်”

“အမယ်လေး”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ၊ မြင်းဟီသံများ တစ်နက်ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

မြင်းစီးသမား တစ်ဝက်ကျော်မှာ ကျဆုံးသွားရသည်။

ချိုဖင်း ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်သွားသည်။

“ဓားသမားတွေတက်ကြ၊ မြှားသမားတွေ အကာအကွယ်ပေး”

ချက်ချင်း အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ဓားသမားများ ပြေးထွက်သွားသည်။

လေးသမားများက လေးများတင်ကာ ပစ်လွှတ်ရန် ပြင်ဆင်ထားကြသည်။

ဓားသမားများ ညာသံပေးကာ ပြေးဝင်လာကြ၏။

ရွာအဝင် သစ်တောတန်းထဲရောက်လျှင်...

“ဝုန်း”

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သောအသံနှင့်အတူ သစ်ပင်များ တစ်ပင်ပြီးတစ်ပင် ပြိုလဲကျသွားသည်။

ဓားသမားအဖွဲ့မှာ သစ်ပင်များပြိုကျ၍ ထိတ်လန့်စရာ

၁၄၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထွက်ပြေးကြသည်။

သစ်ပင်များမှာ အဖွဲ့ကြားထဲ တဝန်းဝန်းလဲကျလာ၏။

“အား”

“အွန်”

နာကျင်စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ဓားသမားတစ်ဝက်ခန့်မှာ ကျဆုံးသွားရသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ရွာထဲမှ ချောင်လူအင်းဦးဆောင်သော အဖွဲ့သည် ကစဉ့်ကလျားဖြစ်နေသောဓားသမားများအား ချေမှုန်းရန် တဟုန်ထိုး ပြေးထွက်လာကြသည်။

“ပစ်”

ချိုဖင်း အမိန့်ပေးလိုက်သည်

မြားသမားများ ပစ်ခတ်လိုက်သည်။

ချောင်လူအင်းတို့လူစုမှာ ထိမှန်ကြသော်လည်း ဆက်လက်

ချီတက်တုန်းပင်။

လေးသမားများ ထပ်မံလေးညှို့ရန် ပြင်လိုက်ကြသည်။

ယင်းအထိန်မှာပင်...

“ဝေါ့..ဝေါ့”

ဝေါ့ဝေါ့မြည်သံနှင့်အတူ ကျောက်တုံးများသည် လေးသမား

အုပ်စုထဲ ကျရောက်လာသည်။

လေးသမားများ ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်သွားရသည်။

လေးသမားများ အပစ်ရပ်သွားသည့်အချိန်တွင် ချောင်လူ

တောင်ပေါ်နဂါး (ပ) ❖ ၁၄၃

အင်းအဖွဲ့မှာ ဓားသမားများထံ ရောက်ရှိကာ တရကြမ်း တိုက်ခိုက် နေကြပြီဖြစ်လေသည်။

◆ ◆ ◆

“ဟာ”

ချိုဖင်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားသည်။

ကျောက်တုံးများသည် သူတို့အဖွဲ့ အနောက်ဘက်မှ ပစ် လွင့်လာခြင်း မဟုတ်ပါလား။

ချိုဖင်းက နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ...

သူက ရန်သူ့ထောင်ချောက်ထဲ ကျရောက်သွားကြောင်း နားလည်သွားလေသည်။

အကြောင်းမှာ...

ဝမ်းလီ ဦးဆောင်သောအဖွဲ့သည် အနောက်ဘက်အခြမ်းမှ တဟုန်ထိုးချီတက်လာပြီ မဟုတ်ပါလား။

ချိုဖင်းသည် ရှိသမျှ အင်အားစုစည်းကာ ပြန်လည်ရင်ဆိုင် လိုက်သည်။

ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲကြီး ပေါ်ပေါက်လာလေတော့ သည်။

◆ ◆ ◆

ရွာထဲဝယ် မြားသမားများအား လေးမျက်နှာခွဲ၍ ထားရန် ခဲ့သလို သစ်ပင်များအား ဖြတ်တောက်ကာ ဆိုင်းကြိုးများဆွဲထားခဲ့သည်။

ဝမ်းလီ၏အဖွဲ့ကမူ ရန်သူ့ နောက်ကျောဘက်နေရာ၌ ရေရာယူကာ ကျောက်မောင်းများ လျှို့ဝှက်စွာ တပ်ဆင်ထားခဲ့သည်။

ချောင်လူအင်းတို့လူစု စတင်လှုပ်ရှားလာသည်နှင့် လေးသမားများအား ဖြိုခွဲရန် ကျောက်မောင်းများအား ဖြုတ်ချခဲ့သည်။

ကျောက်ခဲများကြောင့် လေးသမားများ ဖရိဖရဲဖြစ်သွားသည်နှင့် ဝမ်းလီက အဖွဲ့အားဦးဆောင်ကာ သွားရောက်တိုက်ခိုက်တော့သည်။

ဝမ်းလီ၏နည်းပရိယာယ်ကြွယဝမှုကြောင့် ချိုဖင်း၏အင်အားမှာ တိုက်ပွဲမစမီမှာပင် တစ်ဝက်ခန့်ကျဆုံးသွားခဲ့ရသည်။

ယခုတဖန် ဝမ်းလီအဖွဲ့က အင်အားသုံး တိုက်ခိုက်လာသောအခါတွင် ချိုဖင်းမှာ အကြီးအကျယ် ရှုံးနိမ့်သွားရလေသည်။

ရှုံးနိမ့်မှုနှင့်အတူ သူ၏အသက်ကိုလည်း ပေးဆပ်ခဲ့ရတော့သည်။

တိုက်ပွဲ ငြီးဆုံးသွားချေပြီ။

ဝမ်းလီ၏အဖွဲ့သည် ချိုဖင်းတို့အဖွဲ့အား ပြတ်ပြတ်သားသားပင် အနိုင်ယူချေမှုန်းလိုက်ချေပြီ။

ဤသည်မှာ ဝမ်းလီ၏နည်းပရိယာယ်၊ အတွေးအခေါ်ကောင်းမွန်ခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ဤတိုက်ပွဲ အနိုင်ရလာခြင်းကြောင့် ဝမ်းလီသည် လူအားလုံး၏ယုံကြည်ကိုးစားမှု ခံခဲ့ရပေသည်။

အားလုံးသည် ဝမ်းလီအား ခေါင်းဆောင်ကောင်း၊ ဉာဏ်ပညာထက်မြက်ပြီး ရဲစွမ်းသတ္တိပြည့်စုံသော သူရဲကောင်းတစ်ဦးအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခဲ့ကြလေသည်။

တနည်းအားဖြင့် မန်ချူးများအား တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းခဲ့သော ဝမ်းလီ၏ဂုဏ်သတင်းသည် လျှမ်းလျှမ်းကောက် ကျော်ကြားခဲ့ပေတော့သည်။

မန်ချူးများအနေဖြင့်လည်း ဝမ်းလီသည် ကြောက်စရာကောင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့လေတော့သည်။

ဒုတိယခြေလှမ်း

တောင်ပေါ်ဒေသ အခြေစိုက်စခန်း...။

ခေါင်းဆောင်ဇူးရစ် ဂဏာမငြိမ်ဖြစ်နေသည်။

နဂါးကျေးရွာ အပါအဝင် အလွန်ခေါင်ပြီး အလွမ်းကွာပေးသော တောင်ပေါ်ကျေးရွာများသို့ပင် သူ၏ဩဇာဖြန့်ကျက်ထားနိုင်ခဲ့သည်။

ဤအခြေစိုက်စခန်းမှ အနီးကပ်အုပ်ချုပ်ပြီး အခွန်အတုတ်များအား မန်ချူးခေါင်းဆောင်ကြီးများထံ တဆင့်ခံပို့ဆောင်ပေးရသည်။

သူအုပ်ချုပ်ရာဒေသတွင် ဆူပူသောင်းကျန်းမှု မဖြစ်ခဲ့ဖူးပါ။

အရေးအကြောင်းရှိလျှင် လက်ရုံးနှစ်ဆူနှင့်ပင် ပြီးမြောက်သွားရသည်။

သူ့အတွက် အရာအားလုံးသည် သမားရိုးကျဟူသာ တွက်ဆထားခဲ့သည်။

သို့သော်...

ဟွားကျီ မွေးသော ပြဿနာမီးမှစ၍ အာခံသောဝမ်းလီဆိုသူ ပေါ်ပေါက်လာသည်။

ထိုမှတဖန် ကြောက်စရာကောင်းသော မျိုးချစ်သူရဲကောင်းအဖြစ် ပြောင်းလဲခဲ့သည်။

ဝမ်းလီ လက်အောက်သို့ အဖိနှိပ်ခံကျေးရွာလူထုများ ပါဝင်လာခဲ့ပြီး အင်အားကောင်းသော အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဝမ်းလီသည် အင်အားကောင်းလာသည်နှင့် တော်လှန်မှုစတင်လုပ်ခဲ့သည်။

ဇူးရစ် ပင့်သက်ရှိလိုက်သည်။

သူ၏လက်ရုံးနှစ်ဆူနှင့် အဖွဲ့ဝင်များအား ချေမှုန်းပစ်လိုက်ခြင်းကြောင့် ဝမ်းလီ၏အစွမ်းမှာ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းမှန်း ရိပ်စားမိပြီဖြစ်သည်။

မိမိ ဤနေရာ၌ နေထိုင်ရသည်ကိုပင် မလုံခြုံတော့သလို ခံစားလိုက်ရသည်။

ယနေ့တွင် ရိက္ခာပို့မည့် မန်ချူးတပ်ခွဲရောက်လာပေမည်။

ထိုရိက္ခာအဖွဲ့နှင့်ပင် မန်ချူးခေါင်းဆောင်ကြီးများထံမှ အကူအညီအင်အားတောင်းသည့်စာကို ပေးပို့ပေမည်။

သုံးရက်အတွင်း စစ်ကူအင်အား ရောက်ရှိလာလျှင် ဝမ်းလီ

၁၄၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တို့အဖွဲ့အား ချေမှုန်းပစ်မည်ဖြစ်၏။

ဇူးရစ်က တွေးယင်း စိတ်လှုပ်ရှားလာ၏။

ဝမ်းလီ၏ကျော်ကြားမှုက သူ့အား စိုးရွံ့စေသည် မဟုတ်ပါ

လား။

ဇူးရစ်က အရက်အိုးကိုမက တဝှပ်ဝှပ်မြည်အောင် မော့ချလိုက်သည်။

အရက်တော်တော်များများ ဝင်သွားမှ စိတ်လှုပ်ရှားမှု ပျောက်ကွယ်သွားရ၏။

မျက်နှာမှာလည်း အရက်ရှိန်ကြောင့် နီမြန်းလာ၏။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ဟူ”

စူးရှကျယ်လောင်သော ခရာသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဇူးရစ် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

အရက်အိုးကို စားပွဲပေါ်ချကာ ထရပ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် မန်ချူးတစ်ယောက် ပြေးဝင်လာပြီး..

“ရိက္ခာတပ် ရောက်လာပြီ”

ဟု သတင်းပို့သည်။

ဇူးရစ်၏မျက်နှာ ပြုံးရွှင်သွားသည်။

လက်ဝှေ့ယမ်းကာ...

“တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်”

တောင်ပေါ်နဂါး(ပ) ❖ ၁၄၉

မန်ချူးက အသင့်ရေးထားသော အကူအညီတောင်းစာကို စာအိတ်တစ်လုံးထဲထည့်၍ ချိတ်ပိတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

အဆောက်အဦးထဲမှ လှမ်းထွက်လာ၏။

အပြင်ဘက်သို့ ရောက်သောအခါ...

“ဟာ”

မမျှော်လင့်သော မြင်ကွင်းကြောင့် မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်သွားရသေးတော့သည်။

အခြေစိုက်ကင်းစခန်း၏တံခါးများသည် အလွန်ခိုင်ခံ့ကာ ဖြိုဖျက်ရခက်သည်။

ရန်သူများ အလွယ်တကူ မထိုးဖောက်နိုင်ရန် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ယခု...

တံခါးများ ပွင့်သွားပြီဖြစ်သည်။

ရိက္ခာတပ်ဖွဲ့သည် စခန်းအတွင်း အလုံးအရင်းဖြင့် ဝင်ရောက်လာသည်။

ရိက္ခာတပ် စခန်းထဲရောက်သည်နှင့် အခြေအနေသည် ထူးခြားစွာ ပြောင်းလဲသွားတော့သည်။

၁၅၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မန်ချူးလက်ထောက်ခေါင်းဆောင်က ရိက္ခာတပ်မှူးအား
သွားရောက်ကြိုဆိုလိုက်သည်။

ရိက္ခာတပ်မှူးသည် ဓားဆွဲထုတ်ကာ မန်ချူးလက်ထောက်
ခေါင်းဆောင်အား အဆုံးစီရင်လိုက်လေသည်။

မန်ချူးများ အံ့သြတုန်လှုပ်သွားစဉ် ရိက္ခာတပ်မှူးသည်
မန်ချူးများအား တိုက်ခိုက်၍ ကင်းစခန်းတစ်ခုလုံးအား စီးနင်းလိုက်
လေသည်။

အဆောက်အအုံထဲမှ ထွက်လာသော ဇူးရစ်မှာ မမျှော်လင့်
သောအဖြစ်အပျက်ကြောင့် မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

သူ့ထံသို့ လူငါးယောက် လှမ်းလာသည်ကို တွေ့ရတော့၏။

ဇူးရစ် ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီဖြစ်နေသည်။

အနီးသို့ ရောက်လာသော လူငါးယောက်အား ကြည့်ပြီး...

“မင်း...မင်းတို့ သစ္စာဖောက်တာလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ရိက္ခာတပ်မှူးက ခမောက်ကို ချွတ်လိုက်၏။

ထိုအခါ...

ဝမ်းလီ၏ရုပ်သွင် ပေါ်လာ၏။

ကျန်လူများကလည်း ခမောက်များကို ချွတ်လိုက်ကြ၏။

ချောင်လူအင်း၊ မားချိန်၊ မားဟူနှင့်ဝူးမင်တို့၏ ရုပ်သွင်ပေါ်

ထွက်လာသည်။

တောင်ပေါ်နဂါး (၁) ❖ ၁၅၁

ဇူးရစ် အခြေအနေကို သဘောပေါက်သွား၏။

အထိတ်တလန့် နောက်ဆုတ်ကာ...

“မင်း...မင်းတို့”

ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ရွှေ့တတ်လိုက်သည်။

ဝမ်းလီက ပြီးယင်...

“ကျုပ်က နဂါးလေးဝမ်းလီပါ”

“ဝမ်းလီ”

ဇူးရစ်၏တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်သွား၏။

သူ၏ကံကြမ္မာကိုလည်း သူက တွေးလိုက်မိပြီးဖြစ်၏။

ဝမ်းလီအား လျှော့တွက်မိသည်မှာ မှားသွားချေပြီ။

ဝမ်းလီသည် ရိက္ခာအဖွဲ့အား ဦးစွာဖြိုခွဲခဲ့ပြီး ပုံမှားရိုက်ပြီး

ဝင်လာခဲ့ကြကြောင်း သူက ကောင်းစွာနားလည်သွားမိသည်။

ဝမ်းလီက ဝူးမင်ဘက်လှည့်ကာ ပြီးပြလိုက်သည်။

ဝူးမင်က ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လာသည်။

သူက ဇူးရစ်အား ဝါးစားမတတ် စိုက်ကြည့်ကာ...

“မင်း...ပန်းကလေးကို သိသလား”

ဟု သွားကြားထဲမှ လေသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

ဇူးရစ်၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွား၏။

သူက သတိုးသားလောင်းလက်ထဲမှ ‘ပန်းကလေးအား

လုယူခဲ့သည်ကို သတိရလိုက်သည်။

“မင်း...မင်းဟာ...”

၁၅၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဦးမင်က...

“ပန်းကလေးက ငါလက်ထပ်မယ့် သတို့သမီးလေ၊ မင်းပဲ

လုယူသွားခဲ့တာ မဟုတ်လား”

ဇူးရစ်၏မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရောင် ဖြစ်သွားသည်။

“ပန်းကလေးကို ငါ ဘာမှမလုပ်..”

“တိတ်စမ်း”

ဦးမင်၏အသံ ဟိန်းထွက်လာသည်။

တဖန်...

ခံပြင်းနာကျည်းစွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ပန်းကလေးကို မင်းစော်ကားဖျက်ဆီးခဲ့တယ်၊ ပန်းက

လေးဟာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အဆုံးစီရင်သွားခဲ့တယ်”

ဇူးရစ်က...

“ငါ...ငါတောင်းပန်ပါတယ်”

ဦးမင် တံတွေးထွေးလိုက်၏။

“မင်း တောင်းပန်တိုင်း ငါက ကျေနပ်ရမှာလား၊ မင်းဖျက်

ဆီးစော်ကားခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတွေ ဘယ်လောက်တောင် များသလဲ၊

မင်းရဲ့အပြစ်ဒဏ်က သေခြင်းပဲ”

စကားဆုံးလျှင် ဓားဆွဲထုတ်ကာ ခုတ်ချလိုက်၏။

ဇူးရစ် ရှောင်တိမ်းသော်လည်း မလွတ်မြောက်တော့ပါ။

ပြင်းထန်သော ဓားချက်သည် ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် ကန့်လန့်ဖြတ်

ကျရောက်လာတော့သည်။

တောင်ပေါ်နဂါး(ပ) ❖ ၁၅၃

“ခွတ်”

“အား”

ဇူးရစ်၏ နာကျင်သော အော်သံနက်ကြီး ထွက်ပေါ်လာပြီး

အရုပ်ကြိုးပြတ်လဲကျသွားသည်။

ဦးမင်က အားရကျေနပ်စွာ ကြည့်လိုက်ပြီး ဓားကို ဓားအိမ်

ထဲပြန်လည် ထည့်သွင်းလိုက်၏။

သူ၏ရင်ထဲ အခဲမကြေမှု၊ တန့်နံ့ခံစားရမှုများ ပြေလျော့

သွားသည်။

သူက ဝမ်းလီအား ကျေးဇူးတင်သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်

လိုက်သည်။

ဝမ်းလီက အသာပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်လေတော့သည်။

၁၅၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

စခန်းအလယ် မြေကွက်လပ်ဝယ် အညံ့ခံခဲ့သော မန်ချူးနတ်
ဆယ်ကျော်ရှိနေ၏။

ဝမ်းလီသည် သူတို့အား မသတ်ဘဲ သိုင်းပညာအသုံးပြု၍
မရအောင် ဖျက်ဆီးခဲ့သည်။

သူက အသက်ချမ်းသာပေးရန် ရည်ရွယ်ထားပေသည်။

သူက သုံးပန်းမန်ချူးများအား ကြည့်ကာ...

“ကျွန်တို့ဟာ မတရားမှုကို တွန်းလှန်နေပေမယ့် ရက်စက်
ကြမ်းကြုတ်သူတွေ မဟုတ်တဲ့အတွက် မင်းတို့အားလုံးကို အသက်
ချမ်းသာပေးလိုက်မယ်၊ မင်းတို့ တောင်ပေါ်ဒေသက အမြန်ဆုံး
ထွက်သွားကြပါ။ မန်ချူးခေါင်းဆောင်ကြီးတွေကို ပြောပြလိုက်ပါ။
တောင်ပေါ်ဒေသဟာ လွတ်လပ်တဲ့ဒေသဖြစ်တယ်၊ တို့ပြည်ပေါ်
ခြေချနေတဲ့ မန်ချူးတွေထွက်ခွာသွားအောင် သတ္တိသွေးပြပြီး မောင်း
ထုတ်ချေမှုန်းပစ်မယ်လို့”

သူ၏ကြွေးကြော်သံ ဟိန်းထွက်လာသည်။

အဖွဲ့သားများက တခဲနက် ထောက်ခံအားပေးကြသည်။

ဝမ်းလီက လက်တစ်ဘက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

ကင်းစခန်းတံခါး ပွင့်သွားသည်။

မန်ချူးများသည် အလျှိုလျှိုထွက်ခွာသွားကြတော့၏။

ဝမ်းလီက အဖွဲ့သားများဘက် ပြန်လှည့်ကာ...

“ရိက္ခာတွေ၊ လက်နက်တွေ၊ မြင်းတွေရှိသမျှ စုစည်းသယ်
ယူခဲ့ပါ။ ဒီပစ္စည်းတွေဟာ ရှေ့ဆက်မန်ချူးတွေကို တိုက်ခိုက်ဖို့

တောင်ပေါ်နဂါး (ပ) ❖ ၁၅၅

အင်အားတစ်ရပ်ဖြစ်လာလိမ့်မယ်”

ဝမ်းလီသည် ကျူးကျော်သူမန်ချူးများအား နောက်မဆုတ်
စတမ်း တိုက်ထုတ်ပေတော့မည်။

ဤသည်ကို မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မကန့်ကွက်ကြ
ပါ။

ကျူးကျော်သူများ ကင်းရှင်းမှ မတရားမှုများပပျောက်
သွားမည်ဟု လက်ခံယုံကြည်ထားကြပေသည်။

ဝမ်းလီတို့အဖွဲ့ ပြန်လည်ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

အခိုင်အမာ တည်ဆောက်ထားသော အခြေစိုက်စခန်းကား
မီးဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

လုပ်ကြံခြင်း

မန်ချူးဗဟိုဌာန...။

ကျူးကျော်သူမန်ချူးများအား ထိန်းချုပ်စီမံရာဌာနဖြစ်သည်။

ဤနေရာမှ ဒေသအသီးသီးရှိ မန်ချူးအခြေစိုက်စခန်းများနှင့် အဆက်အသွယ်ပြုကာ အမိန့်ပေးစေခိုင်းသည်။

မန်ချူးတပ်ကြီး စတည်းချရာ ထိန်းချုပ်ရေးဒေသလည်း ဖြစ်သည်။

ဤဗဟိုဌာနအား မန်ချူးစစ်သူကြီးဆားမူထိုင်ကိုယ်တိုင် ဦးစီးကွပ်ကဲသည်။

ဆားမူထိုင်၏ အရည်အချင်းကြောင့် မန်ချူးတပ်များ ကျူးကျော်နေရာယူလာနိုင်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဤအခြေစိုက်ရာ နယ်ပယ်တဝိုက်တွင်လည်း ပုန်ကန်မှုများ အနှံ့အပြားဖြစ်နေခဲ့သည်။

သို့တိုင် ပုန်ကန်မှုတိုင်းအား နှိမ်နင်းနိုင်ခဲ့သည်ချည်းပင်။

မန်ချူးစစ်သူကြီးဆားမူထိုင်သည် မျိုးချစ်သူရဲကောင်းများအတွက် အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသော ရန်ဘက်ကြီးသဖွယ်ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။

ဆားမူထိုင်၏အရည်အချင်းကြောင့် မျိုးချစ်သူရဲကောင်းများသည် တော်လှန်မှု ကြီးကြီးမားမား မလုပ်ဆောင်နိုင်ဘဲ ငုပ်လျှိုးနေခဲ့ရတော့သည်။

သီးသန့်ခန်း...။

နန်းဆောင်တမျှ ကြီးမားသော အဆောက်အဦးထဲတွင် သပ်ရပ်စွာ တည်ဆောက်ထားသော သီးသန့်ခန်းဖြစ်သည်။

သီးသန့်ခန်းသည် ဒေသအသီးသီးရှိ အခြေစိုက်စခန်းများမှ ပေးပို့လာသော သတင်းအချက်အလက်များထားရှိရာ စခန်းဖြစ်သလို စစ်သူကြီးကိုယ်တိုင် အမိန့်ပြန်တန်းများ ရေးသားထုတ်ဝေရာ နေရာလည်း ဖြစ်သည်။

ဤအခန်းထဲသို့ တပ်မှူးကျိုင်းရုံးမှလွဲ၍ မည်သူမျှမဝင်ရပါ။

ဝင်လျှင် သေဒဏ်ဟူသော စည်းကမ်းချက်အား တင်းကြပ်စွာ ချမှတ်ထားလေသည်။

၁၅၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ယခု...

စစ်သူကြီးဆားမူထိုင်သည် စာအိတ်များ တင်ဆောင်ထားသော စားပွဲရှေ့တွင် ရှိနေ၏။

သူက ဒေသအသီးသီးမှ ပေးပို့လာသောသတင်းအချက်အလက်များကို ဖတ်ရှုနေခြင်းဖြစ်သည်။

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားသည်။

ဆားမူထိုင် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

သူက အစီရင်ခံစာများ သတင်းအချက်အလက်များအား ဖတ်ရှုလေ့လာခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

ဆားမူထိုင်၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်နေ၏။

သူက စာအိတ်တစ်လုံးအား စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

တောင်ပေါ်ဒေသမှ အစီရင်ခံစာပင် ဖြစ်သည်။

သူက ခေါင်းတစ်ချက်ခါယမ်းကာ....

“မဟုတ်သေးဘူး၊ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်တော့မယ်”

သူက တောင်ပေါ်ဒေသအစီရင်ခံစာအား ဖတ်ရှုခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

တောင်ပေါ်ဒေသ၏ အခြေအနေသည် ထူးခြားစွာဖြင့် ငြိမ်သက်ကောင်းမွန်နေသည်။

ဆူပူသောင်းကျန်းမှု တစ်စုံတစ်ရာမျှပင် မပြစ်ခဲ့ပါ။

ဆားမူထိုင် ထရပ်လိုက်သည်။

သူသည် ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်လိုက်၏။

တောင်ပေါ်နဂါး (ပ) ❖ ၁၅၉

အတန်ကြာမှ ရပ်တန့်လိုက်ပြီး..

“တောင်ပေါ်ဒေသမှာ ကျူးကျော်သူတွေကို ရှုပ်ရှုပ်ခွဲခွဲ နှိမ်နင်းခဲ့တဲ့ သူရဲကောင်းများ ထွက်ပေါ်ဖူးတယ်၊ ဒီသူရဲကောင်းမျိုးဆက်တွေဟာ မကျန်ခဲ့ဘူးလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ တောင်ပေါ်ဒေသ အေးချမ်းမှုဟာ မုန်တိုင်းမတိုက်မီ လေငြိမ်နေပုံမျိုးနဲ့ တူနေပြီ၊ အတော်လေး သတိထားရမယ့် အခြေအနေမျိုးပဲ”

သူက စိတ်ထဲ တွေးလိုက်မိသည်။

တောင်ပေါ်ဒေသနှင့် ပတ်သက်၍ အမျိုးမျိုးတွေးကာ ဦးနှောက်များပင် ရှုပ်လာသည်။

“အင်..အခြားလုပ်ငန်းတာဝန်တွေ ဖိစီးနေလို့ ဦးနှောက်မကြည်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်နဲ့တူတယ်၊ တောင်ပေါ်ဒေသအရေးကို ခေါင်းအေးအေးနဲ့ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်မှဖြစ်မယ်”

ယင်းသို့တွေးယင်း တောင်ပေါ်ဒေသကိစ္စအား ခေတ္တမေ့ထားလိုက်သည်။

သူက စာရွက်စာတမ်းများကို သိမ်းဆည်းလိုက်ပြီး သီးသန့်ခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

အဆောက်အအုံ အနောက်ဘက်ဝယ် ရောက်တစ်ခုနှင့် ပန်နီဥယျာဉ်ကြီးတစ်ခု ရှိနေသည်။

၁၆၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဆားမူထိုင်သည် ရေနံအား ဖြတ်ကျော်တည်ဆောက်ထားသော တံတားပေါ်ဝယ်ရပ်ကာ ပန်းဥယျာဉ်အား ငေးကြည့်နေသည်။

တံတားမှာ ခပ်နိမ့်နိမ့်ဆောက်လုပ်ထားပြီး ရေပြင်နှင့် နှစ်ပေနီးပါးခန့်သာ မြင့်ထားသည်။

လေ ဝေ့ယမ်းတိုက်ခတ်လာသည်။

သင်းပျံ့သော ပန်းရနံ့များ လေနှင့်အတူ လွင့်ပျံ့လာ၏။

ဆားမူထိုင်မှာ စိတ်ထဲကြည်ကြည်လင်လင် ဖြစ်လာမိ၏။

ပန်းဥယျာဉ်ထဲ၌ အစောင့်များ ချထားပေသည်။

အစောင့်နှစ်ယောက်သည် ဥယျာဉ်ထဲမှ ခွဲထွက်ကာ တစ်ဘက်တံတားထိပ်ဝယ် စောင့်ကြပ်လိုက်ကြသည်။

သူတို့သည် ဥယျာဉ်နှင့် ဆက်သွယ်ထားသောတံတားထိပ်အား ပြောင်းလဲ စောင့်ကြပ်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆားမူထိုင်က သူတို့ဘက် အကြည့်ရောက်သွားစဉ် ရေထဲတစ်စုံတစ်ခု ကျသွားသောအသံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်မိသည်။

ဆားမူထိုင် ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်၏။

ရေပြင်၌ ဝဲဂယက်လေးထနေသည်မှအပ မည်သည့်ထူးခြားချက်မျှ မတွေ့ရချေ။

ဆားမူထိုင် မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

နေရာအနှံ့လှည့်လည် စောင့်ကြပ်နေသော အစောင့်များ

တောင်ပေါ်နဂါး(ပ) ❖ ၁၆၁

မှလွဲ၍ ထူးခြားချက်မတွေ့ရချေ။

“ရေထဲ ခဲလုံးကျသွားတာပဲ ဖြစ်မှာပါ”

စိတ်ထဲ တွေးလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

ပန်းဥယျာဉ်ဘက် လှမ်းထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ဤတွင်...

ထူးခြားသော ပြောင်းလဲမှုတစ်ရပ် ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သောအသံနှင့်အတူ ရေထဲမှ လူတစ်ယောက် ဘွားခနဲ ပေါ်ထွက်လာသည်။

ထိုလူ၏လက်နှစ်ဘက်သည် ဆားမူထိုင်၏ ခြေနှစ်ဘက်အား မြဲမြံစွာ ဖမ်းချုပ်ထားလေသည်။

ဆားမူထိုင်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ဖမ်းချုပ်ခံလိုက်ရ၍ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် တံတားထိပ်မှ အစောင့်နှစ်ဦးသည် ရုတ်ခြည်းပြေးလွှားရောက်ရှိလာပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

ဆားမူထိုင် ဘေးကြပ်နံ့ကြပ် ဖြစ်သွားသည်။

ချက်ချင်းပင် ခြေထောက်အား ဖမ်းချုပ်ထားသူအား လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်သည်။

ထိုအခါ...

အစောင့်တစ်ဦး၏ဓားချက်က ဝဲဘက်နံ့ကြားအား ခုတ်ခွာ

၁၆၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မိသွားသည်။

ကျန်တစ်ဦး၏လိုက် ဝမ်းစိုက်အား ရှပ်ရှပ်ထိုးခွဲသွားလေသည်။

ရေထဲမှလူကား ဆားမှုထိုင်၏လက်ဝါးချက်ကြောင့် ရေထဲထိုးကျသွားပြီဖြစ်သည်။

ဆားမှုထိုင် ဒယ်ဒယ်ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားရ၏။

သူက ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရှိသွားပြီဖြစ်သည်။

လုပ်ကြံသူများ၏ သိုင်းပညာမှာ အလွန်ပင် ထက်မြက်လှပေသည်။

“မင်းတို့ ဘယ်သူလဲ”

ဆားမှုထိုင်က လှမ်းမေးလိုက်၏။

သူက ဒဏ်ရာရထားသော်လည်း အမှုအရာ မပျက်ပါချေ။

အစောင့်အဖြစ် ဟန်ဆောင်ထားသူက...

“စွန်သုံးဖော်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဆားမှုထိုင်၏မျက်နှာပေါ်ဝယ် အံ့သြသော အရိပ်အယောင် များပေါ်ထွက်လာသည်။

စွန်သုံးဖော်သည် လျှို့ဝှက်စွာ လှုပ်ရှားနေသော မျိုးချစ်အဖွဲ့မှ ထိပ်တန်းသိုင်းသမားများမှန်း သူက စုံစမ်းသိရှိထားလေသည်။

မားကိုင်ထားသော စွန်ရဲက...

တောင်ပေါ်နဂါး (ပ) ❖ ၁၆၃

“ညီလေး...သူ့ကို အပြတ်ရှင်းကြရအောင်”

လှိုက်စွန်ရဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ယင်းနောက် နှစ်ယောက်သား တရကြမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ဆားမှုထိုင်က ဒဏ်ရာကို အမှုမထားဘဲ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

သူက ဒဏ်ရာမရထားလျှင် စွန်ရဲများအား အမှုထားမည် မဟုတ်ပါ။ ယခုကား ဒဏ်ရာပြင်းစွာရထားသည့်အပြင် စွန်ရဲများက အသက်ကိုအမှုမထားဘဲ တိုက်ခိုက်လာသောကြောင့် အခက်ကြုံနေရလေသည်။

စွန်ရဲများသည် အသက်ကို အမှုမထားဘဲ အတင်းတိုးဝင်တိုက်ခိုက်လာပြီး မိမိအသက်ကို ချွေယူရန် အဓိကထားနေသည်မို့ ဆားမှုထိုင်မှာ ထိတ်လန့်လာမိလေသည်။

သူက နောက်သို့ တဆုတ်တည်းဆုတ်ပေးနေရသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ရန်သူတွေ ရောက်နေတယ်”

“စစ်သူကြီးကို အကာအကွယ်ပေးကြ”

အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

တပ်မှူးကျိုင်းစိုးဦးဆောင်သော ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့ဝင်များ အပြေးအလွှား ရောက်လာကြ၏။

စွန်ရဲနှစ်ဖော် အနည်းငယ် တုန်ဆိုင်းသွားသည်။

၁၆၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဤသည်ကို အခွင့်အရေးယူကာ ဆားမှုထိုင်က လျှပ်တပြက် တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

သူ၏ပြင်းထန်သော လက်ဝါးသည် တုံ့နှေးသွားသော လှံသမား၏ရင်ဝအား ထိမှန်သွားသည်။

“ဝုန်း”

“အား”

လှံကိုင်စွန်ရဲ စူးရှစွာအော်ဟစ်ယင်း ရေထဲပြုတ်ကျသွား၏။
ဓားကိုင်စွန်ရဲ ဒေါသထွက်သွားသည်။

“ယား”

ညာသံပေးကာ ဓားဖြင့် တရကြမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။
ဆားမှုထိုင် တစ်ကိုယ်လုံး နုံးချိကာ အားအင်မဲ့လာပြီ ဖြစ်သည်။

သို့တိုင် အားတင်းကာ ဓားချက်များအား ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်သည်။

သူက ဓားချက်များမှ လွတ်မြောက်သွားသော်လည်း ဓားကိုင်စွန်ရဲ၏ ပြင်းထန်သော ခြေကန်ချက်ကိုမူ လွတ်မြောက်အောင် မရှောင်တိမ်းနိုင်တော့ချေ။

“ဝုန်း”

“အား”

တံတားပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် ပြုတ်ကျသွားသည်။

“ဝေ့”

တောင်ပေါ်နဂါး(ပ) ❖ ၁၆၅

ပါးစပ်ထဲမှသွေးများ အန်ထုတ်လိုက်သည်။

ဆားမှုထိုင်သည် အတွင်းဒဏ်ရာရရှိသွားချေပြီ။

သူက လှုပ်ဖို့ အားပင်မရှိတော့ကာ သတိလစ်မေ့မြောသွားလေသည်။

“ယား”

ဓားကိုင်စွန်ရဲက အပြီးသတ်သုတ်သင်ရန် ခုန်အုပ်လာသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကိုယ်ရံတော်အချို့ ပစ်လွှတ်လိုက်သော မြားတံများထိ မှန်သွားလေသည်။

“အား”

ဓားကိုင်စွန်ရဲ စူးရှစွာ အော်ဟစ်လိုက်သည်။

လေထဲ၌ပင် ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်သွားပြီး...

“ဝုန်း”

ရေထဲ ထိုးကျသွားသည်။ ကန်ရေပြင်တစ်ခုလုံး သွေးချင်းချင်း နီရဲသွားလေသည်။

စွန်ရဲသုံးဖော်သည် တိတ်တဆိတ် ဝင်ရောက်ကာ စစ်သူကြီးအားလုပ်ကြံခဲ့ကြသည်။

သူတို့ အသက်စွန့်သွားရသလို စစ်သူကြီးမှာလည်း ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရရှိသွားချေပြီ။

မန်ချူးဂေဟာ တစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားရသည်။
တပ်မှူးကျိုင်းခုံးမှာလည်း အလုပ်ရှုပ်သွားရတော့သည်။

၁၆၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

စစ်သူကြီးဆားမူထိုင်သည် ပြင်းထန်သော ဒဏ်ရာများ
ကြောင့် အိပ်ရာထဲလဲနေခဲ့သည်။

သူ့အား မန်ချူးသမားတော်များဖြင့် ကြပ်မတ်ကုသခဲ့
သည်။

အချိန်မီ ဆေးကုသမှုခံယူလိုက်၍ အသက်ဘေးမှ လွတ်
မြောက်သွားခဲ့သည်။

သို့သော် ဒဏ်ရာများနှင့် အတွင်းဒဏ်ရာ ပျောက်ကင်းရန်
မူ အချိန်အတော်ကြာ ကုသရဦးပေမည်။

ထို့ကြောင့်...

ကိစ္စအဝဝသည် တပ်မှူးကျိုင်းခုံး ပခုံးပေါ်ကျရောက်လာ
သည်။

သူက ဆားမူထိုင်ပြီးလျှင် ဩဇာအရှိဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၍
ဆားမူထိုင်ကိုယ်စား တာဝန်ယူအမိန့်ထုတ်ပြန်သည်။

အရေးကြီးသော နယ်ပယ်ဒေသများအား တင်းကြပ်စွာ
အုပ်ချုပ်စေသည်။

ပုန်ကန်မှု မဖြစ်ပေါ်စေရန် အစီအမံများချမှတ်ပေးခဲ့၏။
သို့သော်...

အလှမ်းကွာဝေးသော မြောက်ပိုင်းဒေသနှင့် တောင်ပေါ်
ဒေသအရေးကိုမူ ထည့်တွက်ရန် မေ့လျော့နေမိခဲ့တော့သည်။

တောင်ပေါ်နဂါး (၁) ❖ ၁၆၇

တစ်လ...။

တစ်လဟူသော အချိန်ကုန်ဆုံးသွားသည်။

ဆားမူထိုင်မှာ နလန်ထလာပြီဖြစ်သည်။

သို့တိုင် အပြည့်အဝ ကျန်းမာလာခြင်းမရှိသေးပါ။

ဆားမူထိုင်သည် မန်ချူးပြည်သို့ ပြန်၍ဆေးကုသမှုခံယူရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်နေစဉ် ကာလအတွင်းမှာပင် ကျိုင်းခုံး
မေ့လျော့နေခဲ့သည့် တောင်ပိုင်းဒေသမှ ပုန်ကန်မှုကြီးပေါ်ပေါက်
လာခဲ့ရတော့သည်။

“အဟွတ်..အဟွတ်”

ချောင်းဆိုးသံများ ထွက်ပေါ်နေသည်။

ဆားမူထိုင်သည် မောပန်းသွား၍ ခေတ္တအနားယူလိုက်
သည်

အတွင်းဒဏ်ရာ အရှင်းမပျောက်သေးကြောင်း ရိပ်စားမိ
ထားသည်။

သူ၏ရှေ့တွင် တပ်မှူးကျိုင်းခုံး မျက်နှာမသာမယာဖြင့် ရှိ
နေသည်။

ဆားမူထိုင် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ...

၁၆၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဝမ်းလီရဲ့သတင်းဟာ အတော်မွေးနေပြီ၊ ချိုးချစ်အင်အားစု ကြီးနဲ့သာ တစ်ပေါင်းတစ်စည်းတည်းဖြစ်သွားယင် မလွယ်ဘူး၊ ဒါ ဟာ မင်းရဲ့ပေါ့လျော့မှုပဲ၊ တောင်ပေါ်ဒေသကို စီမံဖို့မေ့လျော့ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်ကြောင့် ဝမ်းလီဆိုတာ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့တာပဲ”

အပြစ်တင်သောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ကျိုင်းခုံးက...

“တောင်ပေါ်သားတွေ ကြာကြာ ခေါင်းမထောင်နိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် အင်အားပိုပြီး ချေမှုန်းခိုင်းမှာပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဆားမူထိုင် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“မင်းဟာ ရန်သူကိုလျော့တွက်နေတာကိုး၊ ဝမ်းလီဟာ တောင်ပေါ်ဒေသအခြေစိုက်စခန်းကြီးကိုပါ ဖြိုခွဲပစ်နိုင်ယင် မင်းလွှတ် မယ့် စစ်သည်တွေကို ချေမှုန်းဖို့လည်း ကြိုးစားမှာပဲ၊ ငါဟာ တောင် ပေါ်ဒေသမှာ ထူးခြားမှုဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ တွက်ဆထားမိခဲ့တယ်၊ မမျှော်လင့်ဘဲ လုပ်ကြံခံလိုက်ရလို့ အချိန်မီ မထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့ဘူး”

ကျိုင်းခုံး ပါးစပ်ပိတ်ထားသည်။

သူ၏စိတ်ထဲ စစ်သည်အင်အား အလုံးအရင်းဖြင့် ချီတက် လျှင် ဝမ်းလီအား ချေမှုန်းနိုင်မည်ဟု တွက်ဆထားသည်။

ဆားမူထိုင်က ဆက်ပြောလာသည်။

“ငါကလည်း မန်ချူးပြန်ပြီး ဆေးကုသမှုခံယူရတော့မယ်၊ ငါမရှိတဲ့အချိန်မှာ ငါ့ကိုယ်စား မင်းဟာ ကြီးကြပ်ဆောင်ရွက်ရ

တောင်ပေါ်နဂါး(ပ) ❖ ၁၆၉

မှာ၊ဘယ်အရာမဆို ချင့်ချိန်စဉ်းစားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ပါ၊ မင်းလုပ် ဆောင်နိုင်မယ်လို့ ငါယုံကြည်ပါတယ်”

ကျိုင်းခုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

ဆားမူထိုင် လက်ငှေယမ်းပြလိုက်သည်။

ကျိုင်းခုံး အရိုအသေပေးကာ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွား၏။

ဆားမူထိုင်က အားမရဟန်ဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ထိုညနေတွင်ပင် သူက ကိုယ်ရံတော်များနှင့်အတူ မန်ချူး

သို့ လျှို့ဝှက်စွာ ပြန်သွားခဲ့တော့သည်။

ဆားမူထိုင်သည် စီစဉ်ဆောင်ရွက်စရာများအား ကျိုင်းခုံး အားလွှဲပြောင်းပေးခဲ့ချေပြီ။

ကျိုင်းခုံးတစ်ယောက် ဆားမူထိုင်ကဲ့သို့ စီမံကွပ်ကဲနိုင်ပါ မည်လော။

နောက်ကွယ်မှအကြံ

ဝမ်းလီအဖွဲ့သည် မန်ချူးများအား ဆက်လက်ချီတက်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။

အဖွဲ့ငယ် ဆယ့်ခုနစ်ခုအား အနိုင်ယူချေမှုန်းနိုင်ခဲ့သည်။

ဝမ်းလီသွားလေရာ လမ်းကြောင်းတလျှောက်မှ ကျေးရွာလူထုကလည်း တဖွဲဖွဲဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

အင်အားတောင့်တင်းသော ဝမ်းလီအဖွဲ့ကြောင့် မန်ချူးများ ရင်ဆိုင်တိုင်း ရှုံးနိမ့်ဆုတ်ခွာခဲ့ရသည်ချည်းပင်။

ဝမ်းလီအဖွဲ့မှာ မန်ချူးများအား လိုက်လံတိုက်ထုတ်ယင်း ကောက်ကျင်းနယ်ထဲ ခြေချမိခဲ့ကြတော့သည်။

တောင်ပေါ်နဂါး (ပ) ❖ ၁၇၁

ကောက်ကျင်းနယ်စားဂေဟာ...။

ဂေဟာတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

အစောင့်အကြပ်များသည် နေရာအနှံ့ရှိနေသည်။

လူရွယ်တစ်ဦးသည် ရေးကြီးသုတ်ပျာဖြင့် ဝင်ရောက်လာလေသည်။

ထိုလူရွယ်သည် ခန့်ညားပြီး အဖိုးတန်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသည်။

မြင်ရုံနှင့်ပင် အဆင့်အတန်း မသေးကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်နေ၏။

မှန်ပေသည်။

ထိုလူရွယ်သည် ကောက်ကျင်းသခင်လေးဖြစ်သည်။

ကောက်ကျင်းနယ်စားကြီးကွမ်းထို၏ တစ်ဦးတည်းသော သား 'ကွမ်းဖေးရှိ' ပင် ဖြစ်သည်။

ကွမ်းဖေးရှိ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ထူးခြားသောအမူအရာများ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

သူက လှေကားထစ်များပေါ် လှမ်းတက်လိုက်ပြီး ဂေဟာဝင်ပေါက်သို့ ရောက်လျှင် တံခါးမှူးများက အရှိအသေပေးလာသည်။

ကွမ်းဖေးရှိက ခေါင်းတစ်ချက်ညီတ်ပြု၍ ဂေဟာထဲ ဝင်ခဲ့၏။

ဂေဟာထဲ ရောက်လျှင် အမှုထမ်းများက အရှိအသေပေးလာကြသည်။

၁၇၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကွမ်းဖေးရှိက စာဖတ်ခန်းသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာသည်။

စာဖတ်ခန်းထဲသို့ ရောက်လျှင် ဖခင်ဖြစ်သူကွမ်းထိုအား အခန့်သင့်ပင် တွေ့လိုက်ရ၏။

ကွမ်းထိုသည် ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ဖြူဖွေးနေသော အဘိုးအို ဖြစ်ကာ ရော၏ရုပ်သွင်ထင်ဟပ်နေ၏။

ယခုတလော ကွမ်းထိုမှာ ကျန်းမာရေးချူချာလှပေသည်။ အရိုးပေါ်အရေတင်၍ ပိန်ချုံးနေပြီဖြစ်သည်။

သို့သော်...
မျက်လုံးများက စူးရှထက်မြက်နေဆဲ။
ရောထောင်းသော အဘိုးအိုဖြစ်လင့်ကစား ဉာဏ်အလွန်

ကောင်းနေဆဲပင်။
အခက်အခဲပြဿနာရပ်များအား ဖြေရှင်းနိုင်တုန်းပင်။
ထို့ကြောင့်...

ကွမ်းဖေးရှိအနေဖြင့် ဖခင်ထံမှ ယခုအချိန်ထိ အကြံဉာဏ် တောင်းခံနေရတုန်းပင်။

ယခုလည်း အလွန်အရေးကြီးသောကိစ္စကြောင့် ဖခင်ထံ ရောက်လာခဲ့ခြင်းပင်။

သူက တံခါးဝ၌ ရပ်တန့်နေသည်။
ကွမ်းထိုသည် စာဖတ်နေရာမှ သတိပြုမိသွားသည်။
စာအုပ်ကို နံဘေးတွင်ချထားယင်း...

တောင်ပေါ်နဂါး(ပ) ❖ ၁၇၃

“သား...ဝင်လာခဲ့လေ”

ဟု လှမ်းပြောလိုက်သည်။

ကွမ်းဖေးရှိ အခန်းထဲဝင်ကာ တံခါးပိတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

ဖခင်အား ဦးညွတ်အရိုအသေပေးကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်

တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

သားဖြစ်သူ၏ထူးခြားသော အမူအရာအားတွေ့လျှင်

ကွမ်းထို မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

သူက တစ်ချက် အကဲခတ်ကြည့်ယင်း...

“သားမှာ ကိစ္စထူးရှိနေပြီ ထင်တယ်”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ကွမ်းဖေးရှိ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘာများလဲကွယ်”

ကွမ်းဖေးရှိက ဖခင်အားကြည့်ကာ...

“ဖေဖေ...ဝမ်းလီ သတင်းကြားပြီးပြီလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကွမ်းထို၏မျက်ခုံးမွှေးအစုံ နဖူးပေါ် မြင့်တက်သွား၏။

တဖန် ကွမ်းဖေးရှိအား ပြုံးပြလိုက်သည်။

ကွမ်းထို ချောင်းတစ်ချက်ဟန်လိုက်ပြီး...

“ဝမ်းလီရဲ့သတင်း အတော်မွှေးနေတာပဲ၊သူဟာ မန်ချူး...

၁၇၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တွေကို တိုက်ထုတ်ဖို့ နိုင်းပြင်းနေတဲ့ အရည်အချင်းရှိ သူရဲကောင်း တစ်ဦးပဲ။ ဝမ်းလီကြောင့် မန်ချူးတွေ အတော်လေးတုန်လှုပ်နေရပြီ”
ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကွမ်းဖေးရှိ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဝမ်းလီအဖွဲ့ဟာ ရဲစွမ်းသတ္တိနဲ့ပြည့်စုံတယ်၊ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် အပြည့်ရှိတယ်၊ စည်းရုံးရေးကောင်းတယ်၊ အားလုံးဟာ လက်တွဲညီညီ သူနဲ့ပူးပေါင်းမယ်ဆိုယင် မန်ချူးတွေ ဆုတ်ခွာထွက်သွားရမှာ သေချာတယ်”

ကွမ်းထိုက ကွမ်းဖေးရှိ မျက်နှာအား စူးစိုက်ကြည့်လာ၏။
တဖန် မျက်မှောင်ကုပ်ကာ...

“သားက ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကွမ်းဖေးရှိက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့်...

“ဝမ်းလီဟာ အခု ကောက်ကျင်းနယ်ထဲ ဝင်လာပြီ၊ ကျွန်တော်တို့သာ သူနဲ့အတူ ပူးပေါင်းလိုက်ယင် မန်ချူးတွေကို ကျိန်းသေပေါက် တိုက်ထုတ်နိုင်မှာပဲ”

ဟု ပြောလာသည်။

ကွမ်းထိုက...

“သားက ဝမ်းလီနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး မန်ချူးတွေကို တွန်းလှန်ချင်တာကိုး”

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

တောင်ပေါ်နဂါး (ပ) ❖ ၁၇၅

ကွမ်းဖေးရှိ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေ၊ ဝမ်းလီရဲ့ လုပ်ငန်းစဉ်ကို ကျွန်တော် ယုံကြည်ထားတယ်”

ကွမ်းထို သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

သူက အတန်ကြာသည်အထိ စကားမပြောဘဲ ကွမ်းဖေးရှိ အား စိုက်ကြည့်နေသည်။

ပြီးမှ လေပူတစ်ချက်မှုတ်ထုတ်ကာ...

“သားရဲ့ ဆန္ဒတွေ စောမနေဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဗျာ”

ကွမ်းဖေးရှိ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

ကွမ်းထိုက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“သားဟာ နယ်စားမျိုးရိုးက ဆင်းသက်လာတာ၊ တစ်ချိန်မှာ နယ်စားပဲ ဖြစ်လာစေရမယ်၊ ဝမ်းလီနဲ့ပေါင်းလို့ မအောင်မြင်ယင် မျိုးနွယ်ပျက်သုဉ်းလိမ့်မယ်၊ သားအတွက် နယ်စားတစ်ယောက် ဖြစ်လာဖို့ အရင်ကြိုးစားရမယ်၊ ဒါမှ နောင်တစ်ချိန် ကောက်ကျင်းနယ် စားတဝနဲ့ ဦးစီးဦးဆောင်ပြုပြီး မန်ချူးတွေကို တိုက်ခိုက်နိုင်မှာ၊ မင်းဟာ ကောက်ကျင်းနယ်ရဲ့ အရှင်သခင် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မမေ့နဲ့”

ကွမ်းဖေးရှိ ငိုငိုသွားသည်။

၁၇၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကွမ်းထိုက် ဆက်ပြောလာသည်။

“လက်ရှိအချိန်မှာ မန်ချူးတွေရဲ့ သဘောထားဟာ အရေးကြီးတယ်၊ ငါ့သား နယ်စားတစ်ယောက် ဖြစ်လာဖို့ သူတို့က ဖန်တီးပေးနိုင်တယ်”

ကွမ်းဖေးရှိက...

“ဖေဖေက ကိုယ့်အချင်းချင်း သစ္စာဖောက်ခိုင်းမလို့လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကွမ်းထို ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ဒီသဘောမျိုးလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီအချိန်မှာ နှစ်ဖက်စလုံးနဲ့ သင့်တင့်အောင် နေတတ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်”

ကွမ်းဖေးရှိ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ဖေဖေ ပြောတာ ကျွန်တော်သဘောမပေါက်သလိုပဲ”

ကွမ်းထို ပြုံးလိုက်သည်။

“ဝမ်းလီကို ကောက်ကျင်းနယ်ထဲမှာ လှုပ်ရှားပါစေ၊ လိုအပ်တဲ့ အထောက်အကူကိုလဲ တိတ်တဆိတ်ပေးပါ၊ သူဟာ ကောက်ကျင်းနယ်ထဲ လှုပ်ရှားနေတဲ့အတွက် မန်ချူးခေါင်းဆောင်တွေဟာ ရှေ့ပြေးအသုံးပြုဖို့ ဖေဖေတို့ကို အားကိုးချဉ်းကပ်လာကြမှာပဲ၊ ဒီအခါ သားဟာ နယ်စားအရိုက်အရာ ဆက်ခံနိုင်ပြီပေါ့”

ကွမ်းဖေးရှိ ဝိုင်းသွားသည်။

ကွမ်းထိုက်...

“သားအနေနဲ့ ဝမ်းလီကိုလည်း ကူညီနိုင်မယ်၊ နယ်စားနေ

တောင်ပေါ်နဂါး(ပ) ❖ ၁၇၇

ရာလည်း ဆက်ခံနိုင်မယ်၊ မကောင်းဘူးလား”

ဟု မေးလာသည်။

ကွမ်းဖေးရှိ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

သူက ခေါင်းညိတ်ကာ...

“ကောင်းပါတယ် ဖေဖေ”

ကွမ်းထိုက်...

“သားက လူငယ်ပီပီ ဝမ်းလီရဲ့ ရဲစွမ်းသတ္တိကို အားကျနေမှန်း ဖေဖေသိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သားအတွက် နယ်စားနေရာရရှိက ပိုအရေးကြီးနေတယ်၊ ဖေဖေရဲ့ အကြံဉာဏ်တွေအားလုံးဟာ ကျန်ရစ်ခဲ့မယ့် သားအတွက်ပဲဆိုတာ နားလည်ထားပါ”

ကွမ်းဖေးရှိ ထရပ်လိုက်သည်။

ကွမ်းထိုအား ဦးညွှတ်ကာ...

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

စကားဆုံးလျှင် လှည့်ထွက်သွား၏။

တံခါးဖွင့်ကာ အခန်းထဲမှ ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

၁၇၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဤနေရာသည် ကောက်ကျင်းနယ်ထဲ၌ အလွန်တရာကြီး
မားသော တောအုပ်ကြီးဖြစ်သည်။

သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်များ ထူထပ်ကာ သားရဲတိရစ္ဆာန်ပေါများလှ
သည်။

တောအုပ်အတွင်းဘက်ပိုင်း၌ တောင်ကုန်းများ အမြောက်
အများလည်းရှိသည်

အမဲလိုက်မုဆိုးများသည် ထိုတောင်ကုန်းများပေါ်တွင်
စခန်းချတတ်ပေသည်။

ယခု...

ထိုတောင်ကုန်းများပေါ်တွင် ရွက်ဖျင်တဲများစွာ နေရာအနှံ့
ထိုးထားသည်။

လူတစ်စု အခြေချနေထိုင်ကြောင်း ထင်ရှားနေ၏။

မှန်ပေသည်။

ထိုတောအုပ်ရှိ တောင်ကုန်းများပေါ်တွင် ဝမ်းလီတို့အဖွဲ့
အခြေစိုက်ထားခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

တောင်ပေါ်နဂါး (၁) ❖ ၁၇၉

မိတ်ဆွေနဲ့ရန်သူ

တောအုပ်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။

တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်တွင် ဝမ်းလီနှင့် ယုံကြည်မိတ်ချရသူ
များ ပိုင်းဖွဲ့နေကြ၏။

သူတို့သည် ရှေ့ဆက်လုပ်ဆောင်ရမည့် အစီအစဉ်များအား
ဆွေးနွေးတိုင်ပင်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခု...

သူတို့ထဲတွင် လေး၊ မြား၊ ဒိုင်း၊ ဓား၊ လှံလက်နက်မျိုးစုံ
အသင့် ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

စားနပ်ရိက္ခာအတွက်လည်း ပူစရာမလိုတော့ချေ။

သူတို့အတွက် လိုအပ်ချက်မှာ မန်ချူးတပ်ကြီးအား ဖြုတ်
ရေးဗျူဟာပင် ဖြစ်သည်။

၁၈၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မားချိန်က ချောင်းတစ်ချက်ဟန်နဲ့ယင်း...

“မန်ချူးတပ်တွေဟာ စုပေါင်းပြီး တို့ကိုဖြိုခွဲဖို့ ကြိုးစားလာမှာ သေချာတယ်၊ ငါတို့မှာ လိုအပ်တာက မြင်းတပ်ပဲ၊ မန်ချူးမြင်းတပ်ဟာ အဓိကအန္တရာယ်ပဲဖြစ်တယ်”

ချောင်လူအင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ စွမ်းရည်မြင့်မားတဲ့ မန်ချူးမြင်းတပ်ဟာ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးပဲ၊ ကျုပ်တို့ကို မြင်းတပ်နဲ့ ချေမှုန်းဖို့ကြိုးစားလာမှာပဲ”

မားဟူက တစ်ချက်စဉ်းစားယင်း...

“ကောက်ကျင်းနယ် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဒေသခံခေါင်းဆောင်အချို့ရှိကြတယ်၊ ဖူးမျိုးနွယ်စုဆီမှာ မြင်းတပ်ရှိတယ်၊ သူတို့အင်အားရယင် မဆိုးဘူး”

ချောင်လူအင်းက သူ့အား တစ်ချက်ကြည့်ယင်း...

“သူတို့တွေဟာ ကျုပ်တို့လို တိုက်ရဲမယ်လို့ မထင်ဘူး၊ မန်ချူးကိုတိုက်ဖို့ထက် စေ့စပ်ဆွေးနွေးဖို့ပဲ အားသန်နေကြတယ်”

မားချိန် လေပူ မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။

“အဲဒါ ခက်တာပေ၊ ငါတို့နဲ့မန်ချူးထိပ်တိုက်မတွေ့မီ သူတို့ဟာ စေ့စပ်ဆွေးနွေးမှုရအောင် မန်ချူးတွေနဲ့ အယင်တွေကြမှာပဲ”

ဝမ်းလီက ဘာမျှမပြောပါ။

သူတို့ပြောစကားများကို အသာပင် နားထောင်နေ၏။

တစ်ဘက်မှလည်း ခုခံကာကွယ်ရမည့် နည်းလမ်းများကို

တောင်ပေါ်နဂါး(ပ) ❖ ၁၈၁

စဉ်းစားနေသည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ယိမ်းနွဲ့နေသော ဝါးရံပင်များထံ အကြည့်ရောက်သွားသည်။

ရုတ်တရက် အကြံတစ်ခုရလာပြီး မျက်လုံးအစုံ ဝင်းလက်တောက်ပလာသည်။

“ဝါးပင်...ဆယ်ပေကျော်ကျော်ရှိတဲ့ ဝါးပင်”

ပါးစပ်မှလည်း တတွတ်တွတ် ရေတွက်လိုက်သည်။

မားဟူတို့က နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့် ကြည့်လာကြသည်။

မားချိန်က...

“ဝါးပင် အရှည်ဆယ်ပေကျော် ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဝမ်းလီ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြုံးရွှင်လာသည်။

“ဟုတ်တယ်”

မားဟူက မျက်မှောင်ကုပ်ယင်း...

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

ဝမ်းလီက...

“လုံ့...လုံ့ပုံစံလုပ်ဖို့”

“ဟေ”

မားဟူသာမက ကျန်လူများပါ အံ့သြသွားကြသည်။

ချောင်လူအင်းက...

“ဆယ်ပေကျော်ကျော် အရှည်လုပ်ဖို့ လိုအပ်လို့လား”

၁၈၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

ဝမ်းလီ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သိပ်လိုတာပေါ့”

သူက ဂူးမင်ဘက်လှည့်ကာ တဆက်တည်း မေးလိုက်ပြန်လေသည်။

“ဂူးမင်..မင်းဟာ ဒီဒေသတိုက်မှာ အမဲလိုက်ခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား”

ဂူးမင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သုံးနှစ်ဝန်းကျင်လောက် လိုက်ဖူးတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဝမ်းလီအား အကဲခတ်ကြည့်ကာ ပြန်မေးလိုက်သည်။

ဝမ်းလီက အဖြေမပေးဘဲ...

“ဒါဖြင့် ဒီနယ်တိုက်က အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို သိကျွမ်းမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ သုံးနှစ်အတွင်း ငါမရောက်ဖူးတဲ့နေရာ မရှိသလောက်ပဲ”

“ဟုတ်ပြီ၊ မင်းသိသလောက် ငါ့ကို ပြောပြစမ်း”

ဂူးမင် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

သို့သော်...

အကြောင်းရှိ၍ မေးမှန်း နားလည်ထားသောကြောင့် အခြေအနေများအား ရှင်းပြလိုက်သည်။

ကျန်လူများကလည်း ဇေဝေဝါဖြင့် နားထောင်နေကြ၏။

တောင်ပေါ်နဂါး (ပ) ❖ ၁၈၃

ဝမ်းလီ ဘာကြောင့် မေးမြန်းမနေမှန်း နားမလည်နိုင်ကြ

ချေ။

သို့သော် ဝမ်းလီသည် အကြောင်းမဲ့ မေးမြန်းစပ်စုနေမည်

မဟုတ်ဟု ယုံကြည်ထားကြသည်။

ထို့ကြောင့် နှုတ်ဆိတ်ထားကြသည်။

ဝမ်းလီက ဂူးမင်၏ရှင်းပြမှုကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် နားထောင်နေ၏။

ဂူးမင်၏ စကားဆုံးသွားလျှင်...

“မန်ချူးတွေ အင်အားအလုံအရင်းနဲ့လာမယ်ဆိုယင်

ဘယ်နေရာက ဖြစ်နိုင်မလဲ”

ဟု ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်၏။

ဂူးမင်က ဝမ်းလီအား တစ်ချက်ကြည့်ကာ...

“ကျားလွင်ပြင်က အဖြစ်နိုင်ဆုံးပဲ”

“ဘာကြောင့် ပြောနိုင်သလဲ”

“ကျန်တဲ့နေရာကဆိုယင် လူစုခွဲပြီးလာမှရမယ်၊ ပြီးတော့

ကျားလွင်ပြင်ကလာယင် ချုံခိုတိုက်ခိုက်မှာ မပူရဘူး၊ ပြောင်ပဲရင် ဆိုင်လို့ရမယ်”

ဝမ်းလီ သဘောကျသွားသည်။

“မင်းရဲ့တွေးခေါ်မှု မဆိုးဘူး၊ ပြီးတော့ ငါတစ်ခုသိချင်သေး

တယ်”

ဂူးမင်က...

၁၈၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဘာလဲ...မေးပါ”

ဝမ်းလီက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့်...

“ကျားလွင်ပြင်မှာ ဒေသခံခေါင်းဆောင်အချို့ စေ့စပ်ဆွေးနွေးမှုပြုလုပ်နိုင်မယ် ထင်သလား”

ဂူးမင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သိပ်ဖြစ်နိုင်တာပေါ့၊ ပထမတစ်ချက်က မန်ချူးတွေကို သူတို့နယ်မြေထဲ ဝင်မလာစေချင်ဘူး၊ ဒုတိယအချက်က သူတို့ဟာ မန်ချူးတွေနဲ့ စေ့စပ်ဆွေးနွေးမှုပြုလုပ်မှာဖြစ်လို့ ဖြောင်ကျတဲ့နေရာကိုပဲ ရွေးမယ်၊ ဒါမှ မန်ချူးတွေ ယုံကြည်လာမယ် မဟုတ်လား”

ဝမ်းလီက ဂူးမင်၏ပခုံးအား ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ငါ မင်းကို သိကျေးဇူးတင်တယ်”

ဂူးမင်က ပြုံးယင်း...

“ငါတို့ဟာ ရဲဘော်ရဲဘက်တွေပဲ၊ မလိုပါဘူးကွာ၊ ဒါထက် မင်းက ဘာကြောင့်မေးနေရတာလဲ၊ ငါသိချင်တယ်”

ထိုစကားကို ချောင်လူအင်းတို့လည်း ထောက်ခံလိုက်ကြသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အကြောင်းရှိမှန်း သိပေမယ့် ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတာ ငါတို့အားလုံး သိချင်တယ်”

ဝမ်းလီ ပြုံးလိုက်သည်။

သူက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်လိုက်သည်။

“ပထမဦးစွာ ငါတို့ဟာ ဆယ်ပေကျော်တဲ့ ဝါးချွန်တွေကို

တောင်ပေါ်နဂါး(ပ) ❖ ၁၈၅

လုံသဖွယ် အများအပြားလုပ်ရမယ်၊ ပြီးယင်း...”

သူက အစီအစဉ်များအား အသေးစိတ် ပြောပြလိုက်လေသည်။

မားချိန်တို့လူစု စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် နားထောင်နေကြ၏။

သူတို့၏မျက်နှာများပေါ်တွင် အံ့သြခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်း၊ ကျေနပ်အားရခြင်းစသော အရိပ်အယောင်များ ပေါ်ထွက်နေကြလေသည်။

ဝမ်းလီ၏စကား ဆုံးသွားသောအခါ အားလုံးပင် လက်ခုပ် လက်ဝါးတီးကာ ချီးကျူးလိုက်ကြ၏။

မားချိန်က...

“ဝမ်းလီ...မင်းရဲ့အစီအစဉ် ကောင်းတယ်၊ မင်းဟာ ဖခင် ခြေရာနင်းနိုင်တဲ့ သားတစ်ယောက်ပဲ”

ဝမ်းသာအားရ ချီးကျူးလိုက်သည်။

မားဟူက လက်သီးလက်မောင်းတန်းကာ...

“ဒီအစီအစဉ်အတိုင်းဆိုယင် မန်ချူးတွေကို ကြောက်စရာမလိုတော့ဘူး”

ချောင်လူအင်းနှင့်ဂူးမင်တို့ကလည်း တက်ကြွသောလေသံဖြင့်...

“မန်ချူးမြင်းတပ်ကို ကြောက်စရာမလိုတော့ဘူး”

သူတို့အားလုံး ယခုမှပင် စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားကြ၏။

ဂူးမင်က လေးတစ်လက်ဆွဲကာ ရုတ်ခြည်းထသွားသလို

၁၈၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ချောင်လူအင်းကလည်း ထွက်ခွာသွားသည်။

ဝမ်းလီ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

“မင်းတို့ ဘယ်လဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ဝူးမင်က...

“ခဏလေး ဘာမှမကြာဘူး၊ မားဟူ မီးဖိုထားလိုက်”

ဟု ပြောကာ တောင်ကုန်းအောက်သို့ ပြေးဆင်းသွားသည်။

မားဟူ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် မီးဖိုလိုက်ရသည်။

မကြာမီ...

ချောင်လူအင်းမှာ အရက်အိုးများ ပွေ့ပိုက်ကာ ပြန်ရောက်လာသည်။

သူက အားလုံးကို ပြုံးပြလိုက်ပြီး...

“ငါ့တပည့်တွေက မန်ချူးစခန်းက အရက်အိုးတွေကိုလည်း သိမ်းယူလာတယ်လေ”

သူ၏စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် ဝူးမင် ပြန်ရောက်လာ၏။

သူ၏လက်ထဲတွင် ယုန်သုံးကောင်ပါလာ၏။

ဝူးမင်က ပြုံးယင်း...

“တို့တွေ အောင်ပွဲအကြို ဂုဏ်ပြုစားသောက်ဖို့လိုတယ်လေ”

ထိုအခါ မားဟူ သဘောကျသွားတော့သည်။

တောင်ပေါ်နဂါး (ပ) ❖ ၁၈၇

“ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ ငါတို့ ပျော်ပျော်ပါးပါး စားသောက်ဖို့လိုတာပေါ့”

သူကိုယ်တိုင်ပင် ဝူးမင်ထံမှ ယုန်များယူကာ အသားဖျက်၍ မီးကင်လိုက်တော့သည်။

မကြာမီ...

ယုန်သားကင်နဲ့ မွှေးကြိုင်လာတော့သည်။

ချောင်လူအင်းက အရက်အိုးများ ကမ်းပေးလိုက်သည်။

သူတို့သည် ယုန်သားကင်စားလိုက်၊ အရက်သောက်လိုက်ဖြင့် ဟန်ကျသွားလေသည်။

မားဟူမှာ တေးသီချင်းများပင် ဆိုသည်းလိုက်၏။

ဝမ်းလီသည် သဘောကျစွာ ရယ်မောနေတော့သည်။

ရုတ်တရက်...

“ကူး...ကူး”

ချိုးကူသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

တောစပ်တစ်နေရာ၌ စောင့်ကြည့်နေသော ကင်းပုန်းမှ အချက်ပေးသံပင်ဖြစ်သည်။

ဝမ်းလီ ခေါင်းထောင်လာ၏။

မကြာမီ လူတစ်ဦး ရောက်ရှိလာပြီး..

“ဆရာဝမ်းလီ...အဖွဲ့ထဲဝင်ချင်တဲ့ လူသစ်တွေ ရောက်လာပါတယ်”

ဟု သတင်းပို့သည်။

၁၈၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မာဟူက ဝမ်းလီအား ကြည့်လိုက်သည်။
ဝမ်းလီက မျက်မှောင်ကုပ်ကာ စဉ်းစားနေသည်။
အတန်ကြာမှ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။
“ကောင်းပြီ...ဒီကိုလွှတ်လိုက်”

သတင်းလာဖို့သူ ပြန်သွားပြီး မကြာမီ လူလေးယောက်
ရောက်ရှိလာသည်။

အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင် ရှိကြသူများပင် ဖြစ်သည်။
သူတို့သည် ဝမ်းလီအား အရိုအသေပေးလိုက်ကြသည်။
အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ နှစ်ယောက်က...

“ကျုပ်တို့ဟာ ယိုညီနောင်ပါ။ ကျုပ်က ယိုကြီး၊ ကျုပ် ညီက
ယိုလေးပါ။ အဖွဲ့ထဲဝင်ချင်လို့ စွန့်စားပြီး လာခဲ့ကြတာပါ”

ဝမ်းလီ ခေါင်းညိတ် အသိအမှတ်ပြုလိုက်သည်။

သန်မာထွားကြိုင်းပြီး လေးကိုင်သူတစ်ဦး ရှေ့သို့လှမ်းထွက်
လာယင်...

“ကျုပ်က ဟန်စိန်းပါ။ ကျုပ်နယ်ပယ်ဒေသကလူတွေဟာ
မြှားဘုရင်လို့ခေါ်ကြပါတယ်။ နဂါးကျေးရွာက နဂါးလေးထွက်ပေါ်
လာလို့ လာရောက်ပူးပေါင်းတာပါ”

ဟု ပြောလာသည်။

ဝမ်းလီ သဘောကျသွားသည်။

ဟန်စိန်းသည် ပြတ်သားပြီး ခုံသူတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်းလည်း
အသိအမှတ်ပြုလိုက်မိသည်။

တောင်ပေါ်နဂါး(ပ) ❖ ၁၈၉

သူ၏မျက်လုံးအစုံက နောက်ဆုံး ကျန်ရစ်သူထံ ရောက်ရှိ
သွားသည်။

ထိုလူသည် ဝိန်ဝိန်ပါးပါးဖြစ်ပြီး မျက်နှာပိုးမသေသူဖြစ်၏။

မျက်နှာမှာ ပြုံးစေ့စေ့ ပြောင်ချော်ချော်မျက်နှာထားရှိ၏။

အင်္ကျီဖိုရိုးဖားရား ဝတ်ဆင်ထားကာ လူရွှင်တော်တစ်ဦးအ

သွင်ရှိပေသည်။

ထိုလူက ရှေ့သို့လှမ်းထွက်ယင်...

“ကျုပ်က ချွန်းကောက်၊ ရေတံခွန်ရွာသားပါ။ ရေဘုရင်တစ်

ဆူအဖြစ် ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် သတ်မှတ်ထားတယ်။ သူရဲ ကောင်းတွေ

ဆုံဆည်းရာကို ကျုပ်ပီဉာဉ်က လမ်းညွှန်လိုက်လို့ ရောက်လာတာပါ”

ပြီးတုံ့တုံ့မျက်နှာထားဖြင့် ခပ်ကြွားကြွား ပြောဆိုလာ၏။

ချောင်လူအင်း အမြင်ကပ်သွားမိသည်။

“အတော်လေး လေထွားပါလား၊ ပုံစံကလည်း ကိုးရိုးကား

ရားနဲ့”

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

ချွန်းကောက်က...

“ဘာပြောတာလဲ၊ ကျုပ်ကို စော်ကားတာလား”

ပမာမခန့် ပြန်မေးလိုက်၏။

ချောင်လူအင်း မဲ့ကာ...

“ကျုပ်က စကားများတဲ့လူကို ကြည့်မရဘူး”

“ဘာဗျ”

၁၉၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ချွန်းကောက်က ရုတ်ခြည်း ခုန်ထွက်သွားသည်။

တဆက်တည်း ဓားဆွဲထုတ်ကာ ချောင်လူအင်း၏ လည်မျို

အားထောက်ထားလိုက်၏။

သူ၏ကိုယ်ဖော့ပညာမှာ အလွန်ထက်မြက်ပြီး ဓားဆွဲထုတ် လိုက်ပုံမှာ သေသပ်ပီရိ၍ လျင်မြန်လွန်းလှသည်။

ချွန်းကောက်သည် ရူးပေါပေါနိုင်လှသော်လည်း သိုင်းပညာ အလွန်ထက်မြက်သူဖြစ်ကြောင်း ဝမ်းလီ သဘောပေါက်သွား၏။

ချွန်းကောက်က သွားကြားထဲမှလေသံဖြင့်...

“ကျုပ်က သူများကို မစော်ကားသလို ကျုပ်ကို စော်ကား တာလည်း မကြိုက်ဘူး၊ ကျုပ်အတွက် ကြောက်ရမယ့်အရာ လောက ပေါ်မှာ မရှိသေးဘူး”

ချောင်လူအင်း အသက်ပြင်းပြင်း မရှူဝံ့ပါ။

ဝမ်းလီက ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လာယင်း...

“ကျုပ်က ဝမ်းလီပါ၊ မိတ်ဆွေဆိုယင် လက်ကမ်းကြိုဆိုမယ့် သူပါ”

ဟုပြောလိုက်၏။

ချွန်းကောက် သဘောကျသွားသည်။

ဓားကို ပြန်လည်သိမ်းဆည်းလိုက်သည်။

ယခုမှ ချောင်လူအင်း အသက်ရှူချောင်သွား၏။

သူက မလှမ်းမကမ်းသို့ ဆုတ်သွားမိသည်။

ချွန်းကောက်က ဝမ်းလီအား လေးစားစွာဖြင့်ကြည့်ယင်း...

တောင်ပေါ်နဂါး (ပ) ❖ ၁၉၁

“သိပ်ကောင်းတဲ့စကားလုံးပဲ၊ ကျုပ်ကလည်း မိတ်ဆွေ အလိုရှိနေသူပါ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ချွန်းကောက်သည် စိတ်သဘောထား အလွန်ထူးခြားသူ တစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း အားလုံး သဘောပေါက်သွား၏။

ဝမ်းလီကား ချွန်းကောက်အား အကြီးအကျယ် သဘောကျ မိတော့သည်။

မိမိတို့အဖွဲ့တွင် အစွမ်းအစရှိသူများ လိုအပ်နေသည် မ ဟုတ်ပါလား။

သူက အားလုံးကို ဝေကြည့်ကာ...

“ကျုပ်တို့က အဖွဲ့ဝင်သစ်တွေကို ဝမ်းပန်းတသာ လက်ခံ ကြိုဆိုပါတယ်ဗျာ”

တည်ကြည်လေးနက်သောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေ တော့ သည်။

နေသာသော နေ့ခင်းချိန်ဖြစ်သည်။

တောအုပ်အတွင်းဝိုင်းကား နေပြောက်ပင် မထိုးအောင် သစ်ရိပ်ဝါးရိပ် ထူထပ်နေသည်။

ဝမ်းလီသည် လေးတစ်လက်ကိုင်ကာ တိတ်တဆိတ်ရွှေ

၁၉၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လျားလာသည်။

ဝါးသုံးပြန်အကွာအဝေး၌ သမင်ကြီးတစ်ကောင် ရှိနေပေသည်။

ဝမ်းလီက အသာတိုးကပ်ယင်း ပစ်ခတ်ရန်ကောင်းသောနေရာ၌ရပ်ကာ လေးကို ညှို့တင်လိုက်၏။

ဝမ်းလီနှင့် မလှမ်းမကမ်း ချုံတစ်ခု၌ လူတစ်ယောက်ကလည်း လေးဖြင့် သမင်အား ပစ်ခတ်ရန် ချိန်ရွယ်ထား၏။

ထိုသူကား မြားဘုရင်အမည်ခံ ဟန်စိန်းပင်ဖြစ်သည်။

သူတို့လူစု အမဲလိုက်ကာ ရိက္ခာစုနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ခြင်းမက တိတ်ဆိတ်နေပေသည်။

ဝမ်းလီသည် ပစ်မှတ်အား သေချာစွာ ချိန်ရွယ်ပြီး ပစ်ခတ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မထင်မှတ်သော ပြောင်းလဲမှုတစ်ရပ်ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

“ဖျောက်”

သစ်ကိုင်းခြောက်မြည်သံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက် ဘွားခနဲထွက်ပေါ်လာသည်။

ထိုသူမှာ ချွန်းကောက်ဖြစ်ပြီး လက်ထဲတွင် ဓားတစ်လက် ကိုင်ဆွဲ၍ ပြေးလာသည်။

ဝမ်းလီ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

တောင်ပေါ်နဂါး(ပ) ❖ ၁၉၃

လေးကို ချွန်းကောက်ထံ ချိန်ရွယ်ထားလိုက်၏။

ချွန်းကောက်က လက်ထဲမှဓားဖြင့် ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

ဝမ်းလီက လေးကို ပစ်ခွင်းလိုက်သည်။

ချွန်းကောက်က လေထဲ ကျွမ်းပစ်လိုက်သည့် ဓားမှာပင် ဝမ်းလီ၏နောက်ကွယ် သစ်ပင်မှလူတစ်ယောက် ထွက်လာကာ ဓားဖြင့် ခုတ်ချရန်ပြင်လိုက်၏။

သို့သော် ထိုသူမှာ အန္တရာယ်မပြုနိုင်ခဲ့ပါ။

လျင်မြန်စွာ ပစ်လွင့်လာသော ချွန်းကောက်၏ဓားသည် ထိုလူ၏ရင်ဝသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်သွားလေသည်။

“အား”

ထိုလူ လဲကျသွားသည်။

ဝမ်းလီ လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ်မှာပင် လူတစ်ယောက်က သစ်ပင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာပြီး ဝမ်းလီအား တိုက်ခိုက်ရန် ကြိုးစားလာပြန်သည်။

သို့သော် လမ်းတစ်ဝက်မှာပင် မြားတစ်စင်းထိမှန်ကာ ခြေကားရား လက်ကားရားပြုတ်ကျသွားတော့သည်။

ဝမ်းလီသည် မြားတံပစ်လွင့်လာရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါ..

ချုံတစ်ခုနောက်ကွယ်မှ လှမ်းထွက်လာသော မြားဘုရင်ဟန်စိန်းအား တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

♣ ♣ ♣

၁၉၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဝမ်းလီအား လုပ်ကြံလာသူနှစ်ဦးမှာ ယိုညီနောင်ပင် ဖြစ်နေပေသည်။

ချွန်းကောက်သည် ယိုကြီး၏ရင်ဝ၌ စိုက်ဝင်နေသောသူ၏ ဓားအား ဆွဲနှုတ်လိုက်သည်။

တဖန်...

ဝမ်းလီအား ပြုံးပြယ်လေ...

“သူက ဘိတ်တဆိတ် လုပ်ကြံဖို့ လှမ်းထွက်လာတာ ကျုပ်တွေ့လိုက်တယ်၊ ဒါကြောင့် အချိန်မီ တိုက်ခိုက်လိုက်တာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဝမ်းလီ အားတုံ့အားနာ ဖြစ်သွားသည်။

သူက ရန်ပြုမည်ထင်မှတ်၍ ချွန်းကောက်အား မြှားနှင့်ပစ်ခတ်ခဲ့ပေသည်။

ချွန်းကောက်၏ကိုယ်ဖော့ပညာကောင်းလွန်း၍သာ အန္တရာယ်မဖြစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျုပ် အထင်လွဲပြီး တိုက်ခိုက်မိတာ တောင်းပန်ပါတယ်”

ဝမ်းလီက စိတ်မကောင်းသောလေ့သံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ချွန်းကောက်က တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့်...

“မလိုပါဘူးဗျာ၊ မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ဦးရဲ့အသက်ဟာ သစ္စာဖောက် အယောက်တစ်ရာရဲ့အသက်နဲ့တောင် ကျုပ်က မလဲနိုင်ပါဘူး”

ဝမ်းလီ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်၏။

တောင်ပေါ်နဂါး (ပ) ❖ ၁၉၅

ချွန်းကောက်သည် ထူးခြားသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်နှင့်အညီ အရေးကြီးလျှင် သက်လုံကောင်းကာ ပြတ်သားစွာ လုပ်ဆောင်တတ်သူဖြစ်ကြောင်း ဝမ်းလီ နားလည်လိုက်၏။

သူက ချွန်းကောက်အား လေးစားမိသွားသည်။

ထိုစဉ် ဟန်စိန်းမှာ သူ၏အနီးသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ဝမ်းလီက ဦးညွှတ်ယင်း...

“ကျုပ်ကို ကူညီတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

ဟန်စိန်းက ရယ်မောယင်း...

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ကလည်း သမင်ကိုချောင်းနေယင်းနဲ့ သစ္စာဖောက်ကိုတွေ့လိုက်မိတာပါ။ အင်း သမင်လွတ်သွားပေမယ့် သစ္စာဖောက်တစ်ယောက်ကို သုတ်သင်နိုင်လိုက်လို့ တော်သေးတယ်”

ချွန်းကောက်က...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဟန်စိန်းက...

“မဟုတ်ယင် ကျုပ်မြှားတံတစ်ချောင်း သက်သက်ဆုံးသွားမှာကို နှမြောမိလို့ပါ”

ပြောယင်း ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ချွန်းကောက်နှင့် ဟန်စိန်းတို့ကလည်း သဘောကျစွာ ရယ်

၁၉၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မောလိုက်ကြသည်။

သူတို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အပို၍ရင်းရင်း
နှီးနှီးဖြစ်လာကြသည်ဟု ထင်မှတ်မိလေသည်။

ဝမ်းလီသည် သူတို့အား မိတ်ဆွေကောင်းများအဖြစ် သတ်
မှတ်လိုက်ပြီ ဖြစ်လေတော့သည်။

တောင်ပေါ်နဂါး(ပ) ❖ ၁၉၇

သတ္တိသွေးရဲရဲနီ

ကျားလွင်ပြင်...။

အလွန်ကျယ်ပြန့်သော လွင်ပြင်ဒေသကြီးတစ်ခု ဖြစ်သည်။

ဒေသခံလူမျိုးစု တစ်ဖွဲ့ကြီးသည် လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် စု

ရုံးနေကြသည်။

အဖွဲ့ကြီး၏ရှေ့ဆုံး၌ လူနှစ်ဦးရှိနေ၏။

သို့တို့သည် မြင်းပေါ်၌ရှိနေပြီး စိတ်လှုပ်ရှားနေသောအသွင်

များ ဆောင်နေ၏။

ထိုလူနှစ်ယောက်ကား...

ဖူးဒေသခေါင်းဆောင်ဖူးချီနှင့် လောင်လူမျိုးစုခေါင်းဆောင်

လောင်တတို့ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် တိုက်ပွဲဝင်ရန် ပြင်ဆင်ထားကြသော်လည်း

တကယ်တမ်းတွင် မန်ချူးတပ်အား ရင်ဆိုင်ဝံ့ကြသည်ကား မဟုတ်
ပါချေ။

၁၉၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မန်ချူးများနှင့် ပြေလည်အောင် စေ့စပ်ဆွေးနွေးကြမည်
သာ ဖြစ်သည်။

ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မှုမှ ကင်းဝေးမည်ဖြစ်သည့်အပြင် အကျိုး
ခံစားခွင့်ပင်ရမည်ဟု ယုံကြည်ထားကြပေသည်။

သူတို့၏ ဒေသခံလူမျိုးစုများမှာလည်း စိတ်ထဲလေးလံနေ
ကြသည်။

မန်ချူးတပ်သည် အင်အားပြည့်တင်းစွာဖြင့် ရောက်လာ
မည်ကို အားလုံးပင် ကြိုတင်ခန့်မှန်းမိထားကြသည်။

သူတို့သည်လည်း စိတ်လှုပ်ရှားနေကြလေသည်။

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားသည်။

အားလုံးသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာဖြင့် ရှိနေကြ၏။

ထိုအချိန်တွင်...

“တူ...တူ”

စူးရှသော ခရာမှုတ်သံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ
သည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

ဒေသခံလူမျိုးစု လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည်။

အားလုံးပင် လွင်ပြင်တစ်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

မန်ချူးစစ်သည်များသည် ချပ်ဝတ်တန်ဆာ အပြည့်ဖြင့်
ချီတက်လာကြ၏။

သူတို့သည် စနစ်တကျ ချီတက်လာပြီး စနစ်တကျပင် ရပ်
တန့်သွားကြသည်။

တောင်ပေါ်နဂါး (ပ) ❖ ၁၉၉

မကြာမီ...

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများသည် မြေကြီးတုန်ဟီးမတတ် ကျယ်လောင်
စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မန်ချူးမြင်းတပ်ကြီးသည် ဝံ့ကြွားစွာဖြင့် ထွက်ပေါ်လာပြီး
စနစ်တကျ နေရာယူထား၏။

မြင်းတပ်၏နောက်မှ လေးသည်တော်များ ထွက်ပေါ်လာ
ပြန်သည်။

ဒေသခံလူမျိုးစုများ ကြောက်ရွံ့သွားကြသည်။

“ဟာ...ကြောက်စရာကြီးပါလား”

“မန်ချူးမြင်းတပ်ဟာ နာမည်အကျော်ကြားဆုံးပဲ”

သူတို့ရှေ့တွင်နေစဉ်မှာပင် မန်ချူးကိုယ်ရဲတော်များ တပ်ဖွဲ့
ထပ်မံရောက်လာ၏။

ထိုမှတဖန် မန်ချူး အရေးပါသော ခေါင်းဆောင်များ ထပ်
မံထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

၂၀၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လွင်ပြင်တစ်ဘက်တွင် မန်ချူးများ နေရာယူထားလိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။

မန်ချူးအလံများသည် လေထဲတလူလူ လွင့်ပျံနေ၏။

မန်ချူးတပ်ဖွဲ့သည် ဒေသခံတပ်ဖွဲ့၏ သုံးပုံနှစ်ပုံကျော်မျှ အထိ အင်အားကြီးမားနေပေသည်။

ဒေသခံများ ထိတ်လန့်သွားသည်။

“အတော်အင်အား များတာပဲ”

“အင်အားများတဲ့အပြင် မြင်းသည်တော်တွေလည်း ရှိနေတယ်”

ထိတ်လန့်စွာဖြင့် ပြောကြ၏။

အချို့က...

“ဟာ..ငါတို့က တိုက်ပွဲဝင်ဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူး”

“နောက်ကြောင်းလှည့်ပြီး ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်ကြတာပဲ ကောင်းမယ်”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောလိုက်ကြသည်။

အင်အား တစ်ဝက်ခန့်သည် အိမ်ပြန်ရန် တာစုနေကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဖူးချီ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

ချက်ချင်းပင် လူအုပ်ဘက်လှည့်ကာ...

“ခဏနေကြပါဦး၊ မပြန်သေးပါနဲ့၊ စေ့စပ်ဆွေးနွေးမှု ပြုလို့ ရပါသေးတယ်”

တောင်ပေါ်နဂါး(ပ) ❖ ၂၀၁

ဟု အော်ပြောလိုက်၏။

လောင်တကလည်း သူ၏လူမျိုးများဘက်လှည့်ကာ...

“ပြန်လှည့်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ မန်ချူးတွေနဲ့ စေ့စပ်ဆွေးနွေးမှု ပြီးတဲ့အထိ စောင့်နေကြပါ”

ဟုပြောလိုက်သည်။

သို့သော်...

သူတို့၏စကားအား မည်သူမျှ မနာခံကြတော့ပါ။

“အိမ်ပြန်တာပဲ ကောင်းတယ်”

“မန်ချူးတွေက အင်အားကြီးထယ်၊ မြင်းတပ်လည်းရှိတယ်၊ တိုက်ယင်လည်း ရှုံးမှာပဲ”

“ရှုံးမယ့်အတူတူ ပြန်လှည့်တာပဲ ကောင်းတယ်”

“အလကားသက်သက် အသေမခံနိုင်ဘူး”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝေဖန်ပြောဆိုယင်း လက်နက်များကို ပစ်ချလိုက်ကြ၏။

“ပြန်ကြမယ်ဟေ့”

တစ်ယောက်က စတင်အော်ဟစ်လိုက်လျှင်...

“ဟုတ်တယ်..ပြန်ကြမယ်”

“ပြန်ကြမယ်ဟေ့”

ကျန်လူများက ထောက်ခံအော်ဟစ်လိုက်ကြသည်။

ဖူးချီနှင့်လောင်တတို့ အသီးသီး မျက်နှာပျက်သွားကြသည်။

၂၀၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်၏။
အခြေအနေကား ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ဖြစ်နေပေတော့

သည်။

ယင်းသို့ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်နေဆဲမှာပင်...

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်ထားသော အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့သည်

လျင်မြန်စွာဖြင့် ရောက်ရှိလာကြသည်။

ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်နေကြသူများ ခဏတာငြိမ်သက်သွားကြ

သည်။

စူးစမ်းသလိုလည်း ကြည့်လာကြသည်။

ထိုအဖွဲ့အား ဦးဆောင်လာသူမှာ ဝမ်းလီပင်ဖြစ်နေပေ

တော့သည်။

ဝမ်းလီသည် ဖူးချီနှင့်လောင်တတို့ရှေ့တွင် ရပ်တန့်လိုက်
လေသည်။ ဖူးချီက...

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

တောင်ပေါ်နဂါး (ပ) ❖ ၂၀၃

“ဝမ်းလီ”

“ဟင်”

“ဟာ”

ဖူးချီနှင့်လောင်တတို့ အံ့သြသွားကြသည်။

သူတို့သည် ဝမ်းလီ၏ကျော်ကြားမှုသတင်းအား နားနှင့်မ
ဆန့်အောင် ကြားဖူးခဲ့သော်လည်း လူကို ယခုမှမြင်ဖူးကြခြင်းပင်။

ဝမ်းလီသည် လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်
လည်း မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြသည်။

အသက်ငယ်ရွယ်သူတစ်ဦးသည် မန်ချူးများ ကြောက်ရွံ့ရ
သောအဖွဲ့အား ဦးဆောင်ထားနိုင်ခြင်းကြောင့် ရှိန်သွားကြသည်။

သူတို့သည် အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်၍ ဗဟုသုတစုံလင်ကြ
သည့်တိုင် အရေးအကြောင်းကြုံလျှင် အဖွဲ့ဝင်များအား မထိန်းသိမ်း
နိုင်သည်ကိုလည်း ရှက်ရွံ့လာမိလေသည်။

ဝမ်းလီက သူတို့အားကြည့်ကာ...

“မန်ချူးတွေနဲ့ စေ့စပ်ဆွေးနွေးပြီးပြီလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဖူးချီ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“မဆွေးနွေးရသေးဘူး”

ဝမ်းလီ စိတ်သက်သာရာ ရသွား၏။

“တော်သေးတယ်၊ အချိန်မီခဲ့လို့”

လောင်တက သူ့အား အကဲခတ်ကြည့်ကာ...

၂၀၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“မင်းက ဘယ်လိုကိစ္စကြောင့် ရောက်လာတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဝမ်းလီက တည်ကြည်လေးနက်သော မျက်နှာထားဖြင့်...

“ဘာကြောင့် ရောက်လာရမလဲ၊ ကျူးကျော်သူတွေကို တိုက်ထုတ်ဖို့ ရောက်လာတာပေါ့”

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။

ဖူးချီနှင့်လောင်တတို့ မျက်နှာပျက်သွားကြသည်။

စိတ်ထဲ၌လည်း တုန်လှုပ်သွားမိသည်။

လောင်တက...

“ကျုပ်တို့က နေ့စပ်ဆွေးနွေးဖို့လာတာ”

ဟု လေပြည်ထိုးလာ၏။

ဝမ်းလီ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ဟာ ခေါင်းဆောင်တွေပါ။ အားလုံးအတွက် မားမတ်မတ်ရေ့က ဦးဆောင်ရပ်တည်ပေးသင့်တယ်။ အခုတော့ ပျော့ညံ့လွန်းတယ်။ ဒေသခံတွေကိုတောင် အဆင်ပြေအောင် နေ့စပ် မှုမလုပ်နိုင်ယင် မန်ချူးတွေနဲ့ဆို အဆင်ပြေပါ့မလား”

ဖူးချီနှင့်လောင်တတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ဝမ်းလီက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ကျူးကျော်သူတွေကို တိုက်ထုတ်ရမယ်”

လောင်တက မဝံ့မရဲဖြင့်...

တယ်”

၏။

တောင်ပေါ်နဂါး(ပ) ❖ ၂၀၅

“သူတို့က အင်အားများ...”

သူ၏စကားမဆုံးမီ ဝမ်းလီက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်၏။

“အင်အားများတိုင်း ကြောက်ရမှာလား၊ ကျုပ်တို့လူမျိုးစု တွေဟာ သူတို့ထက် သတ္တိရှိတယ်၊ သူတို့လိုက်မမိတဲ့ မျိုးချစ်စိတ် အပြည့်ရှိတယ်၊ ကျူးကျော်သူတွေကို ကျိန်းသေတိုက်ထုတ်နိုင်မှာပဲ”

ခိုင်ကျည်သောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

လောင်တ ဝိုင်းကျသွားသည်။

ဖူးချီ သက်ပြင်းချကာ...

“တချို့က ရင်မဆိုင်ချင်ကြဘူး၊ အိမ်ပြန်ဖို့ တာစုနေကြ

ဝမ်းလီက သူ့အား စူးရဲသော မျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်လိုက်

“ဒါ ခင်ဗျားတို့ ပျော့ညံ့လို့ပဲ”

အေးတိအေးစက်လေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ဖူးချီ မျက်စိမနုတ်နှာ ပျက်သွား၏။

ဝမ်းလီက...

“အားလုံးဟာယုံကြည်စိတ် ပျောက်ကွယ်နေကြတာ၊ ယုံ ကြည်စိတ်ဖြစ်ပေါ်အောင် လုပ်ရမယ်၊ ဇာတိသွေးဇာတိမာန် တက် ကြအောင် လုပ်တတ်ရမယ်”

ဖူးချီနှင့်လောင်တသည် ဝမ်းလီအား ငေးကြည့်နေမိကြ သည်။

၂၀၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဝမ်းလီက သူတို့အား အရေးမစိုက်တော့ချေ။

မြင်းကိုနှင်ယင်း ဒေသခံလူမျိုးစု၏ရှေ့တွင် သုံးလေးခေါက်
မျှ စိုင်းနှင်ပြလိုက်သည်။

ဝမ်းလီ၏တည်ကြည်သော ဟန်မူရာ၊ ရဲဝံ့သောဟန်ပန်တို့
တို့ကြောင့် အားလုံးမှာ စိတ်ဝင်စားလာကြ၏။

နောက်လှည့်ရန် တာရှေ့သို့လှည့်လည်း စူးစမ်းလာကြလေသည်။

ဝမ်းလီသည် သုံးလေးခေါက်မျှ မြင်းကို အမျိုးမျိုးနှင်ပြပြီး
ရပ်တန့်လိုက်သည်။

တဖန် ဒေသခံလူမျိုးစုများဘက် မျက်နှာမူကာ...

“မိတ်ဆွေတို့ ကျုပ်ဟာ ဝမ်းလီပါ”

ဟု မိတ်ဆက်စကားဆိုလိုက်၏။

အားလုံး အံ့အားသင့်သွားကြသည်။

“ဝမ်းလီ”

“မန်ချူးတွေ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစေတဲ့ ဝမ်းလီဆိုပါလား”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ရေရွတ်လိုက်ကြသည်။

ဝမ်းလီ၏နာမည်ကြီးမှုကို ကြားသိဖူးသော်လည်း လူငယ်
တစ်ဦးဖြစ်နေ၍လည်း ဝေဖန်လိုက်ကြသည်။

“ဝမ်းလီဟာ နို့နဲ့တောင် မဖင်သေးတဲ့လူငယ်တစ်ယောက်
ပါလား၊ ဝမ်းလီမှ ဟုတ်ရဲ့လား”

သူတို့၏ ဝေဖန်စကားများကို နားထောင်ယင်း ဝမ်းလီပြီး
လိုက်မိသည်။

BURMESE
CLASSIC
.com

တောင်ပေါ်နဂါး (၁) ❖ ၂၀၇

“ကျုပ်ဟာ ကျူးကျော်သူတွေကို တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းဖို့ ငယ်
ရွယ်နုပျိုနေရတာပါ။ ကျုပ်ရဲ့ယုံကြည်ချက်၊ စိတ်ဓာတ်နဲ့ သတ္တိက
တော့ မန်ချူးစစ်သူကြီးဦးနောက်ထက် ကြီးရင့်နေပါတယ်”

ထိုစကားကြောင့် အားလုံး သဘောကျသွားသည်။

ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ပြုံးနေကြတော့သည်။

ဝမ်းလီက...

“ကျူးကျော်သူတွေရှိနေယင် မတရားမှုတွေ ရှိနေကြမှာပဲ၊
မတရားမှုကို ရွံ့မုန်းယင် ကျူးကျော်သူတွေကို ချေမှုန်းပစ်ကြရမှာပဲ”

လေးနက်စွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

နောက်ကြောင်း ပြန်လိုသူများက...

“မန်ချူးတွေက အင်အားကောင်းတယ်၊ ရင်ဆိုင်ယင် သေရ
မှာပဲ”

ဝမ်းလီက ပြုံးယင်း...

“ကျုပ်တို့ စုစည်းညီညွတ်ယင် အင်အားကြီးမားလည်း
ကြောက်စရာမလိုဘူး၊ ယုံကြည်စိတ် အပြည့်ရှိနေရမယ်၊ ခင်ဗျားတို့
ရင်မဆိုင်ဘဲ နောက်ပြန်လှည့်ယင် အသက်မသေဘူးလို့ယုံကြည်ထား
ကြသလား”

ထိုအခါ ပြန်လှည့်လိုသူများ ဇေဝေဝါဖြင့် ကြည့်လာကြ
သည်။ ဝမ်းလီက လက်သီးကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ယင်း...

“တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ သေကြရမှာပဲ၊ သေငယ်နေ
နဲ့အိပ်ရာထဲလဲသွားတဲ့အချိန်ကျယင် အခုကြုံတွေ့ရတဲ့နေ့မျိုးကိုပြန်

၂၀၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လည်မြင်ယောင်လာမိမယ်၊ တိုက်ပွဲဝင်ပြီး သူရဲကောင်းဆန်ဆန်
သေဆုံးရခြင်းကို လိုလားတောင့်တလာကြမယ်”

လှည့်ပြန်လိုသူများ ငိုကျသွားသည်။

ဝမ်းလီ၏စကားအား တွေးတောစဉ်းစားလာမိကြသည်။

လှည့်ပြန်သွားရသည့် သူရဲတောကြောင်သည့် အဖြစ်မျိုး
တစ်သက်လုံး အရိပ်ပမာ ကပ်ပါလာမည်ကို မလိုလားကြပါ။

ဝမ်းလီ၏စကားကို တဖြည်းဖြည်း နားလည်သဘောပေါက်
လာကြလေတော့သည်။

သေဆုံးရခြင်းအတူတူ သူရဲကောင်းဆန်စွာ သေဆုံးရခြင်း
သည်သာ မွန်မြတ်သည်ဟုလည်း ဆင်ခြင်တွေးတောလာမိကြလေ
တော့သည်။

အားလုံးသော လူများသည် ဝမ်းလီ၏စကားကို လက်ခံယုံ
ကြည်လာမိခဲ့ကြလေတော့သည်။

ပထမပိုင်းပြီး၏။

ဒုတိယပိုင်းဇာတ်သိမ်း ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။

BURMESE
CLASSIC
.com